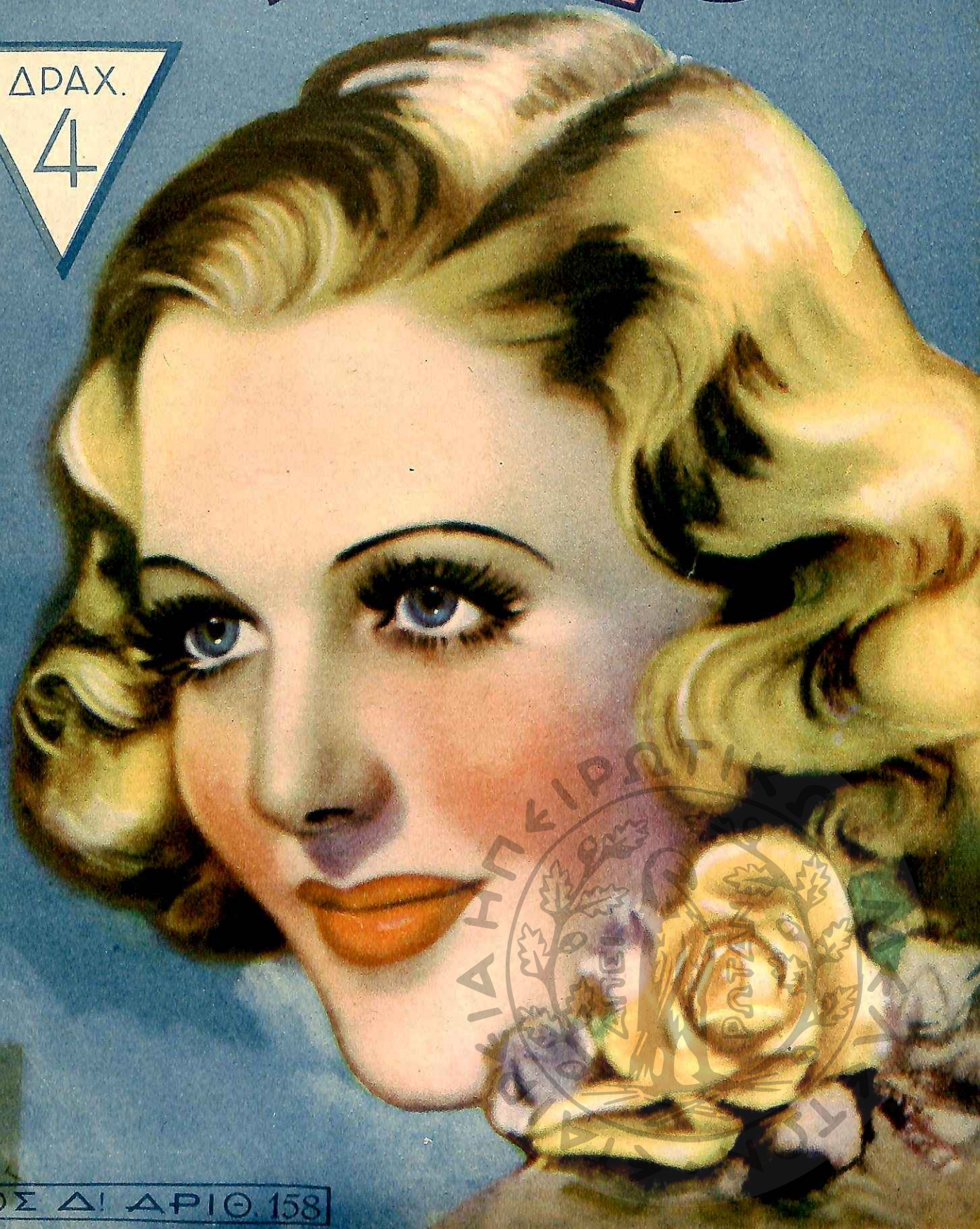

ΠΑΝΟΡΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Δ' ΔΡΙΘ. 158

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΦΥΛΛΟ 158

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Έτησία 200
Έξάμηνες 100

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

Ευρώπη Δίρ. 1.10.0
Αμερική Δολ. 6

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ :
Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ & ΣΙΑ

25 ΝΟΕΜΒΡ.—2 ΔΕΚΕΜΒ 1936

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΠΟΛΥΚΑΙΡΟΥ 1

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 28-333

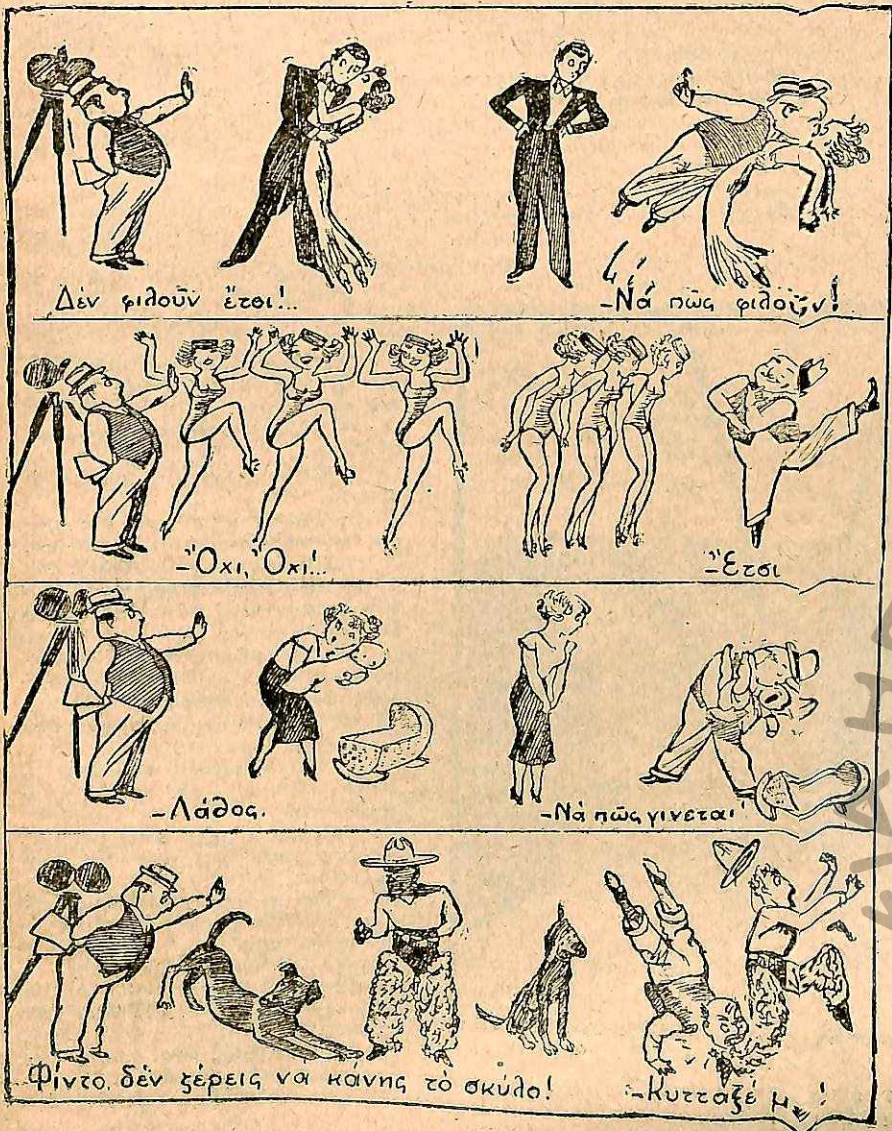
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

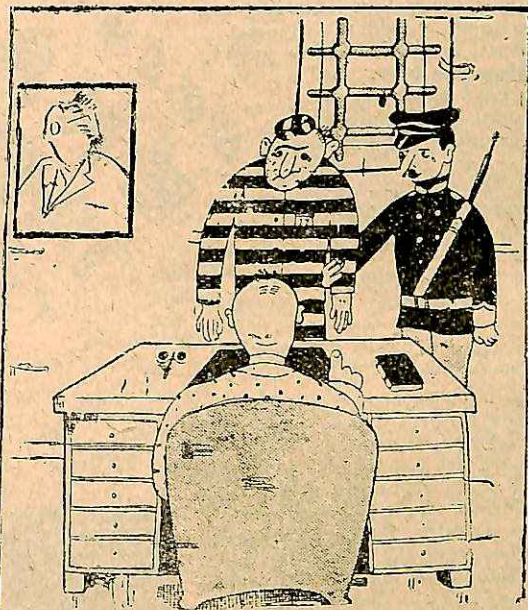
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται

Παρακολουθήσατε ὅλοι τὸ νέον μας μυθιστόρημα “Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ,,

ΟΙ ΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΡΕΖΙΣΕΡ

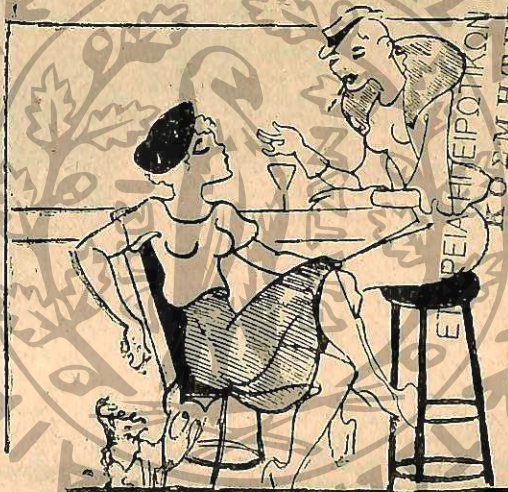

ΕΙΔΙΚΡΙΝΕΙΑ

— Έδω, μπορείτε νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ δουλεύετε σύμφωνα μὲ τὸ ἐπάγγελμά σας. Τί κάνετε πρὶν μῆτε στὴ φυλακή;
— Τὸν πορτοφολά, κύριε Διευθυντά.

ΜΕΤΑΞΥ ΦΙΛΗΝΑΔΩΝ

— Όταν ἤμουν νέα, ἔπεςε στὰ πόδια μου ἕνας βασιλῆας!
— Διόβολε! Θὰ σοῦ ἔπεςε ἀπὸ καμμιὰ τράπουλα!

ΕΠΙΧΕΙΡΗΤΙΚΟΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ 1. Τμήμα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 36017

Όταν ο Τζών Κώρτ έμεινε όρφανός όλη ή περιουσία του ήταν 200 λί-
ρες και είχε μόλις τελειώσει τὸ γυμνάσιο.
'Ο Τζών Κώρτ όμως ήταν φιλόδοξος. 'Ηθελε νά γίνη επιστήμων, με κά-
θε θυσία. 'Αναγκάστηκε λοιπόν νά κάνει αίματηρές οικονομίες και έ-
κτος αὐτοῦ νά εργάζεται τήν ήμέρα και νά διαβάξη τήν νύκτα, γιά νά
πάρη τὸ δίπλωμά του ως γιατρός.

Πέρασε μιὰ «σκολία» ζωή πού έκανε τὸν χαρακτήρὰ του
νά γίνη σκληρός, τὸ βλέμμα του νά πάρη μιὰ άτσολένια λάμψη
και τήν καρδιά του νά παύσῃ νά συγκινῆται εύκολα.

Όταν τελείωσε τὸ Πανεπιστήμιο, είχε στήν τσέπη του
5 λίρες και καιένα, άπολύτως κανένα συγγενή ή γνωστό
στόν κόσμο. 'Η υγεία του ήταν κλονισμένη άπό τήν υπερ-
κόπωση και τις στερήσεις. 'Απεφάσισε λοιπόν νά
δεχθῇ τήν θέση τοῦ γιατροῦ σ' ένα υπερωκεάνειο.

'Αν ἐπὶ μερικὸς μῆνες περνούσε μιὰ δλιγώτε-
ρο κουραστική ζωή, θά συνήρχετο κάπως και
θά έξοικονομῶσε μερικά χρήματα.

Κατὰ τὸ τρίτο ταξείδι του γνώρισε τὸν
σέρ Ρότζερ Κλέγχον, έναν άπό τούς
μεγαλειότερους χειρουργούς τοῦ κόσμου.
'Ο σέρ Ρότζερ γρήγορα κατάλαβε ότι
ὁ νεαρός αὐτός γιατρός είχε δύο
ανεκτίμητα προσόντα: τήν άνε-
ξάντλητη ύπομονή και τήν μεγά-
λη έργατικότητα. Καί
έτσι, κατὰ τὸ τέλος τοῦ
ταξιδιού, τοῦ πρότεινε
νά τὸν πάρῃ ως βοηθό
του.

'Ο Τζών Κώρτ προώ-
δευσε ύστερα γρήγορα. Τὸ όνο-
μά του άρχισε ν' αναφέρεται ό-
λοένα συχνότερα και οί χειρουργοί
γικὲς επιτυχίες του άρχισαν νά προκα-
λοῦν τήν προσοχή τοῦ έπιστημονικοῦ
κόσμου και τῆς δημοφιλῆς κῆρης τοῦ
σέρ Ρότζερ ή οποία έπληροφορεῖτο άπό τήν
άρχινοσοκόμο όλες τις λεπτομέρειες τῆς ζωῆς
του και ή οποία, ύστερα άπό λίγο έγινε γυναίκα του
και τοῦ έχώρισε ένα όμορφο άγοράκι.

Τά χρόνια πέρασαν. 'Ο Τζών Κώρτ άνέβαινε
διαρκῶς πιδ ψηλά στόν έπιστημονικό όρίζοντα. 'Ο
σέρ Ρότζερ γέρος πόν, είχε άπο-
συρθῇ άπό τήν εργασία και ὁ Τζών
Κώρτ άνέλαβε τήν διεύθυνση τῆς
μεγάλης κλινικῆς τοῦ πεθεροῦ του.

Μιά μέρα, ύστερα άπό πολλά
χρόνια, ὁ Τζών Κώρτ πήρε ένα
πρωί, μιὰ έπιστολή, άπό τὸν Χει-
ρουργικό Σύλλογο τοῦ Λονδίνου.

'Ο Σύλλογος τὸν προσκαλοῦ-
σε νά δόσῃ μιὰ διάλεξη στήν
γενική Συνέλευσή του. 'Ο Σύλλο-
γος τοῦ έκανε γνωστόν ότι «στήν
Συνέλευση αὐτή θά μιλοῦσαν άλ-
λοι τέσσαρες κορυφαίοι χειρουργοί
τοῦ Λονδίνου».

'Ο Τζών Κώρτ κατάλαβε τό-
τε. 'Εκεῖνος πού θά έκανε τήν
καλλίτερη διάλεξη θά εξέλεγετο
Πρόεδρος τοῦ Χειρουργικοῦ Συλ-
λόγου. 'Ηξερε ότι αὐτός θά έ-
παιρνε αὐτή τήν θέση, είχε άπό-
λυτη πεποίθηση στόν εαυτό του.

—Καί ξέρετε τί σημαίνει
Πρόεδρος τοῦ Χειρουργικοῦ Συλ-
λόγου τοῦ Λονδίνου; εἶπε στήν
γυναίκα του. Σημαίνει ότι θά ά-
ναγκωρισθῶ ως ὁ μεγαλύτερος
χειρουργός τοῦ Λονδίνου και τοῦ
κόσμου!

'Επὶ ένα δολόκληρο μῆνα, ὁ
Τζών Κώρτ έτοίμαζε τήν διάλεξή
του, μιὰ σοβαροτάτη χειρουργική
μελέτη πού βασιζόταν στήν πολυε-
τῇ πείρα του και στήν παρατηρη-
τικότητα του.

'Εφθασε ἐπὶ τέλους ή μεγάλη
ήμέρα. Τήν ώρα όμως πού ὁ χει-

'Επληροφορεῖτο άπό τήν άρχινοσοκόμο όλες τις λεπτομέ-
ρειες τῆς ζωῆς του...

ρουργός έτοιμαζόταν νά φύγῃ γιά τὸν
Σύλλογο, τὸ κουδούνι τοῦ τηλεφώνου
κτύπησε έπίμονα.

—'Εμπρός! φώναξε ὁ Τζών
Κώρτ, άρπάζοντας τὸ άκουστικό.

Τοῦ τηλεφωνοῦσαν άπό τὸ
Βασιλικὸ Νοσοκομεῖο ότι
είχαν μεταφέρει ἐκεῖ κά-
ποιον τραυματία πού βρι-
σκόταν σὲ οίκτρα κατά-
σταση. Εἶχε κάτι φοβε-
ρά τραύματα στό κεφά-
λι πού καθιστοῦσαν έπι-
βλητῆ μιὰ άμεση

έγχείρηση.

—Δέν εἶμαι ὁ μόνος χει-
ρουργός τοῦ Λονδίνου, άπῆν-
τησε ὁ Τζών Κώρτ. Αὐτὴ τὴ στιγμή
εἶναι άδύνατον νά έρθω.

—Εἰσθε ὁ μόνος ένδεδειγμένος
γι' αὐτὴ τήν έγχείρηση, έπέμεινε ὁ δοχία-
τρος τοῦ Νοσοκομείου. Σπεύσατε, γιατρέ,
γιατί ή ζωή τοῦ τραυματίου κρέμεται ά-
πό μιὰ κλωστή!

'Ο Τζών Κώρτ σκέφθηκε ἐπὶ μερικά δευτε-
ρόλεπτα. Τριάντα χρόνια είχε εργασθῇ, είχε τσα-
κισθῇ άπό τήν εργασία, γιά νά πάρῃ τήν έπίσημη θέση
πού θά τοῦ έξασφάλιζε ή διάλεξίς του. Καί τώρα, μή
μπορώντας νά παραισθῇ στήν Γενική Συνέλευση, έκανε

τήν μοναδική εύκαιρία πού τοῦ παρουσιαζέτο.

Άπό τήν άλλη όμως πλευρά υπῆρχε ή ζωὴ ένός ανθρώπου,
ένός νέου—όπως είχε εξηγήσει ὁ έαρχίατρος—ένός νέου πού δι-
ψόσε άκόμη γιά τήν ζωή, ένός νέου γεμάτου όνειρα. Πῶς νά τὸν ά-

φήσῃ νά πεθάνῃ;
—Καλά, θά έρθω! φώναξε με θυμὸ στό τηλεφώνο.

'Η κατάσταση τοῦ τραυματίου ήταν πράγματι άπελπιστική. 'Αλλά
εργαζέτο τά χέρια του έτρεμαν κάπως. 'Όταν άφησε τὸ τελευταίον
—Πῶς τραυματίσθηκε τόσο άσχημα αὐτός ὁ νέος; ρώτησε.

—Γιά πολιτικούς λόγους τοῦ άτήντησαν. Φιλονίκησαν σὲ μιὰ συγκέντρω-
ση... οί άντιφροσόντες τὸν παρηκολούθησαν σ' ένα στενὸ δρόμο και
κατάλαβαίνετε...

'Ο Τζών Κώρτ κούνησε τὸ κεφάλι, αλλά τά δάκτυλά του έτρεμαν άκόμη.

Μιά παράξενη, μιὰ άδικαιο-
λόγητη ταραχή κρατοῦσε σὲ άνα-
στάτωση τά νεῦρά του.

'Η νοσοκόμος πού τοῦ έφε-
ρε νερό γιά νά πλύνῃ τά χέρια
του τὸ πρόσεξε.

—Εἰσθε άδιάθετος; ρώτησε
άνήσυχη.

'Ο Κώρτ έκανε μιὰ άρνητική
κίνηση.

—Θέλετε μήπως νά σᾶς φέ-
ρω τίποτε; ξαναρώτησε ή γυναίκα.

'Ο Κώρτ άρνήθηκε πάλι. Δέ-
χθηκε όμως τήν πολυθρόνα πού
τοῦ έφεραν γιατί τά γόνατά του
έτρεμαν.

—Δέν μένετε λίγο νά ξε-
κουρασθῆτε; πρότεινε ὁ για-
τρός τοῦ Νοσοκομείου. Θέλετε
νά σᾶς φέρουν έν τῶ μεταξὺ, ένα
οὔισκυ;

—Θά μείνω, έδήλωσε ὁ
Κώρτ, ὥσπου νά συνέλθῃ ὁ
τραυματίας.

'Η νοσοκόμος, μιὰ μεσηλιῆ
γυναίκα, τοῦ χάιδεψε τὸ χέρι
και εἶπε:

—Τὸν περιποιηθήκατε, γιατρέ
μου, τὸν δυστυχισμένο, σάν νά-
ταν γυιός σας.

'Ο διάσημος χειρουργός, ὁ
πασίγνωστος σήμερα σ' ὅ
Τζών Κώρτ Γ.Τ.Μ. τήν
κτύπησε:

—Εἶναι γυιός μου, π ρ ά γ-
μ α τ ι, άπήντησε άπλᾶ.

Δ. Σ. ΝΤΑΟΥΡΘΕΙΤ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Μέσα στά τρίαβάρη τῆς ψυχῆς κάθε
άνδρός βρίσκεται ή εἰκὼν μιᾶς γυ-
ναίκας. Μιάς γυναίκας χαριτωμένης και
τραφεῆς. Μιάς γυναίκας πού τὸν
ένθαρρύνει και τὸν έμπνέει και τὸν
έξυπώνει. Μιάς γυναίκας, τέλος πάν-
των, πρὸς τήν ὁποίαν θά στραφῇ
ὁ άνδρας όταν κουρασθῇ άπό
τὸν κόσμο.

'Η εἰκὼν τῆς τὸν έμψυ-
χώνει στίς προσπάθειές του.

Τὸ πρόσωπό τῆς τοῦ χαμο-
γελά μέσα στά όνειρά του.

Καί τήν ζητά διαρκῶς, σ' ὅλη τήν
ζωή του, γιατί αὐτὴ εἶναι ή μυ-
στική ὁδύσσεια κάθε άνδρός.

Μπορεῖ νά παντρευθῇ, μπορεῖ νά ά-
ποκτήσῃ χιλιάδες έρωμένες, ή ψυχὴ του έ-
ξακολουθεῖ νά μένῃ άνικανοποίητη έφ'

ὅσον δέν βρίσκει τὸ ιδανικό του, έρ' ὅσον τὸ ι-
δανικό αὐτὸ τοῦ ξεφεύγει διαρκῶς μέσα άπ' τά
χέρια. 'Ισως ένας, μέσα σὲ εκατομμύρια άνδρῶν,
βρεθῇ τυχερὸς νά συναντήσῃ αὐτὴν πού ζητά. Καί τό-
τε ὁ κόσμος ὅλος μένει κατάπληκτος και ξυπνοῦν οί
φθόνοι, μόλις μιὰ σπάνια άγάπη πηδήσῃ σάν μιὰ ά-

σπρη φλόγα πρὸς τὸν Οὐρανόν. Τότε—τότε μόνον—γεννιέται
ή πραγματική ποιήσις και ζῇ αἰώνια. Κι' αὐτὸ συνέβῃ και
στόν όμορφο και ξακουστὸ πολέμιστή.

'Ο καυτερός ήλιος τῆς 'Αφρικῆς έρριχνε τις άκτίνες του πάνω
στήν πόλη, πάνω στοὺς λόφους και πάνω στό Παλάτι, στό ὁποῖον
κατοικοῦσε ὁ βασιλεὺς. Κοφέτουα.

'Ο Βασιλεὺς έαπλωμένος σ' ένα ντιβάνι κοντὰ στό παράθυρο, έρριχνε
γρήγορες ματιές στά γύρω τοῦ Παλατιοῦ του και χαιρόταν γιά τά μεγάλα
του πλοῦτη. Δυὸ γιγαντιαίοι μαῦροι κουνούσαν άδιάκοπα τεράστιες βεντάγιες
πάνω άπό τὸ βασιλικὸ κεφάλι και πού και πού μιὰ χαριτωμένη υπηρέτρια
βουτούσε ένα ύφασμα μέσα σὲ κρύο νερό και δροσίζε μ' αὐτὸ τά πόδια τοῦ
ήγεμόνος τῆς.

'Ο βασιλεὺς ήταν ψηλὸς και άδύνατος και με άτσολένιους μῦς. Τά χέρια
του ήταν χέρια ξιφομάχου και τὸ πρόσωπό του, πρόσωπο άθλητοῦ κι' ήταν
πράγματι ὁ πρῶτος πολέμιστῆς τοῦ βασιλείου του.

Μὲ τὸ χέρι στό πηγούνι, κύτταζε άφηρημένος έξω άπ' τὸ παράθυρο, ένῶ
τὸ μυαλό του ήταν άπασχολημένο με τὴ μουσική ὁδύσσειά του.

«Πλούτη, ισχύς, υγεία, ευπειθὴς λαός—όλα εἶναι δικά μου», μονολογοῦσε.

«Εἶμαι ὁ καλλίτερος τοῦ βασιλείου μου. Καί όμως ή καρδιά μου εἶναι σάν μιὰ
πέτρα μέσα στόν θάρακα μου.

Τά βλέμματά του έπεσαν στόν ὄμιλο τῶν ζητιάνων πού βρισκόταν έξω
άπό τὸ παλάτι.

«Δέν έχουν τίποτε κι' όμως ίσως νά εἶναι ευτυχισμένοι», έμονολόγησε.

«Τοῦλάχιστον αὐτοὶ δέν έχουν τήν αἰωνία άναζητήση μιᾶς γυναίκας, ὅπως
έγώ. Τί εἶναι αὐτὴ ή γυναίκα; Μιά εἰκόνα πού δημιουργήσε ή φαντασία μου.
Δέν θά έχω ήσυχία, δέν θά γνωρίσω τήν εὐτυ-
ία παρά μόνον όταν τήν βρῶ».

'Ηξερε τά κουτομπολιά
τῆς Αὐλῆς του. Οἱ άνθρώποι
του τὸν νόμιζαν παρθένο, ά
φύσικο, μισογύνῃ—έπειδὴ δέν
είχε παντρευθῇ, οὔτε είχε έ-
ρωμένες. Πῶς μπορούσαν νά
ξέρουν πῶς έμενε πιστός στήν
εἰκόνα μιᾶς γυναίκας πού
δέν είχε δὴ ποτέ του, μιᾶς
γυναίκας πού ήταν δημιούρ-
γημα και μαρτύριο ταυτοχρό-
νως τῶν όνειρων του;

Μάταια είχε γεμίσει τὸ
παλάτι του άπό γυναίκες,
καλλονές άπ' όλες τις χῶρες.
Τίς άπέφευγε με εὐγένεια, μή
βρίσκοντας σὲ καμμιά εκείνη
πού ζητοῦσε.

—Καί όμως, μονολογοῦσε,
μπορεῖ κανείς νά θυσιάσῃ
τὸν Οὐρανὸ γιά τὸ χατήρι ὁ
λων αὐτῶν τῶν γυναικῶν, με
τά άχόρταγα κορμιά τους, τά
πεινασμένα λογικά τους, τά
μάτια τους πού εἶναι ψυχρά
σάν διαμάντια και τις καρδιές
τους πού εἶναι ὑποὺλες σόν

Τὸ κορίτσι στεκόταν κάτω άπό τά δένδρα και τὸν κύτταζε.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

τὸν Νεῖλο ποταμό!

Σταμάτησε πρὸς στιγμὴν τούς μονολόγους του και ξανακύτταζε τούς ζητιά-
νους πού έμπαιναν τώρα μέσα στήν αὐλὴ τοῦ παλατιοῦ. Κατ' έντολήν του, έδῶ
και κάμποσα χρόνια, οί ζητιάνοι είχαν τὸ δικαίωμα νά μπαίνουν στόν
κῆπο μιὰ ώρα τήν ήμέρα, γιά νά πάρουν βοήθειες. 'Εκεῖνοι ζητοῦσαν
τροφή γιά νά χορτάσουν τά σώματά τους—κι' αὐτὸς ζητοῦσε εκείνην
πού θά χορταῖνε τήν πεινασμένη καρδιά του.

'Ακουσε τις διαπεραστικές φωνές τους και παρακολούθησε τά
τρελλὰ πηδήματά τους, όταν κανένας αὐλικὸς τούς πετοῦσε κάποιο
νόμισμα.

Ξέχωρα άπό τὸν θορυβῶδη ὄμιλο, στεκόταν μιὰ κοπέλ-
λα. Οἱ κινήσεις τῆς ήταν άδιάφορες, άλλ' έξαιρετικά άρ-
μονικές. 'Εσχυβε κι' αὐτὴ πού και πού, μάευε ένα
νόμισμα και τὸ έδινε σὲ κανέναν άλλο ζητιάνο, πιδ
κουρελιάρη άπ' αὐτήν.

'Η κοπέλλα πῆγε πρὸς τὸ βασιλικὸ πα-
ράθυρο και όταν έφθασε σχεδόν κάτω άπ'
αὐτό, σήκωσε τὸ κεφάλι και εἶδε τὸν Βασιλέα.

Οἱ δυὸ μαῦροι τρόμαξαν. Γιατί ὁ
Βασιλεὺς είχε άνασκηκωθῇ άπότομα και
τά χεῖλιά του έτρεμαν. 'Υστερα μπήγον-
τας μιὰ φωνὴ έσκυψε έξω άπό τὸ
παράθυρο λαχανιασμένος, κάτω-
χρος.

'Η ζητιάνια στεκόταν πάν-
τοτε με τὸ κεφάλι σηκωμένο
πρὸς αὐτόν, με τά χέρια ένωμέ-
να. Τά μάτια τοῦ βασιλεῦς εξέ-
τασαν με σεβασμὸ όλες τις λεπτο-
μέρειες τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς
και ὅσα άπό τά μέλη τοῦ σώματός
τῆς δέν σκεπ αζόνταν άπό τά κουρέ-
λιά τῆς.

'Η ὁμορφιά και ή χάρις τῆς ήταν κάτι
πού οὔτε νά όνειρευθῇ δέν θά τολμοῦσ
ένας άνδρας.

«Αὐτὴ εἶναι», ψιθύρισε ὁ βασιλεὺς και ή φωνὴ
του έμυιαζε σάν προσευχή.

'Απομακρύνθηκε άπό τὸ παράθυρο και ρίχθηκε πά-
νω στό ντιβάνι γιά νά συγκεντρώσῃ τις σκέψεις του.

Τί ὄφελουσε άν αὐτὴ ήταν εκείνη πού ζητοῦσε;
Πῶς νά τήν πλησιάσῃ; Πῶς νά τήν κατακτήσῃ;
Γιατί μιὰ τέτοια γυναίκα δέν δέχεται ποτέ προ-
σταγές.

Μιά μαῦρη άπελπισία τὸν κυρίευσε και τὸ χέρι
του πῆγε στό ξίφος του. 'Ισως ή κοπέλλα νά τὸν ά-
πέκρουε, παρά τὸ στέμμα του και τά πλοῦτή του.

'Αν τήν έχανε όμως, τὸ ξίφος θά τοῦ έδινε μιὰ
γρήγορη και τελειωτικὴ θεραπεία.

Πήδησε πάλι ὀρθῶς και τά μάτια του έλαμψαν
σάν μάτια παιδιοῦ. Φώναξε τὸν θησαυροφυλάκα του
και ζήτησε νά τοῦ δόσῃ ένα σάκκο με χρυσὰ νομί-
σματα. 'Εχωσε τὸ σάκκο στήν
τσέπη του και κατέβηκε βια-
στικά στήν αὐλὴ. Οἱ ζητιάνοι
γονάτισαν τραγουδώντας τον.

Τὸ κορίτσι δέν είχε υπο-
κληθῇ στό πέρασμά του, άλ-
λά στεκόταν κάτω άπό κάτι
δένδρα και τὸν κύτταζε με
λαχτάρα.

'Ο βασιλεὺς πέταξε τὸν
σάκκο πρὸς τούς ζητιάνους
κι' έκεῖνοι ρίχθηκαν γιά νά
μοιρασθοῦν τὸ περιεχόμενό
του. 'Η νέα δὲν έλαβε μέρος
στήν έφοδο. 'Όταν δὲ οἱ ζη-
τιάνοι άρχισαν νά φεύγουν
άπό τὸν κῆπο, αὐτὴ τούς άκο-
λούθησε τελευταία.

«Περπατᾷ σάν μιὰν σκιά»,
σκέφθηκε ὁ Βασιλεὺς.

'Ετρεμε και ὁ λάρυγγάς
του ήταν ξερός.

Τότε, καταλαβαίνοντας ότι
θά τρελλαινόταν άπό τὸν πό-
νο του, τῆς έφώνασε.

'Η κοπέλλα τὸν πλησίασε.
'Η συνέχεια εἰς τήν σελ. 99)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ!

Μόλις είχαν χτυπήσει οι δ-κτώ: 'Ο 'Ερ-ρίκος Μπέρντ με πρόσωπο ωρό και ιδρωμένο, σκυφτός επάνω στο βολάν που έσφιγγαν τα δυνάτα του χέρια, έτρεχε με μεγάλη ταχύτητα στους ξερημους δρόμους της Νέας 'Υόρκης. Σε λίγα λεπτά της ώρας έφθασε στο τέμα της διαδρομής του. Κατέβηκε από το αυτοκίνητο, ανέβηκε τρέχοντας τις σκάλες—δσο του έπρεπε, το βάρος του κουρασμένου κορμιού του κι' επίσης εξακολουθητικά το ήλεκτρικό κουδούνι.

'Υστερα από λίγες στιγμές η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ο Στέφανος Κάρε.

— Ντύσου, του είπε σύντομα ο Μπέρντ! Πάμε να κάνουμε μια έκδρομη.

— Πού; ρώτησε ο Κάρε.

— Προς τα Νότια.

— Μια στιγμή! Σήμερα δεν είναι τέσσερες του μηνός; Λοιπόν άποψε θα φάμε μαζί.

— Πρώτα θα πάμε να κάνουμε την έκδρομη, επέμεινε ο Μπέρντ. Θέλω να πάω προς τα Νότια. Θα μείνωμε στην έξοχη έως τα μεσάνυχτα. Ντύσου, Στέφανε.

— Καλά, καλά! Έρχομαι. Περιμένε μια στιγμή για να ντυθώ.

Ο Μπέρντ κάθισε στην ολιγώτερο φωτισμένη γωνιά του δωματίου. Σταύρωσε τα χέρια επάνω στο στήθος του κι' έσκυψε το κεφάλι αγωνιώντας να ιδή τον δρόμο να εξαφανίζεται κάτω απ' τους τροχούς του αυτοκινήτου του. Ξαναγύρισαν στη μνήμη του οι συνθήκες της ημέρας των γάμων του. Το βάρος που του επέβη την καρδιά εκείνη την ημέρα ήταν, ίσως, ένα προαίσθημα του σημερινού φόβου που τον κυριεύει. Ο Στέφανος Κάρε, με το ωραίο μελαχροινό του πρόσωπο, ήρεμος και ψυχραιμύς, υπήρξε στίς στιγμές εκείνες το δεξί του χέρι και ο σύμβουλος του. Λίγα λεπτά πριν της τελετής του γάμου του είχε πη:

— Παντρεύεσαι το ωραιότερο και γλυκύτερο πλάσμα του κόσμου.

Γλυκιά; Όχι, η Βέρα δεν υπήρξε καθόλου γλυκιά μαζί του. Για μια στιγμή θυμήθηκε πώς βρισκόταν ακόμη στη Νέα 'Υόρκη κι η Νέα 'Υόρκη ήταν επικίνδυνη...

— Στέφανε, Στέφανε! μουρμούρισε.

— Έμπρός! Έτοιμος είμαι!... άκούστη-κε η φωνή του Κάρε.

'Υστερα κατέβηκαν. Σε λίγα λεπτά διέσχισαν την οδό 1 με πορεία προς τον Νότο. Έστριψαν στην 25η οδό και πήραν κατευθυνση προς το Κάμδεν. Όταν έφθασαν στο Νιού Κάσλ, ο Μπέρντ είπε:

— Έχεις πιστόλι;

— Πιστόλι; ρώτησε ο Κάρε και γέλασε.

— Πάρε αυτό το πιστόλι—προσέθεσε ο Μπέρντ—δίνοντάς του ένα αυτόματο περίστροφο.

Ο Κάρε το έβαλε στην τσέπη του.

Ο δρόμος άρχισε να γίνεται άνηφορ-κός προς την Μαιριούλντ και ο Μπέρντ τον ανέβηκε με καταπληκτική ταχύτητα. Πέρασαν την Βαλτιμόρη μερικά γράμματα και τάδωσε στον Στέφανο. 'Ο άλλος τ' άνοιξε κι' έβριξε μια ματιά. Το πρώτο έλεγε:

«Αγαπητέ Μπέρντ, σου δίνω ένα μήνα καιρό για να σκεφθής καλά τη βλακεία που έκανες. Στίς 4 Σεπτεμβρίου θα παρουσιασθώ! έτοιμάσου!»

Το δακτυλογραφημένο κείμενο δεν έφερε υπογραφή. Το δεύτερο γράμμα, έφερε ημερομηνία 20 Αδγουστου και έγραφε:

«Αγαπητέ Έρρικε, σε δυο εβδομάδες θα με ιδής, μ' ένα πι-ωτόλι!»

Το τρίτο γράμμα έγραφε απλά:

«Αγαπητέ Έρρικε, αύριο!»

— Αυτό το άστείο, είπε ο Στέφανος, σε κάνει να φύγης από τη Νέα 'Υόρκη;

— Δέν εί-ναι άστείο. Τά άστεία είναι πιό πνευμα-τικά.

— Τέλος πάντων, ποιός σε άπειλεί; Ποιός σκέπτεται να σε σκοτώσει;

— Η Βέρα, δέν υπάρχει άλλος από τη Βέρα. 'Ο κόσμος νομίζει πως είναι μια άγια γιατί δέν ξέρει. Έγώ κατώρθωσα μό-νον ύστερα από δέκα χρόνια να την γνωρίσω. Και συ την ξέρεις λίγο... αν και μετά τον γάμο μας πολύ λίγο την έβλεπες. Στην άρχή πίστεψα πως την αγαπούσες, ύστερα όμως έπίσθηκα για το αντίθετο...

— Μα τί φταίει η Βέρα γι' αυτά τα άπειλητικά γράμματα; Δέν σ' άγοπούσε λοιπόν;

— Την υπέφερα όσο μπορούσα να την υποφέρω, Στέφανε. 'Όχι, δέν μ' άγάπησε ποτέ. Την υπέφερα δέκα δολόκληρα χρόνια πριν την ιδώσω.

— Μου φαίνονται άπίστευτα αυτά που λές.

— Βέβαια έσύ την γνώρισες λίγο. Μα τώρα όλα τελείωσαν—έφυγε.

— Δέν νομίζεις πως σ' αγαπά ακόμη;

— Μ' άγοπά; Μ' άφοψ δέν μ' άγάπη-σε ποτέ! Σου λέγω ότι πίσω από εκείνη τη μάσκα της γλυκύτητας, δέν υπήρχε τίποτε άλλο από ένα αφάνταστο μίσος, μια άπο-στροφή που μου φανερωνόταν μόλις δο-κίμαζα να την άγκαλιάσω.

Είχαν φθάσει έξω από την Ουάσιγκτων. Σταμάτησαν για να πάρουν βενζίνη και να φάνε κάτι. 'Υστερα εξακολουθήσαν το ταξείδι τους.

Όταν έφτασαν στον δρόμο του Πέτερ-μπουργκ, ή σιωπή βασίλευε παντού. Τά δένδρα και τά φανάρια φαινόταν σαν σκι-ες απ' το αυτοκίνητο που έτρεχε σαν βο-λίδα. Τά άστρα, απ' το στερεώμα άκολου-θούσαν κι' αυτά το τρέξιμο.

— Θα κοιμηθώ λίγο—είπε ο Κάρε εκεί που προχωρούσαν στους δρόμους της Κα-ρολίνας.

Τοποθετήθηκε άναπauτικώτερα στη θέ-ση του και άκούμπισε το κεφάλι προς τα πίσω. Από καιρό σε καιρό ο Έρρικος τούριχνε ματιές κι' ύστερα από κάμποςες ακόμη ώρες ταξείδιου τον έσπρωξε έλαφρά.

— Πλησιάζω το Σούθερν Πάινες—είπε ο Μπέρντ—άλλά δέν πρέπει να φθάσωμε πριν τα μεσάνυχτα.

— Άκουσε, Έρρικε, είπε ο Κάρε. Τώρα πιά σε χωρίζουν από τη Νέα 'Υόρκη άρκε-τές έκασοντάδες χιλιόμετρα. 'Ηούχασε.

Ο Μπέρντ έστριψε το αυτοκίνητο μέσα σε μια πάροδο κοντά σ' ένα πευκώνα. Ο Κάρε κατέβηκε απ' το αυτοκίνητο, άκού-μπισε το άριστερό του χέρι στην πόρτα του αυτοκινήτου και βύθισε το δεξί στην τσέπη του.

— Δέν φανταζόμουν ποτέ ότι η διάρ-κεια της ημέρας είναι τόσο μεγάλη, είπε, Τώρα πιά πέρασε ή 4η Σεπτεμβρίου.

— Λείπουν ακόμη δέκα λεπτά.

Ο Μπέρντ σάπασε άπότομα. Από τον λάρυγγά του βγήκε κάτι σαν βουχνημός. Τά χέρια του έσφιξαν μηχανικά το βολάν και ένα σφύριγμα βγήκε απ' τα δόντια του.

— Έσύ είσαι! Έσύ είσαι, Στέφανε! Έσύ έγραψες αυτά τά γράμ-ματα.

Ο Κάρε με ήρεμες κινήσεις, τράβηξε το πιστόλι του και ση-μάδεψε.

— 'Ηξερα πως θα έρχόσουν σε μένα είπε, άλλά δέν φανταζό-μουν ποτέ πως θα ζητούσες τόσο μακρυνή θέση, τόσο μοναδική για το σκοπό μου. Λείπουν ακόμη πέντε λεπτά για τα μεσάνυχτα. Είμαι εν τάξει! Θα σε κλάψω για λίγον καιρό ή Βέρα κι' ύστε-ρα... θάρρη ή μέρα που δέκα χρόνια τώρα περιμένω...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΟΛΦ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΣΕ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩ!

Ο σύγγα-μρός μου ο Φιλίππαρ κι' έ-γώ αγοράσαμε δυο όμοια αυτοκίνητα. Όταν λέγω όμοια, έννοώ ά π ο λ ύ τ ω ς όμοια και στην παραμικρότερη λεπτομέρειά τους. 'Ιδια μάσκα, ίδιο μοντέλο, ίδιο χρώμα, ίδια καρροσσερί!

Η γυναίκα μου και ή γυναίκα του Φιλίππαρ, άδελφές, ου-νενοοούντο θαυμάσια. Βγίναμε σχεδόν πάντα μαζί. Και ήταν πραγματική ευχαρίστησις για την φιλία μας να βλέπωμε τά δυο αυτοκίνητά μας τόσο κομψά, τόσο καινούργια και τόσο όμοια, να σταματούν το ένα ύστερα από το άλλο, κοντά στο ίδια πεζοδρό-μια, πράγμα βέβαια που προκαλούσε τά σχόλια της μαριτίδας...

Προχθές είχαμε πάει μαζί στο θέατρο. Τά αυτοκίνητά μας φυσικά, (λόγω των άπαγορευτικών διατάξεων της άστυνομίας), τά αφήσαμε άρκετά μακριά από το θέατρο, σε μια πάροδο.

Όταν βγαίναμε απ' το θέατρο, ο Φιλίππαρ μās είπε ότι θα πήγαινε κάπου με την γυναίκα του για πέντε λεπτά και θα έρχό-ταν να μās συναντήσει κατόπιν στο «Πετι Καφέ».

Πήρε λοιπόν την Μαντελαίν, την γυναίκα του κι' έφυγε, ένω έγώ με την γυναίκα μου πήγαμε να πάρωμε το αυτοκίνητό μας.

— Σ' αυτή την πάροδο δέν τό αφήσαμε; μου είπε ή γυ-ναίκα μου.

— Όχι, στην πιό άλλη.

— Άάθος κάνεις, Μαρσέλ. Νά, κύτταξέ το. 'Εκει είναι κον-τά στο αυτοκίνητο του Σάρλ.

Πράγματι, μέσα στο μισοσκόταδο, τά δυο ωραία δίδυμα αὐ-τοκίνητα, με τά κόκκινα φωτά τους άναμμένα, μās περιμέναν.

Ανεβήκαμε. Την ίδια τη στιγμή, είδα έναν μαντράχαλο ο ο-ποιός, με πρωτοφανή άναίδεια άνοιγε την πόρτα του δευτέρου αυτοκινήτου.

— Μαρσέλ, μου ψιθύρισε ή γυναίκα μου ταραγμένη είδες, κά-ποιον που μπήκε στο αυτοκίνητο του Φιλίππαρ; Θάναί κανέναν κλέφτη; Πρέπει να επέμβης!...

— Φυσικά και θα επέμβω! άπήντησα άποφασιστικά.

Κατέβηκα από το αυτοκίνητο και έκανα πως έξέταξα τάχα τά φωτά του. 'Αμέσως κι' ο άλλος, στενοχωρημένος κάπως, κατέβηκε από το αυτοκίνητο του Φιλίππαρ κι' έκανε κι' αυτός το ίδιο.

Χμ! Πώς να του μιλούσα; Έρευνήσα τον όρίζοντα. Δέν ύ-πήρχε κανένας άστυφύλαξ και τό σκοτάδι δέν ήταν πολύ ένθαρ-ρυντικό. Έκτός αυτού δέ, ο κλέφτης ήταν μαντράχαλος πραγ-ματικός...

Δέν μπορούσα όμως, να τον αφήσω να κλέψη με την ήσυχία του το αυτοκίνητο του Φιλίππαρ. Πλησίασα λοιπόν κοντά του και του χαμογέλασα, ριχνοντας μια ματιά στα δυο αυτοκίνητα.

— Θάλαγε κανείς πώς είναι άδελφία! είπα.

— Ναι, μοιάζουν πολύ! είχε ο άθλιος τό θράσος να μου ά-παντήσει.

— Πόσος καιρός είναι που τό αγοράσατε;

— Έξη έβδομάδες.

— Κι' έγώ τό ίδιο! είπα.

— Έτοιμαζόμουν να προσθέσω: «Μά τέλος πάντων, κύριε, εί-σθε βέβαιοι ότι τό αυτοκίνητο είναι δικό σας;» Άλλ' ο άλλος με παράξενο ύφος εξακολούθησε.

— Το μοντέλο αυτό είναι πολύ της μόδας.

— Πολύ, πράγματι.

— Εκείνη την στιγμή από το αυτοκίνητο του Φιλίππαρ, κατέ-βηκε μια κομψή γυναίκα, ή όποια πλησίασε τον άξιοπρεπή κλέ-φτη και του είπε κάτι που δέν μπορώ να καταλάβω. 'Αμέσως έ-κείνος ήρθε κοντά μου.

— Μου δίνετε την φωτιά σας, κύριε; με παρακάλεσε εύ-γενικά.

— Πολύ ευχαρίστως, άπήντησα τείνον-τάς του τό άναμμένο τσιγάρο μου και πιο-σέχοντας, βέβαια, μήπως δεχθώ καμμία ξαφνική έπίθεση.

Έν τώ μεταξύ πλησίασε και ή κομψή κυρία.

— Θα μπορού-σατε, κύριε, μου είπε, να μās πλη-ροφορήσετε αν ή πάρχη έδω- κον-τά, κανένα ταχυ-δρομικό κιβώτιο,

— Πολύ ευχαρίστως, άπήντησα πρόθυμα, άλλά είναι δύσκολο να σας περιγράψω. Έκτός βέβαια... αν θέλετε να με άκο-λουθήσετε;

— Η κυρία άλλαξε μια ματιά με τον κλέφτη.

— Όι μās οδηγήσετε σεις ο ίδιος έως εκεί; ρώτησε ύστερα.

— Άκριβώς!

— Μα γιατί να υποβληθώ σε τέτοιον κόπο;

— Δέν είναι καθόλου κοπο... Άπ' εναντίας, μάλιστα.

Η κυρία φάνηκε πολύ ευχαριστημένη από την υποχεωτί-κότητά μου και με πλήρωσε μ' ένα υπέροχο χαμόγελο, τό όποιο ή χραιμότης της στιγμής και ή παρουσία—πρό παντός—της γυ-ναίκας μου μ' έμπόδισε να «προσέξω» όσο έπρεπε.

— Ω! είσθε πολύ ευγενής!

Ανεβήκαμε στα αυτοκίνητα—έγώ στο δικό μου και ο κλέ-φτης στο αυτοκίνητο του Φιλίππαρ—και ξεκινήσαμε γοργά να φαν, τάζωνται ότι με άκολουθούν στην σπηλιά του λύκου! Γιατί ά-πλούστατα, είχα κανονίσει έτσι την πορεία μας ώστε να σταματή-σωμε κοντά στο 7ο άστυνομικό τμήμα, όπως κι' έγινε.

Ο φιλαράκος, που δέν ύποπτευθηκε τίποτε, σταμάτησε τό αυτοκίνητο—μόλις είδε να σταματά τό δικό μου—και κατέβηκε.

Βρισκόμαστε λίγα βήματα μακριά απ' την πόρτα της άστυ-νομίας κι' έτοιμαζόμουν να φωνάξω κανένα άτυφύλα-α, όταν ξαφνικά τά δυο γοργιλώδη χέρια του κλέφτη με άρπασαν από τους ώμους και μ' έσπρωξαν προς την πόρτα του άστυνομικού κτιρίου. Ένας άστυφύλαξ έτρεξε κοντά μας και μās ώδήγησε στον άστυνόμο.

— Ο κύριος αυτός, φώναξε ο κλέφτης δείχνοντάς με, έκλεψε τό αυτοκίνητο ενός φίλου μου!

— Α! αυτό είναι πολύ, ουρλιασα έξω φρενών! Άκριβώς τό αντίθετο συμβαίνει! Ο κύριος αυτός, μπροστά στα μάτια μου, έκλεψε τό αυτοκίνητο του συγγαμρού μου και σας τον έφερνα!

— Έλέγ-ετε τους αριθμούς, κύριε άστυνόμε, φώναξε ο μαν-τράχαλος. Τους αριθμούς! Όρίστε ή άδειά μου!

Ο άστυνόμος, που έως εκείνη την στιγμή έμενε σιωπηλός, σήκωσε τους ώμους.

— Πάλι τά ίδια!... μουρμούρισε. Όλη την ώρα έδω βρίσκεσθε!...

— Πάλι τά ίδια; Μας περνούσε λοιπόν για κακοποιούς και τους δυο;

— Εκείνη την στιγμή, ή γυναίκα μου, που είχε μαζέψει άστυ-φύλακες γύρω από τό άμάξι, μπήκε μέσα και γουρλώνοντας τά μάτια, μου είπε:

— Μαρσέλ, τό αυτοκίνητο δέν είναι δικό μας!

— Ούτε και δικό μας! συμπλήρωσε ή γυναίκα του μαντρά-χαλου που μπήκε μαζί με την δική μου.

Πριν προλάβωμε ν' άπαντήσωμε βαρεία βήματα άκούσθηκαν στον διάδρομο.

Ηταν ο διευθυντής της άστυνομίας, φοβερά έκνευρισμένος απ' την φασαρία.

Ταυτοχρόνως άνηχοσαν — κάτω στο δρόμο—τριξίματα των φρενών και σε λίγες στιγμές δυο κύριοι ώρμησαν μέσα έξω φρενών.

— Μας έκλεψαν...

— Τά αυτοκίνητα...

Πίσω τους ο γαμπρός μου και ένας άλλος μπήκαν σαν μα-νισσάμενοι ταύροι.

— Κύριε άστυνόμε, μου πήραν τό αυτοκίνητό μου!

Ο άστυνομικός διευθυντής, έξω φρενών, πιά, ουρλιασε.

— Α! όχι! όχι! Κάθε βράδυ δέν θα έχωμε την ίδια ιστορία! Οι κύριοι αυτοί έκαναν λάθος στα άμά-ξια τους! Τί θέλετε να σας κάνω! Κυτάζετε τον ά-ριθμό, προτού να μπήτε μέσα! Την έρχομένη φορά, σας βάλω όλους μέσα για να ήσυχάσετε!

— Μά, κύριε διευθυντά.

— Δέν ξέρω τίποτε συ-τε θέλω να ά-κούσω. Έμ-πρός! δρόμοι.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 101)

Όταν έμαθε από το στόμα του χειρουργού της κλινικής, ότι η Ζινέτ ήταν εκτός κινδύνου, ο Ζουλιέν Σουρντιέ κόντευε να τρελλαθεί από τη χαρά του. Με δυσκολία άκουσε τα λόγια με τα οποία του έδιναν υποσχέσεις ότι η γυναίκα του δεν θα παρεμφρόντο και ότι το άτυχημα που είχε κοντέψει να της στοιχίσει την ζωή δεν θα της σκόρπιζε ούτε την όμορφιά...

Η Ζινέτ θα ζούσε... δεν θα την έχανε!...

«Ας ζήσει, ας ζήσει, αυτό είναι το πάν», έλεγε ο Ζουλιέν κατά την διάρκεια των εβδομάδων που είχαν περάσει από το άτακτο εκείνο απόγευμα όπου ένα τηλεφώνημα του είχε αναγγείλει ότι η Κυρία Ζουλιέν Σουρντιέ είχε τραυματισθεί σοβαρά σ' ένα αυτοκινητικό δυστύχημα και είχε μεταφερθεί σε μια κλινική.

Τώρα, καθυσχασμένος, ο Ζουλιέν Σουρντιέ έφυγε από την κλινική που είχε κριθεί η τύχη της πολυαγαπημένης του γυναίκου. Πίστευε ότι ποτέ του δεν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτήν. Η Ζινέτ ήταν το πάν γι' αυτόν επί εξη χρόνια τώρα, απ' τον καιρό δηλαδή που είχε παντρευθεί μαζί της. Έξη χρόνια άγápης, χωρίς σύννεφα, χωρίς καυγάδες, χωρίς ζηλιές και εγωισμούς... «Α! τα υπέροχα αυτά χρόνια, ο Ζουλιέν μπορούσε να τα αναπολήσει χωρίς να υποφέρει, άφουθ' τα ξανάζοι σε λίγες μέρες, άφουθ' το μέλλον δεν ήταν πιά σκοτεινό όπως ήταν μέχρι πρό μισής ακόμη ώρας.

Η χαρά του τον έκανε να περπατά σαν μεθυσμένος, αυτός που ποτέ του δεν είχε μεθύσει, αυτός που ήταν μετρημένος και λογικός σε όλα του. Πολλοί διαβάται γύριζαν τα κεφάλια βλέποντες τον άνθρωπο αυτόν που φαινόταν να φωνάζει από μακριά:

— «Αλ! Είμαι ευτυχισμένος! !

Έτρεξε στο εργοστάσιό του, φρόντισε για τις εργασίες του που είχε παραμείνει αυτές τις μέρες και πήγε στο σπίτι του για να φάει και να σκεφθεί ήσυχος την ευτυχία του.

— Η κυρία είναι σχεδόν καλά, έλεε στην υπηρέτριά τους. Πιστεύω να βρίσκεται εδώ σε δέκα - δεκαπέντε μέρες.

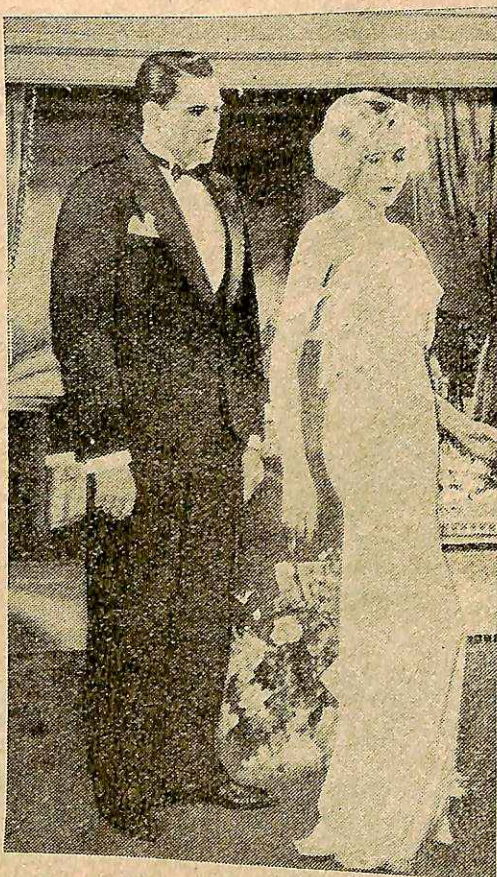
— «Α! τί καλά! κύριε, φώναξε η υπηρέτρια που αγαπούσε πραγματικά την κυρία της. Ξέρετε, όμως, κύριε, ήλθαν σήμερα για τρίτη φορά από την ασφαλιστική εταιρία για την διόρθωση του συμβολαίου. Τις περασμένες δυο φορές το είχα πη στον κύριο, αλλά ο κύριος—και με το δικη του—δεν είχε δώσει σημασία. Έπειδή όμως θα ξαναπεράσουν αύριο...

— Καλά, καλά, Μαρία, απήντησε ο Ζουλιέν. Νομίζω ότι τα χαρτιά βρίσκονται στο γραφείο της κυρίας. Θα προσπαθήσω να τα εύρω μετά το φαγητό.

Το γραφείο της Ζινέτ ήταν κλειδωμένο και το κλειδάκι του είχε μείνει στην τσάντα της νέας γυναίκας στο νοσοκομείο. Ο Ζουλιέν όμως δεν δίστασε, γιατί ποτέ δεν του είχε περάσει από το μυαλό η ιδέα ότι μπορούσε να υπάρχει ένα μυστικό μεταξύ της τέλος ή κλειδαριά υπεχώρησης.

Το ρολόι του γραφείου άνοιξε. Ο Ζουλιέν τράβηξε τα συρτάκια, το ένα ύστερα απ' το άλλο. Ήλπιζαν επιστολές που είχαν στείλει στην Ζινέτ διάφορες φίλες της, κατάλογοι, τιμολόγια... αλλά συμβόλαιο ασφαλιστικό δεν υπήρχε πουθενά.

Τέλος το μάτι του έπεσε σ' ένα μικρό κουμπί. Ο Ζουλιέν το τράβηξε μηχανικά και φάνηκε μπροστά του ένα συρτάκι εντελώς μυστικό. Το ασφαλιστικό συμβόλαιο βρισκόταν εκεί μέσα, «Ο

— Όταν έμαθε από το στόμα του χειρουργού της κλινικής, ότι η Ζινέτ ήταν εκτός κινδύνου, ο Ζουλιέν Σουρντιέ κόντευε να τρελλαθεί από τη χαρά του.

Ζουλιέν το πήρε και εξακρίβωσε ξαφνικά ότι κάτω από το συμβόλαιο υπήρχε ένα γκριζό τετράδιο με την επιγραφή:

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΕ

Σατισμένος, πήρε το τετράδιο, κάθισε μπροστά στο γραφείο και άρχισε να διαβάει.

«Η αγάπη μου;... «Α, ναι! «Υπήρχε ένας άνθρωπος που μπορούσε να άποτε λεία, μέσα στην μονότονη ζωή μου, την μεγάλη, την πραγματική, την μοναδική αγάπη που δικαιούται να περιμένει κάθε γυναίκα. Τί φταίω όμως εγώ αν αυτός δεν κατάλαβε; «Αδιαφορία εκ μέρους του; Δυσπιστία; «Ελλειψις άρχιτης λεπτότητας στην ανίχνευση; Ποιος ξέρει... «Ασφαλώς πέρασα κοντά στην ευτυχία... Και όμως εγώ είμαι που υπέφερα... Τί φρικτό πράγμα να βλέπει κανείς ότι δεν τον κατάλαβαν!

«Θά μου πητε: «Να κι' άλλη γυναίκα που δεν την κατάλαβαν. «Όλες οι ίδιες λένε!» Δεν ξέρω τί λένε οι άλλες γυναίκες, το γεγονός πάντα είναι ότι ο άνδρας αυτός δεν μπόρεσε να δει πόση αγάπη βρίσκεται μέσα μου, πόση στοργή, πόση τρυφερότητα, πόση αυτοθυσία και άφοσίωση και τρελλό και φλογερό πάθος...

«Αγαπούσα όλα του τα χαρίσματα. Το άθλητικό ανστήματά του, τα μαύρα μαλλιά του, τα μαύρα μάτια του, άκομη και την κάπως κακιά ειρωνεία του χαμογέλου του, που ήξερε, μολατούσε, να γίνεται τόσο τρυφερό, τόσο χαϊδευτικό... «Α! πολύ σπάνια όμως...

«Όταν τον είδα για πρώτη φορά, σ' εκείνη την πλάξ, τον αγάπησα άμέσως και του παραδόθηκα δολοκλήρη... Δεν κατάλαβε την αγάπη μου...

«Μ' αγαπά μολατούσε... αλλά με τον τρόπο του... Γι' αυτόν, θά θυσιάζα τα πάντα, θά εγκατέλειπα τα πάντα, χωρίς δισταγμό, χωρίς ένα βλέμμα προς τα πίσω...

Το κατάλαβε άμεσα αυτός;» Ο Ζουλιέν Σουρντιέ διάβαζε την μια σελίδα ύστερα από την άλλη. Το παράπονο της απογοητευμένης εξωκοινοποπούσε σ' όλο το τετράδιο.

Πήγε στο δωμάτιό του κι' έπεσε να κοιμηθεί, αλλά γνώρισε μια άπνία χίλιες φορές χειρότερη από τις άπνιες που τον είχαν βασανίσει τις μέρες που αγωνιούσε για την ζωή της Ζινέτ.

Είχε την υπομονή να περιμένει. Κι' όταν γύρισε σπίτι, —Ζινέτ, της έλεε, με φωνή που έτρεμε, βρήκα μέσα στο γραφείο σου ένα γκριζό τετράδιο...

Τα μάτια της γούρλωσαν.

— Έφαξες το γραφείο μου; ρώτησε λαχανιασμένη.

— Έφαγα να βρω το ασφαλιστικό συμβόλαιο, Ζινέτ. Για ποιόν άνδρα μιλείς μέσα στο τετράδιο αυτό; «Όχι για μένα πάντως. Δεν με συνήντησες κολοκαίρι σε πλάξ, αλλά χειμώνα σε σελόνι. Δεν είμαι μελαγχολικός, δεν έχω μαύρα μαλλιά, δεν έχω άθλητική κορμοστασιά και δεν σ' έκανα να υποφέρεις. Για ποιόν μιλάς;

— Όποτε έτσι; ψιθύρισε, έπειτα από μια μικρή σιωπή, η Ζινέτ. «Ενώ εγώ πάλευα με τον θάνατο, εσύ έκανες τερατώδεις σκέψεις... Και δεν κατάλαβες, λοιπόν, ότι είναι ένα μυθιστόρημα που δοκίμαζω να γράψω...

Είδε το πρόσωπό του να φωτίζεται από μια λάμψη χαράς.

— Αγάπη μου! Πώς δεν το σκέφτηκα!... Συγχώρησέ με, Ζινέτ, ούλα μου! Ο τίτλος του βιβλίου εφαρμόζεται σε μένα. Εγώ είμαι «Εκείνος που δεν κατάλαβε...

«Και που δεν θα κατάλαβη ποτέ!» σκέφθηκε η Ζινέτ, και ντράπηκε για το τόσο εύκολο ψέμμα της.

Φ. ΜΠΟΥΝΤΕ

Το γεγονός: εγνώσθη στην εποχή του με πολλές ανακρίβειες. Εγώ όμως ως αστυνομικός, μπόρεσα να μάθω περισσότερα, να μπω στα παρασκήνια της υποθέσεως και τώρα, ύστερα από τόσα χρόνια, θ' άποκαλύψω τα πάντα.

Η νεαρά κόμησης Έλενα Σβεράντ έκλαψε πολύ όταν έμαθε ότι ο άνδρας της—κόμης Παύλος Σβεράντ—την άπατούσε με μια γνωστή ήθοποιό της όπερέτας, την Βιολέττα Βίτολ, που την εγνώριζαν οι περισσότεροι με το όνομα «Κυρία με τις βιολέττες» άκριβώς γιατί προτιμούσε αυτά τα λουλούδια που τόσο ταίριαζαν με το όνομά της.

Εκείνο το βράδυ στο θέατρο «Λέσκ» δινόταν η τιμητική της Βιολέττας. Τό καμαρίνι της ήθοποιού, όπως ήταν έπόμενον, ήταν γεμάτο λουλούδια και δώρα, αλλά ο κόμης Παύλος άπουσίαζε, γιατί η γυναίκα του είχε κατορθώσει να τον κρατήσει κοντά της. Τό άλλο πρωί όμως, ο κόμης έτρεξε στο σπίτι της Βιολέττας και τη βρήκε στο δωμάτιό της. Μόλις είχε σηκωθεί από τον ύπνο. Τον δέχθηκε με ψυχρότητα και τον μάλωσε για την άπουσία του. «Υστερα όμως τα έφτιαξαν πάλι και έπεσφράγισαν την συμφιλίωσή τους με χάδια και φιλήματα.

«Υστερα από λίγες ώρες, ενώ η Βιολέττα έκανε την τουαλέτα της μπροστά στον καθρέφτη, ο κόμης της έλεε μ' ένα έλαφρό τόνο παραπόνου στην φωνή του.

— Μου κάνεις σκηνές ζηλοτυπίες, ενώ εσύ δέχεσαι δώρα και λευλούδια από τους θαυμαστές σου!

Κι' έδειχνε με το δάκτυλο τα διάφορα δώρα που της είχαν κάνει το προηγούμενο βράδυ οι θαυμαστές της. Για μια στιγμή η ματιά του στάθηκε σ' ένα κομψό αντικείμενο, που βρισκόταν επάνω στο τραπέζι της τουαλέτας της. Ήταν ένα ωραιότατο κρυστάλλινο βαποριζατέρ μέσα σ' έναν κρυστάλλινο δίσκο.

Ο κόμης πήρε στα χέρια του το ωραίο αντικείμενο και βλέποντας το στόμιο του στο πρόσωπό του πίεσε την μικρή λαστιχένια φούσκα.

Την ίδια όμως στιγμή ένα άγριο ούρλιασμα πόνου βγήκε από τα χείλη του και άφηκε να πέσει κάτω τό βαποριζατέρ που έγινε άμέσως θρύψαλα.

Τό ωραιότατο αυτό κόσμημα της τουαλέτας που φαινόταν πως περιείχε ένα εκλεκτό άρωμα, είχε μέσα βιτριόλι. Στον δεξιά κρόταφο του κόμης φαινόταν τώρα ένα κοκκινωπό έγκαυμα... Για λίγες στιγμές η Βιολέττα έμεινε άφωνη, με θρόναινα τα μάτια και φοβισμένη από τον κίνδυνο που διέτρεχε χωρίς να το ξέρει. Άμέσως όμως συνήλθε. Κι' ενώ ο κόμης προσπαθούσε να κατανικήση τον πόνο, την άκουσε να του λέγει:

— Είναι σχέδιο της γυναίκας σου. Τό ξέρω πόσο με μισεί! Έκείνη μου έστειλε αυτό τό θανατηφόρο δώρο για να με καταστρέψει! Πρέπει να τιμωρηθεί! Θά είδοποιήσω άμέσως την άστυνομία.

Έτρεξε στο τηλέφωνο για να πραγματοποιήσει την άπειλή της, ο κόμης όμως την έμπόδισε.

— Στάσου! έλεε. Δεν θέλω σκάνδαλα. Δεν ξέρω, άλλωστε αν η γυναίκα μου έτοιμάσε αυτή την παγίδα. Όποσδήποτε όμως να πού η Μοίρα έκανε τό καθήκόν της. Τό όπλο που κατασκευάστηκε για σένα, κτύπησε έμένα... γιατί ίσως να τό άξιζα.

Η Βιολέττα έγινε έξω φρενών.

— Ζήτησαν να με σκοτώσουν, φώναξε και σ' δεν θέλεις να

Οι δυο έρασταί έπεσφράγισαν τη συμφιλίωσή τους με χάδια και φιλήματα.

για άρωμα, τό βαποριζατέρ είχε μέσα βιτριόλι... Έλενα, Έλενα κύταξέ με! Τί έχεις;

Η κόμησης δεν πρόλαβε ν' άπαντήσει γιατί έγινε κάτωχοη κλονίσθηκε και σωριάστηκε λιπόθυμη σε μια πολυθρόνα.

Όταν συνήλθε ο άνδρας της ήταν σκυμμένος επάνω της με άπειρη τρυφερότητα... Κυτάχθηκαν στα μάτια και συνεννοήθηκαν χωρίς ν' ανταλλάξουν ούτε μια λέξη.

Τά μάτια εκείνου έλεγαν: «Εγώ ύπηρεζα τό θύμα της άποπείρας που έτοιμάσες για την άλλη, αλλά δεν σε μισώ γι' αυτό, Άπεναντίας σ' αγαπώ περισσότερο! Μόνο τώρα καταλαβαίνα πόσο υπέφερες κι' έφθασες στο σημείο να σκεφθής τό έγκλημα».

Η Βιολέττα Βίτολ όμως δεν συγχωρούσε. Ήταν μια γυναίκα ενεργητική και έκδικητική. Υπέβαλε την μνήσή της και έπέμεινε ν' άρχισι άμέσως ή άστυνομία τις έρευνές της.

Με έπεφότισαν έμένα με την υπόθεση αυτή. Δεν άργησα να καταλάβω ότι ύπάρχον άπτες άποδείξεις εναντίον της κόμησης Σβεράντ, αλλά, έχοντας ύπ' όψιν μου τό γεγονότα, μου φάνηκε άδικο να τιμωρηθεί ή και να δημιουργηθεί άπλως σκάνδαλο γύρω άπ' τό όνομά της. Κατέφυγα λοιπόν στο εξής τέχνασμα:

Παρουσιάσθηκα στην κυρία με τις βιολέττες και της έλεπα: —Αγαπητή κυρία, έπιθυμώ ν' άκολουθήσω κάθε ίχνος. Θά ήθελα λοιπόν να μάθω αν ύπάρχον και άλλες γυναίκες που σάς μισούσαν; Σείς, αν δεν κάνω λάθος, είσαστε ή φίλη όχι μόνο του κόμησης Σβεράντ, αλλά και του λοχαγού Λοκκέτ και του συμβούλου Μέταις. Είχατε μήπως κι' άλλον κανένα δεσμό τον όποιον εγώ δεν ξέρω; Προσέξτε: Η άστυνομία πρέπει και θέλει να τό μάθω όλα...

Η Βιολέττα κατάλαβε ότι τό σκάνδαλο μπορούσε να πάρη μεγάλες διαστάσεις και να της καταστρέψει την σταδιοδρομία της. Μου έρριξε μια ματιά γεμάτη θυμό αλλά εν τέλει υπέκυψε και σάπασε. Έτσι τό σκάνδαλο άπεσοβήθη... Τό μόνο ίχνος που άπέμεινε άπ' την υπόθεση αυτή ήταν ένα έγκαυμα στον κρόταφο του κόμησης.

ΝΙΚΟΛ ΦΕΝΤΑΛ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

«Παρασκευή, 13 του μηνός· επικίνδυνος μέρας!»

Αυτή την σκέψη έκανα ξυπνώντας την προπερασμένη Παρασκευή το πρωί. Κύτταξα το ταβάνι του δωματίου μου και διερωτήθηκα τί έπρεπε να κάνω, ή μάλλον τί έπρεπε να μην κάνω για να μην καταστραφώ. Παρασκευή, 13 του μηνός—και Νοεμβρίου; μάλιστα! Φτοϋ, να πάρη ο Διάβολος!...

Έμεινα κάμποση ώρα διαστακτικός. Ο ήλιος είχε ήδη σκαρφαλώσει αρκετά ύψηλά στον ούρανο—μυστήριο πράγμα πώς σκαρφαλώνει χωρίς σκάλα—και οι άκτινές του έμπαιναν μέσα στο δωατίό μου... Τό φως λοιπόν αυτό που πλημμύριζε την ατμόσφαιρα γύρω μου μ' έκανε να πάρω ξαφνικό θάσος και ξαφνική απόφαση: Ήταν Παρασκευή, 13 του μηνός, έ; Καλά λοιπόν! Θάκανα όλες τις στραβομάρες του κόσμου, όλα όσα «απαγορεύουν» οι προλήψεις, ή να δώ που θα κατέληγα—ή, ίσως για να δούν οι κληρονόμοι μου που θα κατέληγα, αν οι στραβομάρες μου γίνονταν αίτια να «σκαρφαλώσω» κι' εγώ στον ούρανο...

Τινάχθηκα, λοιπόν, απ' το κρεβάτι μου με το αριστερό πόδι—φρίκη!—και έφθασα μέχρι σημείου να αρχίσω να φορώ πρώτα το δεξί μου παπούτσι. Άμέσως κατόπιν έκοψα τα νύχια μου—Παρασκευιάτικα!—και τα πέταξα έξω απ' το παράθυρο, αφήνοντας το ψαλλίδι άνοικτό επάνω στο τραπέζι. Έτρεξα άμέσως και κάθισα επίμερικά λεπτά πάνω στο μπασούλο μου. Βγήκα για ν' αγοράσω τσιγάρα και φρόντισα να μπώ απ' άλλη πόρτα.

Πάνω στο τραπέζι σταύρωσα τα μαχαιροπήρουνα και έχουσα το αλάτι.

Αρπάξα έπειτα το τηλέφωνο και τηλεφώνησα σε 13 διάφορα μέρη. Βγήκα ύστερα όριστικώς απ' το σπίτι μου, περίμενα να περάσει ένα ταξί που να έχη αριθμό που αρχίζει από 13 ή να τελειώνει σε 13. Καθυστερήσα βέβαια κάπως (2 ώρες και 13 λεπτά), αλλά βρήκα εκείνο που ζητούσα. Ύστερα έδωσα στο σωφέρ την διεύθυνση ενός φίλου μου από τους γεροντοτέρους, του Σωρινέ, γιατί ο Σωρινέ κάθεται στην όδον Σαντεκλαίρ αριθ. 13.

Στό δρόμο όμως τό ταξί κόντεψε να τραχήρι μ' ένα λεωφορείο. Όταν λέγω «κόντεψε» έννοώ ότι κόντεψε πραγματικά, γιατί άκουσα τό άνατριχιαστικό τριξίμο του μαροπιέ μας στους τροχούς του λεωφορείου.

Τινάχθηκα ξαφνικά από την θέση μου κι' έκανα τό στανό μου με τό αριστερό χέρι. Σās βεβαίω όμως ότι, τότε που, κατεβαίνοντας στοϋ Σωρινέ, παρατήρησα ότι τό ταξίμετρο έγραφε 13 φράγκα, έννοιωσα τις τρίχες του κεφαλιού μου να κάνουν άκροβατικά γυμνάσματα...

Χονδροκέφαλος όμως, κτύπησα δέκα τρείς φορές την πόρτα του Σωρινέ—πράγμα που τον έκανε έξω φρενών—και μπήκα με τό αριστερό πόδι μέσα στο σπίτι του, ασφαλώς για να τον παρασύρω κι' αυτόν στην καταστροφή μου. Τότε—τότε μόνον—αίσθάνθηκα πραγματικό φόβο για τό άνατριχιαστικά τομήματά μου. Έξήγησα τον φόβο μου στον φίλο μου.

— Έκανες πολύ άσχημα, μου είπε ειρωνικά εκείνος. Κι' εγώ δέν πίστευα άλλοτε στις προλήψεις. Κάποια Παρασκευή όμως, έτυχε να είναι 13 του μηνός, ή σπιτονοικοκυρά μου με έπεισε ότι τό καλλίτερο που είχα να κάνω ήταν να μη βγώ καθόλου έξω για να μην πάθω τίποτε. Έπέμενε τόσο, ώστε, για να μην της ήμέρα. Κατά τό άπόγευμα, ενώ βρισκόμουν στο δωμάτιο της Κάτιας—της ωραιότερης χορευτρίτσας που έχω γνωρίσει—και τη στιγμή που την είχα καταφέρει να πιστήγη πώς την έλάτρευα, άντήχησε ή έκρηξις του γκαζιού, που μ' έκανε να μείνω στά κρύα τή λουτρού κι' έσκότωσε ξη ή ανθρώπου μέσα στο σπίτι. Πώς γλύτωσα εγώ ένας Θεός τό ξέρει. Την άλλη μέρα, Σάββατο, 14

Τή στιγμή που την είχα καταφέρει να πιστέψη ότι την έλάτρευα...

του μηνός, πήρα τό τραίνο για να κάνω τό ταξίδι που επρόκειτο να κάνω την παραμονή και που είχα άναβάλει για τό χατήρι της νοικοκυράς μου. «Εί λοιπόν τό τραίνο έξετροχιά σθη και έμεινα ξη μήνες στο νοσοκομείο! Είναι να μην πιστεύεις στις προλήψεις;

— Με κοροϊδεύεις; είπα στον φίλο μου. Όστε δέν διατρέχω κανένα κίνδυνο με τις στραβομάρες που έκανα;

— Όχι, κοκομοίρη μου. Όχι. Φυσικά, υπάρχουν μερικά πράγματα τα όποια δέν πρέπει να κάνης, όπως δέν τα κάνω κι' εγώ. Νά, παραδείγματός χάριν: Έγώ ποτέ δέν δίνω σε τρείς τό σπύρτο μου, για να μην κάψω τα δάκτυλά μου. Δέν περνά κάτω από σκάλα, για να μην μου πέση ή σκάλα στο κεφάλι. Καί αν δέν πηγαίνω ποτέ δέκατος τρίτος σε τραπέζι, τό κάνω γιατί γενικώς υπάρχει πάντοτε φαί μόνον για δώδεκα...

Καθισχυασμένος κάπως, έκανα έναν μαχυρό σε μία χατορήτρα. Περίμενα κάμποση ώρα γιατί πριν από μένα είχαν σειρά άλλοι δώδεκα έπισκέπται, και μπήκα δέκατος τρίτος. Όταν της εξήγησα τους φόβους μου, συμβουλευθήκε τα χαρτιά της και τό Σερβικά φασόλια της και ύστερα με κύτταξε ένθουσιασμένη.

— Τό όνομά σας, παρακαλώ; ρώτησε.
— Στέφανος Φωζιέ, είπα.
— Στέ-φανος Φω-ζι-έ, επανέλαβε ή χατορήτρα. Τό όνομά σας έχει 13 ψηφία. Μά τότε είναι θαυμάσιο φίλε μου! Θαυμάσιο!

Ξαφνιάστηκα, τί τρέχει; Τί πράγμα είναι θαυμάσιο; ρώτησα.
— Νά σās πώ: Συγκεντρώσατε τόσα δυσάρεστα σημεία σημερα, ώστε ή Μοίρα, που της άρέσουν τα καπρίτσια, θά σās φάψη τα τρία αυτά κεριά... Όραία... Δόστε μου τώρα δέκα τρία λαχειοπώλη που θά αγοράσετε ένα σχλείο από τόν δέκατο τρίτο να τό πάρετε με τό αριστερό σας χέρι. Στο πρόσωπό σας χαιρετώ έναν μεθαιριανό εκατομμυριούχο!

Έφυγα χαρούμενος και άρχισα να μετρώ τους λαχειοπώλη που συναντούσα μπροστά μου. Επί τέλους βρήκα τόν δέκατο τρίτο μου. Πήρα με τό αριστερό χέρι μου ένα λαχείο και έδωσα στον λαχειοπώλη ένα δεκάριχο.
— Θέλετε δυό λαχεία; με ρώτησε.
— Όχι ένα.
Ξαφνικά ο λαχειοπώλης έμψηξε τις φωνές. Ένας άστυφύλαξ έτρεξε κοντά μας.
— Τί συμβαίνει; ρώτησε τόν λαχειοπώλη.
— Ο κύριος μου έδωσε ένα κάλικο δεκάριχο, είπε ο λαχείο πώλης.

— Και γιατί δέν μου τό λές αλλά έβαλες τις φωνές; διεμαρτυρήθην εγώ. Σνάσου να σου δώσω άλλο!
Βγάζω τό πορτοφόλι μου και—ω «φρίκη!»—δέν είχα άλλο νόμισμα.

Γυρνά προς τόν άστυφύλακα, κάπως αστισμένος, κρατώντας ακόμη τό λαχείο που είχα πάρει με τό αριστερό χέρι. Ο άστυφύλαξ—που είχε αριθμό Π' 13, με άρπαξε με τό δεξί χέρι του, αλλοίμονο!...

© λοχαγός Άλφόνσο ντε Χίντο, του Βολιβιανού Γενικού Έπιτελείου, κατηγορείτο επί έσχάτη προδοσία. Οι άποδείξεις της ένοχής του παρουσιάζονταν άναμφισβήτητες. Άνάμεσα στα έγγραφα που ήσαν κλεισμένα

μέσα στην τσάντα του βρέθηκε και τό σχέδιο του φρουρίου Γκονέρβο, πουήταν τό κλειδί της εισόδου στο ένδοξό έδαφος από την πλευρά του Νότου.

Όταν ρώτησαν τόν λοχαγό.

— Πώς βρέθηκε αυτό τό ντοκουμέντο μέσα στην τσάντά σου έφ' όσον αυτό άνήκει στο έμπιστευτικό γραφείο του Έπιτελείου;

Ο λοχαγός άπήντησε μουρμουρίζοντας.

— Δέν ξέρω... δέν μπορώ να τό εξηγήσω. Βρισκόμουν στο γραφείο του ταγματάρχου Γκαετάνο Τζουμινέντο, για υπηρεσιακούς λόγους. Μου ζήτησε να εξέταση τά χαρτιά που του πήγα. Πράγματι τά εξέτασε, ενώ εγώ παρατηρούσα ένα πίνακα που κρεμόταν στον δεξιό τοίχο του δωματίου. Άργότερα μου έπέστρεψε την τσάντα. Ίσως τό σχέδιο του φρουρίου Γκονέρβο να υπήρχε επάνω στο τραπέζι και να τό μάζεψα μαζί με τά δικά μου έγγραφα κατά λάθος.

Οι στρατοδίκαι γέλασαν ειρωνικά. Η κατάθεση του ταγματάρχου Τζουμινέντο υπήρξε κατηγορηματική.

— Ο λοχαγός ντε Χίντο μου προσέφερε ένα τσιγάρο τό όποιον εγώ άναψα άμέσως και άρχισα να τό καπνίζω ενώ συζητούσαμε. Στην άρχή δέν έννοιωσα τίποτε τό ύποπτο· άλλ' άργότερα σε μία στιγμή, μ' έπιασε μία φοβερή νάρκη, κάτι σαν λήθαργος, πράγμα που μ' έκανε νά μην βλέπω, τί γινόταν γύρω μου. Κι' αυτή ή κατάσταση διήρκεσε λίγα λεπτά της ώρας, αλήθεια, αλλά αρκετά για να μου πάρη ο λοχαγός τά χαρτιά που είχα επάνω στο τραπέζι μου χωρίς να τόν ιδώ.

— Είναι άπολύτως ψευδής ή κατηγορία του ταγματάρχου! διεμαρτυρήθη ο κατηγορούμενος μ' έντονη φωνή.

— Βρισκόσαστε μόνον;

— Ναι.

— Κανείς λοιπόν, δέν είναι εις θέσιν να μαρτυρήση την αλήθεια. Ο ταγματάρχης Τζουμινέντο μόλις άντελήφθη την εξαφνιση του σχεδίου υπέδειξε έσās ως ένοχο της υπεξαίρεσεως. Κι' ίσως σās προφθάσαμε πριν δώσετε τό σχέδιο σε κανένα κατάρκοπο.

— Είμαι άθώως, τό όρκίζομαι. Πρόκειται περί λάθους, άσφαλώς.

Ενώ ή δίκη εξακολουθούσε, ή Τζια τσίντα Γκουαρχάρα, περνούσε ώρες άνέκφραστης αγωνίας.

Άγαπούσε τρελλά τόν λοχαγό ντε Χίντο και ήταν βεβαία για την άθωότητά του. Κι' όταν έμαθε ότι ο νεαρός λοχαγός κατεδικάσθη εις θάνατον κι' ότι θά έτυφεκίζετο μετά δυό ήμέρες, νόμισε για μία στιγμή πώς θά τρελλαινόταν. Ύστερα όμως ήσύχασε γιατί την κυρίεψε μία επίμονη σκέψις να τόν σώση με κάθε θυσία.

Όραία, νέα, πλουσιωτάτη, είχε σχέσεις με τους πιο άριστο κρατικούς κύκλους της Βολιβιανής πρωτεύουσας. Εγνώριζε τόν γατρός τών στρατιωτικών φυλακών. Έστειλε και τόν φώναξε.

— Σεις είσθε ένας πραγματικός τζέντλεμαν και πολύ φίλος μου, του είπε και μπορώ να σās έμπιστευθώ. Άκούστέ με καλά. Δυό άνδρες με άγαπούν με τό ίδιο πάθος, ο λοχαγός ντε Χίντο και ο ταγματάρχης Τζουμινέντο. Εγώ όμως άγαπάω τόν πρώτο και περιφρονά τόν δεύτερο. Είμαι άπολύτως βεβαία ότι ο λοχαγός ντε Χίντο είναι τό θύμα ενός άντιπάλου, άποφασισμένου να τόν έξοντώση με όποιοδήποτε τρόπο. Θέλω λοιπόν, να τόν σώσω και σεις πρέπει να με βοηθήσετε...

— Μά, ντόνια Τζιατσίντα...

— Διαβάστε αυτά τά γράμματα του ταγματάρχου... Η άπειλητική σημασία τών γραφομένων τους, έναντίον του ανθρώπου που

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ

Μοιάζετε καταπληκτικά μ' έναν φίλο μου που καταδικάσθηκε εις θάνατον.

του έμποδίζει τόν δρόμο της καρδιάς μου, είναι καταφανής. Τό ξέρω καλά. Σεις τώρα θά με ρωτήσετε γιατί δέν παρουσιάσθηκα στο δικαστήριο... Δέν μπορούσα! Ο πατέρας μου θά πέθαινε από την ντροπή του κι' από

συγκοπή της καρδιάς, όταν μ' έβλεπε άναμιγμένη σ' αυτή την υπόθεση. Τώρα όμως θέλω να σώσω έναν άθώο... βοηθήστε με... Πρέπει να τόν βοηθήσω να δροσπεύσει και να τόν κυρίεψω με χεις ότου άποδειχθή ή άθωότης του...

Ο στρατιωτικός ιατρός την διέκοψε μ' ένα χαμόγελο.

— Τί ένθουσιασμός και τί άγάπη! είπε. Σās όμολογώ όμως κι' εγώ, ότι είμαι βέβαιος για την άθωότητά του λοχαγού ντε Χίντο. Μά έχομε δυό μέρες καιρό ακόμα... Ποιός ξέρει!

Χωρίστηκαν. Την επομένη μιά επίδοις διεδόθη σ' όλόκληρη τη Λίμα. Είχε πεθάνει ο λοχαγός Άλφόνσο ντε Χίντο. Υπό τό βάρος της ντροπής του και της άπελπισίας του, ή καρδιά του δέν μπόρεσε ν' άνθήξει και σταμάτησε για πάντα. Πέθανε από συγκοπή της καρδιάς.

Αργότερα τό πτώμα του λοχαγού παρεδόθηκε στην οικογένειά του.

Η κηδεία έγινε πολύ άπλη. Άκολουθούσαν τό φέρετρο μόνον οι συγγενείς του και μία άγνωστη κυρία τυλιγμένη σε μαύρα κρέπια.

Μετά τόν θάνατο του λοχαγού οι συγγενείς του ζήτησαν άναθεώρηση της δίκης, στηριζόμενοι στην επανεξέταση τών δακτυλικών άποτυπωμάτων επί του σχεδίου του φρουρίου Γκονέρβο.

Αργότερα, στο μέτωπο, ένας στρατιώτης διεκρίθη για τις στρατιωτικές άρετές του και μία μέρα πλησιάζοντας τον ο αξιωματικός του και βάζοντας τό χέρι επάνω στον ώμο του, του είπε.

— Ενώ λοιπόν έννοιαζόταν ή άναθεώρησης της δίκης για να μην στιγματισθή για πάντα ή οικογένεια του λοχαγού, έξεργάγη ο πόλεμος μεταξύ Βολιβίας και Παραγουάης. Ο ταγματάρχης Τζουμινέντο έφυγε για τό μέτωπο. Η πρωτεύουσα άναστατώθηκε και ή άποδειχθείσα άθωότης του λοχαγού Άλφόνσο ντε Χίντο, πέρασε άταρατήγητη.

Στό μεταξύ, στο μέτωπο, ένας στρατιώτης διεκρίθη για τις στρατιωτικές άρετές του και μία μέρα πλησιάζοντας τον ο αξιωματικός του και βάζοντας τό χέρι επάνω στον ώμο του, του είπε.

— Σεις μοιάζετε καταπληκτικά μ' έναν μακαρίτη φίλο μου, τόν λοχαγό Άλφόνσο ντε Χίντο που καταδικάσθηκε εις θάνατον και κατόπιν άτεδείχθη ή άθωότης του. Κρίμα να μην είσθε εκείνος.

Ο στρατιώτης ώχρίωσε και ρίχτηκε στην άγκαλιά του αξιωματικού.

— Ναι, εγώ είμαι! άπήντησε. Μου έσωσε τη ζωή ή άγάπη μιας γυναίκας και ένας πιστός φίλος.

— Μά πώς βγήκατε από τη φυλακή;

— Ός νεκρός, χάρις σ' ένα πολύ δυνατό ναρκοτικό.

Λίγους μήνες άργότερα ο ταγματάρχης πιά Άλφόνσο ντε Χίντο και ή ντόνια Τζιατσίντα Γκουαρχάρα, παντρεύτηκαν. Ο ταγματάρχης Τζουμινέντο σκοτώθηκε σε μία μάχη.

ΑΙΜ. ΜΑΡΙΝΟ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

— Μά τί είσαι τέλος πάντων; άνδρας ή ποντικός, ρώτησε ή κυρία Μαγκουφίδου αφού έυλοκόπησε τόν άνδρα της.

— Άλλοίμονο, άνδρας, άπήντησε αυτός. Άν ήμουν ποντικός θά σφραγίζες από τόν φόβο σου και δέν θά με πλησιάζες.

— Η ά σ θ εν ή ς : Ω, γιατρέ, είμαι τόσο άσχημα. Μου έρχεται να σκοτωθώ.

— Ο γ ι α τ ρ ό ς : Άφήστε τα όλα σε μένα, κυρία μου.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΦΩΖΙΕ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΝΤ ΧΑΟΥΖ ΣΕ ΛΙΓΕΣ ΣΥΝΕΧΕΙΕΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ντέξτερ έδωσε ένα χαρτόνι νόμισμα και ύστερα πήγε πάλι κοντά στην Κάρεν.

—Το παιδί θα παρακολουθή αυτό το κτίριο, της είπε. Μόλις ο Λάιτον βγή ξω, ο μικρός θα τηλεφωνήσει στο στούντιο. Αυτή είναι μια συμπληρωματική προφύλαξις για νάχουμε καιρό να εξαφανισθούμε, προτού καταφθάσει ο καλλιτέχνης. Και τώρα, ως τρέξωμε να έρευνήσωμε, το στούντιο με την ήσυχία μας.

Άρχισαν να βαδίζουν γρήγορα, άλλ' ο Ντέξτερ στάθηκε άποτομα.

—Κάρεν, είπε, αισθάνεσαι και τώρα να σε κυττάζουν και να σε παρακολουθούν ;

—Όχι, απήντησε εκείνη, όχι αυτή την στιγμή. Άλλά ξέρω ότι θα ξαναρθή αυτό το κτίριον —για μένα...

Προχώρησαν βιαστικοί και σιωπηλοί. Έφθασαν στο κτίριο όπου βρισκόταν το στούντιο του Λάιτον. Ο μικρός του άσσανερό υποκλήθηκε μπροστά στην Κάρεν και τους ανέβασε έως το τελευταίο πάτωμα χωρίς να κάνει καμιά ερώτηση. Όταν πλησίαζαν στην είσοδο του διαμερίσματος, ο Ντέξτερ είπε:

—Α, είναι κλειδομένη, έχω κάτι μικροεργαλεία για να την παραβιάσω.

Η Κάρεν έπιασε το πόμολο, το γύρισε και σιάθηκε με μάτια γουρλωμένα από την έκπληξη.

—Είναι άνοιχτά, είπε.

Μπήκε πρώτη μέσα στο στούντιο. Η αίθουσα ήταν φωτισμένη. Άμέσως τα μάτια της Κάρεν έπεσαν στο μικρό άγαλμα που ήταν σκεπασμένο με μεταξωτό ύφασμα.

Η νέα ένοιωσε πάλι την ανατριχίλα που της προκαλούσε ο μαγνητισμός του αγάλματος εκείνου. Ένοιωσε πάλι το φαινομενικώς άψυχο εκείνο κατασκευάσμα να την έλκυη, να την τραβά κοντά του.

Ο Ντέξτερ την πλησίασε. Η νέα τέντωσε το χέρι της διαστακτικά, τρέμοντας σύγχωρη. Ξαφνικά όμως, στάθηκε κρατώντας την αναπνοή της, άσπρη σαν κερί.

—Τώρα... ψιθύρισε—τώρα τ'ό νοιώθω πάλι — νοιώθω ότι με παρακολουθούν — ότι κάτι με παραμονεύει — για να με πάρει !

Ο Ντέξτερ, ξερόνωννας τα φρύδια, γύρισε το βλέμμα δεξιά και άριστερά.

—Είμαστε μόνοι, είπε σιγά. Δεν υπάρχει κανένας μέσα στο διαμέρισμα. Δεν άκουσα κανένα θόρυβο. Προσπάθησε να συγκρατήσει τα νύα σου, Κάρεν, κι' εγώ...

Η Κάρεν κύτταξε τα δάκτυλα του Ντέξτερ καθώς άρπαζαν το μεταξωτό ύφασμα. Με το τράβηγμα του ύφασματος αποκαλύφθηκε η άσπρη μορφή του αγάλματος. Η νέα το κύτταξε σαν υπνωτισμένη, κύτταξε την τέλεια αντίγραφή του χαριτωμένου προσώπου της γλυκειάς της φιληναδούλας που είχε χαθή, κύτταξε το σχεδόν άδιόρατο σημάδι στο άκιστερό μάγουλο. Ο Ντέξτερ είχε σκύψει το κεφάλι και μισόκλεισε τα μάτια. Έπ' ένα δόλοληρο λεπτό δεν έκανε καμιά κίνηση, άλλ' η Κάρεν είδε το χρώμα να χάνεται απ' το πρόσωπό του.

—Τί τέλεια ομοιότης ! είπε ο Μπάρρυ, άπόλυτη ομοιότης ! Για όνομα του Θεού, τί μπορεί να σημαίνει αυτό το πράγμα;

—Δεν είναι γύψος, ψιθύρισε η νέα. Είναι ό,τι άπέμεινε από ένα άνθρωπο πλάσμα. Το μικρό αυτό άγαλματάκι... είναι η Μύρα.

—Μην λές τέτοια πράγματα ! φώναξε ο Ντέξτερ πιάνοντας το χέρι της Κάρεν που έτρεμε. Ξέρω τί σκέπτεσαι. Όχι μ' αυτό το άγαλμα εξηγείται σχεδόν τί συνέβη με την Μύρα και θοβάσαι να μη συμβεί το ίδιο και σε σένα... Μήπως... τρελλάθηκες ; Πρέπει να ανακαλύψω την αλήθεια, να ανακαλύψω τί είναι πραγματικά ο Λάιτον.

Έφριξε πάλι το βλέμμα γύρω του. Η Κάρεν κύτταξε τις ξη πόρτες που υπήρχαν στο στούντιο. Ήσαν άνοιχτές και οι ξη κι' απ' το άνοιγμά τους φαινόταν μια κρεββατοκάμαρα, ένα άλλο

Η Κάρεν Ράμσεϊ, μια νέα η οποία εργάζεται ως μοντέλο κοντά στον γλύπτη Λάιτον, αισθάνεται—μετά την εξαφάνισή της φίλης και συναδέλφου της Μύρας Μούρ—να την καταδιώκει μια άγνωστη δύναμις ή ό-ις, ό οποίος έτοιμάζεται να την στραγγαλίσει, όταν ξαφνικά εμφανίζεται μέσα στην ομίχλη ή ύψηλη σιλουέτα από λίγα λεπτά, στο άτελιέ του Λάιτον, ή Κάρεν διαπιστώνει ότι ό άνθρωπος που προκάλεσε την αυτό-της Μύρας, τόσο καταπληκτικής ομοιότητος με την εξαφανισθείσα ώστε της γεννιέται ή πεποίθησις ότι δεν ή Κάρεν τρέχει στο σπίτι του αγαπημένου της Μπάρρυ Ντέξτερ και του αφήνει τα διατρεχάντα. Ό νός κολοιθεί τον καλλιτέχνη σε μια μουσική επίσκεψή του σε κάποιο κτίριο με την επιγραφή «Νεωτερικιστική

δωμάτιο και μια κουζίνα.

Ο Ντέξτερ προχώρησε προς μίαν από τις άλλες τρεις πόρτες. Η πρώτη όδήγησε σ' ένα μικρό θάλαμο γεμάτον με διάφορα έργα καλλιτεχνών. Η δεύτερη σε ένα άλλο με υλικά κατασκευής αγάλματος. Η τρίτη...

Ο Μπάρρυ και ή Κάρεν κύτταζαν προσεκτικά, προσπαθώντας να διακρίνουν μέσα στο σκοτάδι. Τα μάτια τους συνήθισαν γρήγορα.

Άλλωστε, ό τείτος αυτός θάλαμος είχε αρκετά παράθυρα—παράθυρα όσοιδη σαν μιάς εκκλησίας. Από τα παράθυρα εκείνα έμπαινε μια άνταύγεια των φωτών του δρόμου. Τα τζαμιάτων παραθύρων ήσαν πολύχρωμα και ή έντύπωσις ήταν ακόμη πιο παράξενη. Μέσα σ' αυτόν τον θάλαμο ή Κάρεν ένοιωσε ότι υπήρχε το μεγαλύτερο μέρος του μουσικού το όποιον την βασάνιζε.

Έξαφνα ο Ντέξτερ γύρισε τον ήλεκτρικό διακότιη και στο γλυκό φως, που πλημύρισε, το δωμάτιο, φάνηκαν διάφορες μινωσκοπικές μορφές, διάφορα άγαλματάκια.

Η Κάρεν Ράμσεϊ έμεινε σιωπηλή κοντά στον Ντέξτερ, κυττάζοντας τα μικρά εκείνα άγάλματα. Όλα ήσαν γυμνά σε στάση εξαιρετικά χαριτωμένη και όλα ήσαν άπόλυτως τέλεια στην έκτέλεση.

Πολλά από τα άγαλματάκια εκείνα παρίσταναν άνδρες, άλλα τα περισσότερα παρίσταναν γυναίκες. Μερικά απ' αυτά τα άψυχα όντα είχαν ένα βλέμμα σαν ζωντανών πλάσμάτων, ένα βλέμμα που φανέρωνε μια άνέκφραστη πεποίθησις.

Η νέα τα κύτταξε σαν υπνωτισμένη, γιατί αισθανόταν ότι αυτά τα άγάλματα δεν ήσαν γύψινα άντικείμενα άλλα όντα που είχαν γνωρίσει άλλοτε την ζωή...

Έκανε ένα βήμα ακολουθούμενη από τον Ντέξτερ προς το πλησιέστερο άγαλμα, ύστερα στο επόμενο. Στάθηκαν, μη τολμώντας να άναπνεύσουν, εξετάζοντας και οι δύο την μορφή μιάς γυναίκας που ήταν καθιστή με το χέρι στο πηγούνι σε μια στάση σullenή.

Ταυτόχρονα κι' οι δύο τους έκαναν μια κίνηση, καθώς άνε γνώριζαν ποιάν παρίστανε το άγαλμα εκείνο. Ταυτόχρονα επίσης έκαναν και οι δύο ένα βήμα προς τα πίσω.

—Είναι... είναι ή Τζούλια Μπλέην, ή ήθοποιός, είπε ή Κάρεν με φωνή σιγανώτερη από ψιθύρο. Η ήθοποιός που πέθανε... πρό μινικών εβδομάδων. Μπάρρυ άναγνωρίσαμε ένα ένα όλα αυτά τα άγαλματάκια, θα δής ότι δεν θα βρούμε άνάμεσά τους ούτε ένα που να παριστάνη ζωντανό άνθρωπο. Έχω μια άπόλυτη πεποίθησις γι' αυτό—τό ξέρω. Γιατί αυτά—αυτά τα άγάλματα που βλέπομε είναι άνθρώπων σώματα.

Κύτταξαν ό ένας τον άλλον ταραγμένοι, με τα μάτια γουρλωμένα από την κατάπληξη.

Έξαφνα άκούστηκε από μακριά ένα κουδούνισμα. Ό ήχος έκανε τον Ντέξτερ να συνέλθι.

—Τό τηλεφωνο, είπε. Ίσως νάναι ό μικρός που ανέλαβε να μου τηλεφωνήσει απ' το έστιατόριο.

Γύρισε το κεφάλι. Μαγνητισμένη από την επίδραση των μι-

κρών μορφών που βρισκόταν γύρω του, ή Κάρεν έμεινε μέσα στον θάλαμο εκείνον, ενώ ό Μπάρρυ έτρεχε προς το στούντιο. Το κουδούνι άκούστηκε πάλι, ό μόνος ήχος μέσα στην άπόλυτη, στην φρικτή σιωπή.

Ο Ντέξτερ πήρε το άκουστικό.

—Έμπρός ! είπε γρήγορα.

Άνεγνώρισε την φωνή του μικρού.

—Ο κύριος που μου είπατε να παρακολουθήσω βγήκε τώρα απ' το έργοστάσιο. Τον κύριο αυτόν τον γνωρίζω, του έχω πάει άρκετές φορές τηλεγραφήματα. Είναι ό κύριος Λάιτον, ό γλύπτης. Αυτή την στιγμή περνά μπροστά απ' το έστιατόριο. τώρα άπομα κρύνεται.. Τώρα δεν τον βλέπω πιά, έχει εξαφανισθή μέσα στην ομίχλη. Θέλετε τίποτε άλλο;..

Μία κραυγή, μια διαπεραστική κραυγή τρόμου και φρίκης έκανε τον Ντέξτερ να γυρίσει το κεφάλι προς τον θάλαμο με τα άγάλματα. Παράτησε το άκουστικό και ώρμησε έξω. Άκουσε κινήσεις, μια λαχανιασμένη άναπνοή, μια σιγανή ψιθύριστη φωνή.

Η καρδιά του κτυπούσε τρελλά, καθώς ώρμησε μέσα στο δωμάτιο με τα άγαλματάκια—και είδε την Κάρεν και έναν άλλον άνθρωπο που προσπαθούσε με θυμό να την βγάλει έξω από τον θάλαμο εκείνον.

Μ' ένα πήδημα ό Ντέξτερ βρέθηκε κοντά στην νέα. Το χέρι του άρπαξε άπότομα τον ώμο του ανθρώπου εκείνου. Μ' ένα γερό τράβηγμα τον έκανε να υποχωρήσει και ή γερή γροθιά του σηκώθηκε για να κατέβη με τρομακτική όρμη επάνω στον ξένο.

Ξαφνικά ό άνθρωπος που είχε άρπάξει την Κάρεν ώρτώθηκε υπερήφανα, τεράστιος στο άνάστημα, πραγματικός άνθρωπος—πύργος. Τα γκριζία μάτια του έβγαζαν φλόγες. Μιά άγρια λύσσα υπήρχε μέσα στο μάτι εκείνο.

Ο Ντέξτερ στάθηκε άπότομα, άπολιθωμένος άνίκανος να βγάλη μιλιά.

Με ύπεράνθρωπη προσπάθεια κατώρθωσε να όρθώσει τη λέξη που του έκαιε τα χείλη.

—Λάιτον !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

Μια πνοή μέσα απ' τον τάφο

Η Κάρεν είδε ότι το πρόσωπο του Ντέξτερ είχε γίνει κάτωσπρο—κάτωσπρο όσο σχεδόν και οι μικρές ακίνητες μορφές του θαλάμου εκείνου.

Ο θυμός του καλλιτέχνη ήταν τόσο δυνατός, ώστε δάμοζε κυριολεκτικά τον νέο.

Η Κάρεν τραβήχθηκε απ' τον Λάιτον, ανατριχιάζοντας. Πριν από λίγο, ενώ μόνη εκεί μέσα σ' εκείνον τον θάλαμο, κύ-

ταζε σαν μαγνητισμένη τα μικρά τέλεια άγαλματάκια, ένοιωσε τα χέρια του Λάιτον να την άρπαζουν ξαφνικά.

Και τώρα έβλεπε τον Ντέξτερ να κυττάζει σαν ήλίθιος το ύψος απ' την ομίχλη παλτό του Λάιτον και το ύψος επίσης καπέλλο του.

Τέλος ό καλλιτέχνης άπεφάσισε να μιλήσει.

—Τό δωμάτιο αυτό είναι άυστη ρώς ιδιαίτερο, είπε. Δεν είχατε κανένα δικαίωμα να μπήτε έδω μέσα. Σας παρακαλώ να φύγετε άμέσως και οι δύο. Άμέσως ! Μ' άκούτε ;

Ο άυστηρός τόνος της φωνής του έκανε την Κάρεν να βγή απ' το δωμάτιο. Ήταν εύτυχισμένη που γλύτωνα όπό την παρουσία των άπαίσων αγάλματων.

Ο Ντέξτερ την ακολουθούσε, σιωπηλός, με μάτια που έλασπαν.

Ο καλλιτέχνης έκλεισε την πόρτα του θαλάμου, πέταξε το παλτό κι το καπέλλο του και στάθηκε αντί κρυτούς, κυττάζοντας τους σταθερά. Τώρα ξανάβρισκε την ψυχραιμία του.

—Πρέπει ίσως να σας εξηγήσω, είπε με ήρεμη φωνή.

Η Κάρεν προχώρησε κοντά του, ζητώντας να διαβάσει την αλήθεια

μέσα στο άτσαλένιο μάτι του.

—Ξέρετε τί άπέγινε ή Μύρα. Τό ξέρετε, γιατί ποτέ ή Μύρα δεν βγήκε π ο ρ α γ μ α τ ι κ ή απ' αυτό το στούντιο εκείνη την νύκτα. Τι την κάνατε ; Τί τ ή ν κ ά ν α τ ε ;

—Μις Ράμσεϊ ! απήντησε έπιτιμητικά ό Λάιτον, καρφώνοντας επάνω της το βλέμμα των γκριζών ματιών του. Φερθήκατε κατά τον πιο παράξενο τρόπο σήμερα. Με άνησυχίσατε την ώρα που εργαζόμουν και άναγκασθήκαμε να διακόψωμε την εργασία μας. Φύγατε και ξαναγυρίσατε στο έργοστήριό μου σαν κλέφτες. Γώρω μου κάνετε ερωτήσεις δίχως νόημα. Χειρότερα ακόμη με πλάγιο τρόπο, με κατηγορείτε...

—Κρύβετε κάτι, τον διέκοψε ή νέα. Είμαι βεβαία ότι κρύβετε κάτι. Ξέρετε καλά ότι ή Μύρα, που εξαφανίστηκε, δ έ ν μ π ο ρ ε ι να ξαναβρεθί... Της κάνατε κάτι φρικτό. Τό μικρό άγαλματάκι με το πρόσωπό της—με το σημάδι εκείνο, που είναι σαν τό δικό της... Δεν μπορείτε να κρύψετε την αλήθεια για π ο λ ύ ν καιρό ακόμη. Τό άγαλματάκι αυτό είναι—ε ί ν α ι...

Ο Λάιτον προχώρησε με μεγάλα βήματα προς το τραπέζι και σήκωσε έλαφρό το μεταξωτό ύφασμα, ξεσκεπάζοντας λίγο το πρόσωπο του αγάλματος.

—Είσαθε παράξενη, είπε. Έπερβαίνετε στις ιδιωτικές μου δουλειές, με κατηγορείτε, σχεδόν, για ένα σοβαρό έγκλημα και ύστερα με συγχάριετε. Βεβαίως, τό πρόσωπο του μικρού αυτού αγάλματος είναι σαν της Μύρας. Αυτή είχε ποζάρει. Όσον άφορά αυτό που όνομάζετε σημάδι, είναι άτλούστατα κάποιο τυχαίο έλάττωμα του μίγματος. Γιατί... γιατί λοιπόν άναστατώνεστε τόσο;..

Η Κάρεν δεν απήντησε κι' ό Μπάρρυ Ντέξτερ προχώρησε προς τον Λάιτον.

—Πέστε μου ποιός ακριβώς είσαθε ; Ο Λάιτον ό καλλιτέχνης, μάλιστα, αλλά και τί άλλο ; Για ποιο λόγο δεν κάνατε άλλη εργασία από τα άγάλματα αυτά ; Για ποιο λόγο τά πρόσπατα των αγάλματων σας είναι πρόσωπα νεκρών;..Θά άπαντήσετε, άργά ή νωρίς, σ' αυτές τις ερωτήσεις, Λάιτον. Μ' άκούτε ; Τί ε ί σ θ ε ;

—Έννοείτε, δηλαδή, απήντησε ό Λάιτον, αν είμαι άνθρωπος ή δαίμονας ;

Γέλασε.

—Μου φαίνεται, εξακολούθησε, ότι είσαθε παιδιά και οι δύο.

Σήκωσε το κεφάλι υπερήφανα.

—Καλή νύκτα σας ! είπε, δίνοντάς τους να καταλάβουν ότι έπρεπε να φύγουν.

Η Κάρεν έμεινε σαν άπολιθωμένη. Τό τεράστιο άνάστημα του Λάιτον επέβαλε σεβασμό. Τα μάτια του έσασκούσαν κάποια παράξενη έ π ί δ ρ α σ η, ή παρουσία του ήταν κάτι με το όποιον ήταν άδύνατον να πολεμήσει κανείς. Η Κάρεν διεπίστωσε ξαφνικά ότι ένα βλέμμα του άρχούσε για να την δαμάσει. Λαχανιασμέ-

νη, πισομένη πάλι από την άκατανίκητη άγωνία που την έκανε να θέλη να φύγει, να γλυτώσει από τους φόβους που βασάνιζαν τό μυαλό της, πέρασε πλάι απ' τον Λάιτον και τράβηξε προς την έξοδο, ακολουθούμενη απ' τον Ντέξτερ.

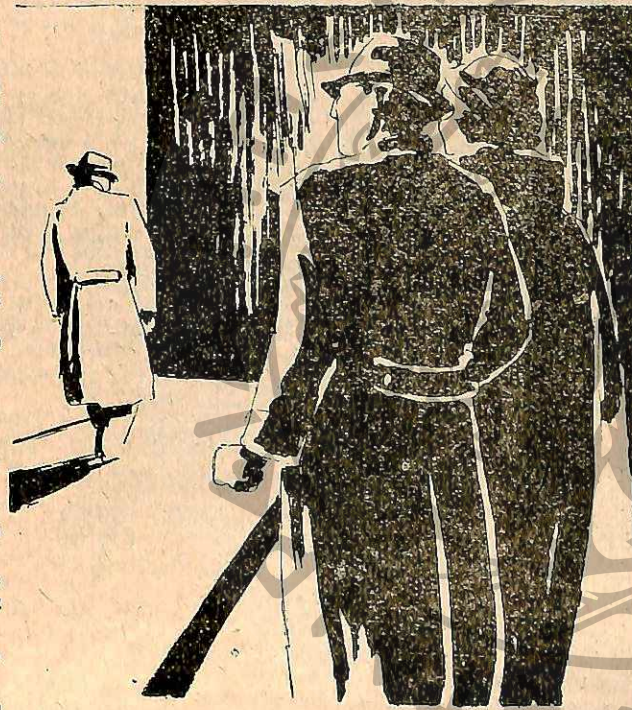
Στάθηκαν και οι δύο στον διάδρομο κυττάζοντας ό ένας τον άλλον.

—Τό παιδί μου τηλεφώνησε πώς τον άνεγνώρισε, είπε ό Μπάρρυ. Τόν είδε να βγαίνει από το έργοστάσιο και να εξαφανίζεται μέσα στην ομίχλη. «Έ-παινα πιά νά τον βλέπω», είπε τό παιδί—και εκείνη την στιγμή ό Λάιτον ώρμούσε επάνω σου, μέσα στο θάλαμο με τα άγάλματα.. Κάρεν, είναι άδύνατον να βρούμε κανείς σε δύο μέτρα ταυτοχρόνως, εκτός αν είναι κανένας δαίμονας—ένας δαίμονας με τρομακτική δύναμη ικανός να περνά από τό ένα μέρος στο άλλο με την ταχύτητα της άστραπής.

—Μπάρρυ !

Τά παγωμένα δάκτυλα της Κάρεν έσφιξαν τρελλά τό μπράτσο του Ντέξτερ.

—Κάνανε άσχημα που φανερώθηκαμε. Τώρα ξέρει ότι μάθαμε περισότερα από όσα πρέπει. Είμαστε σημαδευμένοι, είμαστε σημαδευμένοι, σαν θύματα... για να μάς κάνει τό ε-

Προχωρούσε σύρριζα στον τοίχο.

διο φρικτό πράγμα που έκανε και στην Μύρα!

Κατέβηκαν κάτω σιωπηλά και μπήκαν στο αυτοκίνητο. Μόλις ξεκίνησαν η Κάρεν είδε τα μάτια του Ντέστερ να παίρνουν μια λάμψη αποφάσεως και πρόσεξε ότι η διεύθυνσις που έδινε ο νέος στο αυτοκίνητο δεν ήταν ούτε προς την κατοικία του, ούτε προς την δική της.

Το αυτοκίνητο έτρεχε έτσι ολόταχως και τα φώτα του έκοβαν δύο στενές χροσές λωρίδες μέσα στην ομίχλη.

Τέλος σταμάτησαν μπροστά σ' ένα κτίριο όπου υπήρχε η πινακίς: «Νεοτεριστική Έταιρία Δεσμών».

Κατέβηκαν από το άμαξι. Ο Ντέστερ άνοιξε μια πλαγιά θύκη και έβγαλε από μέσα κάτι εργαλεία. Ύστερα έσβυσε τα φώτα του και έβγαλε από την τράπεζαν μαζί προς την σκοτεινή εισοδο. Η ομίχλη τον έκανε να τρέμει. Ο Ντέστερ στήθηκε γιάνα ρίξει μια ματιά στην κλειδαριά. Φοβισμένη η Κάρεν κτύπησε τον πυκνό πέπλο που σχημάτιζε γύρω τους η ομίχλη.

Ένας δυνατός κρότος άκουστηκε κάτω απ' τα χέρια του Μπάρεν. Η κλειδαριά είχε σπάσει.

Η Κάρεν πλησίασε πιο κοντά στον νέο. Αυτός κρατούσε το διασφαλτικό εργαλείο ως όπλο άνοιγοντας σιγά σιγά την πόρτα. Ένα σκοτάδι τάφου έπικρατούσε μέσα στο έσωτερικό του κτιρίου—σκοτάδι γεμάτο από μια παράξενη αποκοσμητική μυρωδιά. Η Κάρεν αισθάνθηκε την άναπνοή της να κόβεται. Τη μυρωδιά αυτή την είχε νοιώσει κι' άλλη φορά: Την είχε επάνω του ο άνθρωπος εκείνος, ο Μπέιτς ο τυμβωρύχος, που είχε αυτοκτονήσει. Ήταν η μυρωδιά του θανάτου.

Η Κάρεν στάθηκε μέσα στο σκοτάδι, άναπνέοντας με δυσκολία. Ο τρόμος άγνωστων κακοποιών δυνάμεων έπεφτε πάνω της. Άνατριχίαζε με το παραμικρό. Άνατριχίασε με τον θόρυβο ενός χαρτιού που έσκισε ο Μπάρεν γιά να το άναψη. Άνατριχίασε δισταχτικά πώς του χαρτιού που καίονταν φάνηκε μέσα στο σκοτάδι.

Με το πρόχειρο εκείνο φως ο Ντέστερ ανέκάλυψε τον ηλεκτρικό διακόπτη. Γυρίζοντάς του φώτισε ένα μεγάλο, παράξενο δωμάτιο.

Κοντά—κοντά, η Κάρεν και ο Ντέστερ εξέταζαν με προσοχή την αίθουσα εκείνη. Το φως έρχόταν από κάτι λάμπες που ήταν κρεμασμένες αρκετά χαμηλά, πάνω από αρκετά τραπέζια. Το ένα απ' τα τραπέζια αυτά ήταν μεγάλο και χαμηλό και είχε επάνω του κάτι αλλόκοτους γάντζους και κρίκους στερεωμένους πάνω σε άξονες, σε τρόπο ώστε να μπορούν να μετακινηθούν προς όλες τις κατευθύνσεις.

Πάνω απ' το χαμηλό αυτό τραπέζι κρεμόταν μια άλυσσίδα δεμένη στο ταβάνι.

Και πίσω, στο βάθος της αίθουσας, υπήρχαν κάτι τετράγones δεξαμενές, μεγάλες, ξύλινες, μισοχωμένες στο δάπεδο, γεμάτες από ένα διαυγέστατο υγρό με επιφανειακή ακίνητη σαν καθρέπτης.

Ο Μπάρεν και η νέα προσέπεσαν τις δεξαμενές. Πίσω απ' αυτές, στον τοίχο υπήρχε ένας φούρνος. Ο Ντέστερ άνοιξε την αυθεντική πόρτα του και κτύπησε μέσα. Κανένας σωλην δεν φαινόταν μέσα στο φούρνο, ούτε ξύλο απ' αυτόν. Ήταν ολοφάνερο ότι ο φούρνος εκείνος δεν ήταν γιά θέρμανση, αλλά γιά κάψιμο—γιά καταστροφή...

Ξαφνικά μια κραυγή φρίκης βγήκε απ' τα χείλη του Ντέστερ. Είχε χάσει το χέρι του μέσα στις στάγτες και το τραβούσε κρατώντας ένα μικρό αντικείμενο... Το αντικείμενο εκείνο είχε γίνει κατάσπρω από την τεραστιά θερμοκρασία, αλλά το σχήμα του είχε διατηρηθεί—ήταν ένα κόκκαλο ανθρώπινου δακτύλου! Με ένα μορφασμό άηδίας, ο Ντέστερ το έχωσε στην τσέπη του. Η Κάρεν κτύπησε τον νέο σιωπηλά, νοιώθοντας ξαφνικά ότι η αεμόσφαιρα του δωματίου εκείνου είχε γίνει άνοπφορη. Ένοιωσε μια θανάσιμη άνατριχίλα να περπατά πάνω στην σπονδυλική της στήλη.

Με μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε να κάνει τρία βήματα, γιά να ακολουθήσει τον Μπάρεν που άνοιξε μια από τις πόρτες της αίθουσας και γυρνούσε τον ηλεκτρικό διακόπτη του δωματίου στο όποιο έμπαινε εκείνη τη στιγμή. Και οι δύο τους έβγαλαν μια κραυγή καταπλήξεως.

Είδαν ένα εξαιρετικά καθαρό δωμάτιο με κάτασπρους τοίχους και γυάλινες πόρτες ολόγυρα. Κατά μήκος των τοίχων υπήρχαν όμοιοι μορφοί θάλαμοι. Μέσα από το γυαλί έβλεπε κανείς άσαστράπτοντα κοφτερό χειρουργικά εργαλεία. Και στο μέσον του δωματίου υπήρχε ένα ολόκαθαρο τραπέζι έχειρήσεων!

Η Κάρεν όπισθοχώρησε έντρομη ακολουθούμενη από τον Ντέστερ. Η νέα είχε καταληφθεί από μια τρελλή έπιθυμία να φύγει από το φρικτό εκείνο διαμέρισμα, να διώξει το τρομακτικό βάρος που της πίεζε το στήθος αλλά δεν μπορούσε πιά να κάνει βήμα...

Παρακολουθούσε μόνον με το βλέμμα τον Ντέστερ, καθώς αυ-

τός άνοιγε την έπομένη πόρτα της αίθουσας. Στο άνοιγμά της όμως η Κάρεν έβγαλε μια άνατριχιαστική φωνή.

Στο δωμάτιο εκείνο υπήρχαν ράφια, όπου ήταν τοποθετημένα με προσοχή μικρά άσπρα άγάλματα.

Κάθε άγαλμα είχε και μια χαρακτηρισμένη στάση. Όλα ήταν γυναικά και παρίσταναν έναν άνδρα ή μια γυναίκα. Όλα ήταν πραγματικά κομφοτεχνήματα.

Καρφώνοντας το βλέμμα σ' ένα απ' αυτά, η Κάρεν ένοιωσε τα βήματά της να πληαίνουν αυτομάτως προς το έσωτερικό του δωματίου εκείνου. Το δάκτυλό της, τρέμοντας, έδειξε το άγαλματάκι που παρίστανε ένα κορίτσι με το κεφάλι σκυμμένο, σε μια φυσικώτατη στάση βαδίσματος.

— Αυτό... αυτό το άγαλμα... είναι εκείνο γιά το όποιο είχαμε ποζάρει η Μύρα κι' έγώ... Έκείνο που δούλευε ο Λάιτον όταν η Μύρα έξαφανίστηκε!

Προσέπεσε τον Ντέστερ, στάθηκε κοντά στο άγαλμα εξέταζοντάς το με προσοχή. Η πόξια του ήταν η ίδια με την πόξια του άγάλματος, που ήταν στο στούντιο του Λάιτον σκεπασμένο με το μεταξοτό ύφασμα. Σε κάθε τους λεπτομέρεια τα δύο άγάλματα γήταν παρόμοια... έκτος από το άριστερό μάγουλο. Στο άριστερό μάγουλο του άγάλματος που ήταν τώρα μπροστά της, δεν υπήρχε κανένα σημάδι.

— Μπάρεν! φώναξε η νέα κάτωχωρη. Αυτό είναι το άγαλμα που δούλευε ο Λάιτον. Το γνωρίζω, το είδα πολλές φορές όταν το εργαζόταν. Αυτό είναι από γύψο, αλλά το άλλο... το άλλο, Μπάρεν!...

Σφίγγοντας τα χείλη ο Ντέστερ άρπαξε το μπράτσο της Κάρεν. Την τράβηξε από το μικρό δωμάτιο όπου ήταν αποθηκευμένα τα άγαλματάκια, έσβυσε τους διακόπτες και την παρέσυρε μαζί του στη μεγάλη αίθουσα της εισόδου.

Ύστερα, αφήνοντας το πάντα όλοσκότεινα πίσω τους, βγήκαν έξω στο δρόμο.

Η ομίχλη ήταν πάντα πυκνή. Η Κάρεν στάθηκε. Η καρδιά της κτυπούσε δυνατά. Γύρισε τα τρομαγμένα μάτια της προς τον Μπάρεν Ντέστερ.

— Έχεις δίκιο, είπε αυτός. Άσφαλώς θα έχεις δίκιο, Κάρεν. Αυτό είναι κάτι το άπάνθρωπο, το φρικώδες—είναι εργασία κάποιου άπαισίου δαίμονος. Θα πάω κατ' ευθείαν στην άστυνομία. Θέλω πώς όλα όσα μάθαμε. Ο Λάιτον δολοφόνησε την Μύρα—αυτό είναι σχεδόν άναμφισβήτητο. Και το μικρό άγαλμα μέσα στο στούντιο είναι... το πτώμά της.

Η ίδια θανάσιμη άνατριχίλα πέρασε το σώμα της Κάρεν. Με γουρλωμένα μάτια προσπαθούσε να ιδη μέσα από την πυκνή ομίχλη, χωρίς όμως να το κατορθώσει. Ένοιωσε μέσα στην ομίχλη αυτή, κινήσεις που δεν ήταν κινήσεις, θορύβους που δεν ήταν θόρυβοι, την παρουσία κάποιου που την παρακολουθούσε, που πλησίαζε όλοένα πιο κοντά της. Ένας πόθος γιά αυτήν αιώρειτο στο κενόν, γέμισε τον άέρα που ανέπνεε—ο πόθος του θανάτου, ίσως, που διηρούσε γιά αυτήν—και που έρχόταν, μέσα απ' την ομίχλη...

Η Κάρεν ανέβηκε στο αυτοκίνητο. Η καρδιά της κτυπούσε άτακτα...

Ο Ντέστερ ανέβηκε κι' αυτός και κάθισε στο βολάν. Φρικτός τρόμος κυριεύσε την Κάρεν καθώς κτύπησε μπροστά της. Τα φώτα του αυτοκινήτου έκαναν την ομίχλη κάπως πιο διαφανή. Δεν φαινόταν τίποτε—και όμως ήταν πάντα εκεί το κάτι εκείνο που την παρακολουθούσε και την ποθούσε. Ένας λυγμός σονεκλό νισε την νέα καθώς το αυτοκίνητο ξεκινούσε.

Η άπόστασις δεν άπεμάκρυνε την άνατριχιαστική παρουσία. Η Κάρεν την ένοιωσε πάντα γύρω της, σαν το αυτοκίνητο να ήταν άκίνητο. Την ένοιωσε κοντά της ακόμα και την ώρα που έμπαινε μέσα στο διαμέρισμά της. Ο Ντέστερ, μπαίνοντας ύστερα απ' αυτήν, έκλεισε την πόρτα προσεκτικά.

— Τώρα... είμαι καλά, είπε η Κάρεν μ' άνακούφιση. Νοιώθω τον ένωτό μου άσφαλή εδώ. Μούλεγες ότι θα πξς στην άστυνομία. Πρέπει να πξς το γενηγορώτερο. Είναι πολύ άργά πιά γιά να βοηθήσωμε την Μύρα.

Η φωνή της έγινε ψίθυρος:

— Μπάρεν, το ίδιο... μπορεί να συμβή και σε μάς! Το ίδιο φρικτό πράγμα—έκτος άν κάνωμε ό,τι μπορούμε γιά να το άποφύγουμε!

Άνατριχίασε πάλι κι' έκλεισε τα μάτια, καθώς ο Ντέστερ άπαντούσε:

— Δεν μπορεί να μαντέψω, Κάρεν, επάνω σε τί φρικτά πράγματα έχομε πέσει, αλλά έχομε μάθει κάτι το σοβαρό και άποκαλύψαμε τον Λάιτον. Δεν μπορεί να καταλάβω αυτόν τον άνθρωπο, αλλά καταλαβαίνω ότι είναι ένας δαίμονας από κάποιον άλλο κόσμο, που κατέβηκε εδώ στη γή, δουλεύοντας γιά κάποια άνεξήγητη μεταθανάτια μεταμόρφωση. Γνωρίζω τον άστυνομικό έπιθεωρητή Φίλιπ Μπάρεν. Θα πάω άμέσως να τον βρω. Φοβάσαι εδώ;

Η Κάρεν φοβόταν, άλλ' άπήντησε:

— Όχι, δεν φοβούμαι. Σε παρακαλώ, Μπάρεν, τρέχα γρηγορά. Θα μείνω εδώ ώπου να επιστρέψης.

Νάχης την πόρτα κλειδωμένη, της είπε. Μην άνοίξεις σε κανέναν άλλον έκτος από μένα. Έχεις άπόλυτη άνάγκη ύπνου, Κάρεν—προσάπηρε να κοιμηθής, άν μπορείς. Δεν θα άργήσω.

Έσφιξε το χέρι της σαν να θέλε να της δώσει κουράγιο και βγήκε. Η Κάρεν πρόσεξε ότι ο Ντέστερ κοινοστάθηκε στο χώλ μέχρις ότου την άκούση να κλειδώση την πόρτα.

Μόνη τώρα μέσα στο δωμάτιο, άκουσε τον θόρυβο του μοτέρ καθώς το αυτοκίνητό του ξεκινούσε. Η άπουσία του έκανε πάλι ένα νέο κύμα τρόμου να πλημμυρίση την καρδιά της. Τώρα ένοιωσε πάλι την ίδια στενοχώρεια—ένοιωσε ότι την παραμόνευαν...

Βρισκόταν σε κλειστό χώρο. Είχε γύρω της χονδρούς τοίχους. Και όμως η άγνωστη δύναμις την όποιαν ένοιωθε, περνούσε τους τοίχους, περισφίγγοντάς την όλοένα πιο δυνατά. Αισθάνθηκε μια τρομακτική άπελπισία, μια άδυ αμύση άμύνης—την ίδια άδυναμία που είχε νοιώσει όταν είχε βρεθεί άντιμέτωπη του Άιλουίν Λάιτον. Θυμόταν το πρόσωπό του—λεπτό σατανικό. Έκλεισε τα μάτια γιά να διώξη την φρικτή εικόνα, αλλά μούγγρισε από άπελπισία, γιάτι οι εικόνες που είδε με κλειστά μάτια ήταν άπαισιώτερες άκόμη... Εικόνες μικρών άσπρων ατόμων, που ξεκινούσαν όν έζονταν, μολονότι ήταν πεθαμένα—μικρογραφίες ζωντανών πτωμάτων.

Πήδησε από το κάθισμά της, γιά να έπιβληθή κάπως στα νεύρα της. Μιά άγωνιώδης έπιθυμία την κυριεύσε να γλυτώση από την άόρστη προσοχή του άσάλληπτου πράγματος που την παρακολουθούσε. Έκανε το γύρο του δωματίου, βεβαιώθηκε ότι τα παράθυρα ήταν κλεισμένα καλά και η πόρτα που συγκοινωνούσε με την κρεββατοκάμαρα, διπλοκλειδωμένη.

Ρίχτηκε πάλι στο κάθισμά της ενώ το σώμά της όλο έτρεμε από τον φόβο.

Γιά να άπασχολήση κάπου το μυαλό της πήρε μια βραδυή έφημερίδα. Το βλέμμα της έπεσε πάνω σ' ένα τίτλο που έκανε την καρδιά της να παγώσει:

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΧΟΡΕΥΤΡΙΑΣ ΟΛΙΒΙΑΣ ΒΕΝΣ

Κυτίζοντας τα κεφαλαία αυτά γράμματα που χοροπηδούσαν μπροστά της, η Κάρεν έχασε προς στιγμήν την άίσθηση του χρόνου. Είχε ποζάρει γιά τον Λάιτον σε στάση γυναίκας που χορεύει. Και σήμερα έθαβαν μια διάσημη χορεύτρια.

Το μυαλό της άρχισε να κάνει ήλιγγιώδεις συνδυασμούς. Άκίνητη, παγωμένη, κτύπησε την φωτογραφία της νεκρής Ολιβίας Βένς. Τρομακτικά έρωτηματικά χοροπηδούσαν μπροστά της:

Άραγε το πρόσωπό της νεκρής αυτής γυναίκας θα εμφανιζόταν στο άγαλμα γιά το όποιο είχε ποζάρει η Κάρεν;

Ένας θόρυβος έκανε τη νέα να πετάξη την έφημερίδα. Κρατώντας την άναπνοή της, γύρισε το κεφάλι προς την πόρτα της κρεββατοκάμαρας. Ο θόρυβος είχε έλθει απ' εκεί—ένας έλαφρός άκαθόριστος θόρυβος.

Η Κάρεν με μια τεραστιά προσπάθεια κατώρθωσε να σηκωθεί και να πιάση το πόμολο της πόρτας, ενώ όλο της το σώμα έτρεμε από τον φόβο.

Άνοιξε και κτύπησε μέσα στο σκοτάδι. Δεν καθυσάχασε μολαταύτα. Νοιώθοντας ότι την παρακολουθούσαν πάντα, ότι την κτύπαζαν, ότι το κάτι εκείνο βρισκόταν διαρκώς πιο κοντά της, βάδιζε προς το παράθυρο.

Το παράθυρο ήταν κλειστό. Η Κάρεν το άνοιξε και κτύπησε έξω στην αυλή.

Σκοτάδι κι' εκεί. Γύρισε πίσω, γιά να ξαναβρεθί μέσα στο φως, αλλά πάλι ένας θόρυβος έκανε τα νεύρα της να άναστατωθούν.

Ήταν τόσο έλαφρός, ο θόρυβος εκείνος, ώστε η Κάρεν δεν μπορούσε να βεβαιωθεί άν πράγματι τον είχε άκούσει.

Ξαφνικά είδε την πόρτα του λουατρώ να άνοίγη σιγά σιγά και ένα

λεπτό χέρι να εμφανίζεται—ένα χέρι φαντάσματος άλλων παρ άνθρώπου. Ύστερα το λεπτό πρόσωπο που άποτελούσε έφιάλτη γιά αυτήν.

Ο άνθρωπος μίλησε ψιθυριστά, ενώ η Κάρεν έμεινε με το στόμα άνοικτό και με τα μάτια γουρλωμένα:

— Μην άπομακρύνεσαι... μη φεύγης. Άκουσέ με. Άφησέ με να σου πω πόσο σε λατρεύω. Άφησέ με να σ' άγαπώ. Κάρεν...

Μιά τέτοια φρίκη κατέλαβε την νέα, ώστε δεν μπορούσε ούτε να άναπνεύση. Ο ύψηλός άνθρωπος προχωρούσε προς αυτήν, άνοιγε ήδη τα χέρια του γιά να την άγκαλιάση—και όμως άκόμη αυτή δεν μπορούσε ούτε να υποχωρήση. Καί μαζί μ' αυτόν τον άνθρωπο, μαζί μ' αυτό το πλάσμα, έρχόταν η ίδια αποκοσμητική μυρωδιά, που υπήρχε μέσα στο δωμάτιο με τις γεμάτες δεξαμενές—η φρικτή δυσσομία του θανάτου.

Καθώς το άδύνατο πρόσωπο έσκυβε περισσότερο επάνω της, μερικές λέξεις σχηματίστηκαν μέσα στο μυαλό της Κάρεν:

«Είναι ο Θάνατος; ήλθε γιά μένα! Μ' άγαπά, με ποθεί—το πράγμα αυτό που είναι ο Θάνατος!»

Ξαφνικά η νέα άρχισε να άμύνεται, προσπαθώντας με άπελπισμένες κινήσεις να ξεφύγει από τα δυνατά, λεπτά χέρια που σφιγγόταν γύρω της. Ο άνθρωπος εκείνος της προκαλούσε φρίκη και άπέχθεια συγχρόνως. Η έσση άναπνοή του που έρχόταν κατευθείαν στο πρόσωπό της ήταν μια άνυπόφορη άσχημία.

Της φαινόταν ότι όλόκληρο το σώμα της θα έδηλητηριαζόταν μ' εκείνη την έπαφή. Πάλεψε μ' όλη της την δύναμη, βάνουσα, άγρια, βγάζοντας άσυνάρτητες κραυγές, νοιώθοντας ότι ο άνθρωπος εκείνος την τραβούσε προς ένα φανταστικό κόσμο, έναν κόσμο έκμηδενισμού—μέσα στην περιοχή του Θανάτου, γιά να την προσθέση στην στρατιά των μικρών άσπρων άγαλμάτων...

Άκούστηκε τρελλά γρονθοκοπήματα στην πόρτα.

Η γνώριμη φωνή του Ντέστερ ούρλιαζε:

— Κάρεν! Ξεκλείδωσε την πόρτα. Άνοιξε, Κάρεν!

Η νέα ένοιωσε ξαφνικά ότι ήταν ελεύθερη από τα φρικτά χέρια. Προσπάθισε να στηριχθί στον τοίχο γιά να μην πέση. Σαν μέσα σε έφιάλτη, είδε μια ψηλή και άδύνατη μορφή να χάνεται μέσα στις σκιές. Έξαφανιζόταν πίσω από τον τοίχο, σαν να μην υπήρχαν καθόλου τα στερεά έμπόδια.

Η Κάρεν δοκίμασε να κινηθί, δοκίμασε να τρέξη, αλλά όλο της το είναι ήταν σαν μολυσμένο—πυράλυτο, άνικανο να κάνει την παραμικρή χειρονομία.

— Κάρεν! Άνοιξε την πόρτα! Άνοιξε την πόρτα, Κάρεν!

Η νέα κατώρθωσε να σπρωθί έως την πόρτα, να ώρθωσε να γυρίση το κλειδί. Η πόρτα άνοιξε διάπλατη, αφήνοντας να φανή ο Μπάρεν Ντέστερ με πρόσωπο κάτωχωρη από το τρέμο.

Βρέθηκε έμπροδς στο μικρό άγαλματάκι της Μύρας

Πέρασε από κοντά της και ώρμησε προς την κρεββατοκάμαρα. Ζωντανευμένη από την παρουσία του, η Κάρεν τον άκολούθησε, βλέποντας τώρα, ότι το παράθυρο ήταν άνοικτό.

Μέσα στην αυλή φάνηκε μια στιγμή μια άδύνατη και ψηλή σιλουέτα να φεύγει με μεγάλα βήματα και να εξαφανίζεται μέσα στο σκοτάδι.

— Ήταν εδώ... ο Θάνατος... ο Λάιτον! φώναξε η νέα. Αυτός ο άνθρωπος ήταν ο Θάνατος, προσώποποιημένος. Το ξέρω. Έχει την μυρωδιά του Θανάτου. Ένοιωσα την φρικτή έπαφή του. Είναι ο Θάνατος... και μ' άγαπά... και θέλει να με πάρη.

Εκείνη τη στιγμή άκούστηκε το τηλέφωνο. Το διαπεραστικό κουδούνισμά του, τάρσε τα νεύρα της νέας, ο Ντέστερ δεν το άκουσε γιάτι όλη την προσοχή του κρατούσε το κάτασπρω πρόσωπο του κοριτσιού.

Όταν το κουδούνι άντήχησε γιά δεύτερη φορά η Κάρεν γύρισε σαν μια προαίσθησις να την έσπρωχνε προς το άκουστικό.

Από την άλλη άκρη του σύρματος άκούστηκε χαμηλή, ήρεμη φωνή

(Συνέχεια)

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΖΙΚΑ ΠΙΕΓΡΑΒΑΛΛΕ

Η Θεοδότη ήλθε στον κόσμο στην εποχή που κατεστράφη το σπίτι της και χάθηκε η περιουσία της. Λίγο πριν γεννηθεί πέθανε ο πατέρας της κι από την ημέρα εκείνη η περιουσία τους άρχισε να καραστρέφεται πράγμα που ήταν άφορμή να πεθάνει σ'ε λίγο κι η μητέρα της από το μαρasmus της. Οι έτεροθαλείς αδελφοί της, χαρτοποιείται και έκφυλοι, ήλθαν από το Παρίσι για να ζητήσουν το μερίδιό τους.

Ο κηπουρός, Ανδρέας, ένας πραγματικός γίγας, τη βραδυά που πέθανε η μαρκησία, η μητέρα της Θεοδότης ανέβηκε στο δωμάτιό της. Ήταν μόνος. Ήξερε την κρυψώνα όπου η μαρκησία είχε βάλει τα κοσμήματά της. Άνοιξε ένα μικρό ντουλαπάκι και τα πήρε.

Οι κληρονόμοι της βίλλας αποφάσισαν να την πουλήσουν για να μοιραστούν τα χρήματα. Έτσι, ένα βράδυ υπεγράφησαν τα συμβόλαια με τον αγοραστή, έναν θείο της Θεοδότης, άνθρωπο κοντού αναστήματος με κοκκινωπό πρόσωπο και κόκκινα μαλλιά, έναν γνωστό και πλούσιο κτηματία. Το βράδυ εκείνο ακριβώς η Θεοδότη έσυμπλήρωνε το έβδομο έτος της ηλικίας της. Ο κύριος Αντώνιος λοιπόν, ο θεός της έγινε και κηδεμών της. Άλλ' όταν όμως πήγε στην βίλλα για να πάρει την μικρούλα, στο σπίτι του κηπουρού συνέβησαν ζωντανές σκηνές.

—Θεέ, γιατί τσακωνέσθε με τον Ανδρέα;
—Με ποιόν θέλεις να μείνεις; την ωτίησε εκείνος. Έδω ζής με χωρικούς, ενώ εγώ θα σε βάλω σε κολλέγιο και θά γίνης με θαύριο μιά νέα του καλού κόσμου.

—Όχι, θεέ, απήντησε η Θεοδότη. Θέλω να μείνω με τον καλό μου τον Ανδρέα.

Το ίδιο βράδυ, κάτω από το φως της λάμπας ο Ανδρέας παρουσίασε τα κοσμήματά της Θεοδότης: Ένα μεγάλο μπριγιάν, ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο και ένα διαμαντένιο διάδημα. Και της είπε:

—Ίδου η προίκά σας, μαρκησία. Άλλά νά μήν πητε τίποτε σε κανένα!

Λίγες μέρες πριν μπει στο κολλέγιο η Θεοδότη, το ζευγος των κηπουρών, ο Ανδρέας και η Γκαλτρούδη έκαναν ένα αγοράκι. Ο μικρός Λουδοβίκος έζησε λίγες μέρες κοντά στην μικρή μαρκησία ως που εκείνη κλείσθηκε σ' ένα κολλέγιο καλογραιών. Εκεί έμεινε αρκετά χρόνια. Ο Ανδρέας κι ο μικρός Λουδοβίκος πήγαιναν και την εύρισκαν κι εκείνη τους αγάλαζε και τους φιλούσε και μ' αυτό παρηγοριόταν. Έτσι πέρασε ο καιρός ως που μιά μέρα ο θεός Αντώνιος διάταξε τον Ανδρέα και τον γυιό του να στολίσουν τη βίλλα. Τι συνέβαινε; Η βίλλα Μοντ' ξαναγύριζε στην κατοχή της Θεοδότης! Πώς; Άπλούστατα ο θεός Αντώνιος, ο φιλοχρήματος κι αίσχυροκερδής άνθρωπος αυτός, που έκμεταλλευόταν τους χωρικούς, παντρευόταν τώρα την μικρή μαρκησία!

—Άχ! τί κάνουν τα χρήματα! αναστέναξε ο Ανδρέας.

Ο Λουδοβίκος τον βοηθούσε στο στόλισμα της βίλλας και μπροστά στα μάτια του έβλεπε τον κακοβαλμένο και ηλίκωμένο κύριο Αντώνιο που γύριζε μέσα στην σάλλα ανήσυχος και ρωτούσε:

—Είπ' έτοιμη η μαρκησία;
—Ναί, έτοιμάζεται... Νά την!

Ο γάμος έγινε. Άλλά από τα στόματα των χωρικών έβγαίνει το ίδιο ερώτημα:

—Πώς θα ζήσει αυτό το πλάσμα κοντά στον άπαισιο εκείνον άνθρωπο;

—Με παντρευτήκατε δια της βίας, του έλεπε η Θεοδότη, και θά μείνετε μόνο ως κηδεμών μου!

—Δεν πιστεύω...

—Μά, αυτή ήταν η συμφωνία μας.

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

Του κατέφερε δυο γροθιές στο πρόσωπο

—Η συμφωνία μου είναι το... χρήμα! απήντησε ο θεός Αντώνιος κάνοντας έναν άπαισιο μορφασμό.

Στην αρχή προσπάθησε να τρομάξει την Θεοδότη ύστερα την μίσησε γιατί ένοιωθε πως δεν τον ήθελε και τον περιφρονούσε γιατί με το χρήμα δεν αγοράζεται ούτε η αγάπη ούτε τα νιάτα.

Έτσι λοιπόν ο κύριος Αντώνιος ξανάρχισε το παλιό του έπάγγελμα: Την αίσχυροκερδία και την έκμετάλλευση των χωρικών.

Ο Λουδοβίκος στο μεταξύ, έχασε τον πατέρα του και ήταν άπαρηγόρητος. Η μόνη του ανακούφιση ήταν να βλέπει την Θεοδότη, να την παρηγορή και να την προστατεύει. Έτσι λοιπόν κάποια μέρα βρέθηκε σε μιά τρομερή σκηνή μεταξύ του Αντώνιου και της Θεοδότης.

Ο γέρος της έσφιγγε με τα δυο του γέρια τον λαιμό για να την πνίξει. Εκείνη από καιρού εις καιρόν του ξέφευγε και φώναζε:

—Δός μου τα λεπτά του πατέρα μου! Έσύ τον κατάστρεψες, παληάνθρωπε!

Την ίδια εκείνη στιγμή η Θεοδότη είδε ν' ανοίγει η πόρτα του δωματίου και να μπαίνει ο Λουδοβίκος. Ο νέος στάθηκε για μιά στιγμή στο κατώφλι της πόρτας κι ύστερα χύμηξε σαν θηρίο επάνω στον ηλικιωμένο σύζυγο της Θεοδότης. Του κατέφερε δυο δυνατές γροθιές κατά πρόσωπο και τον έριξε κάτω.

—Λουδοβίκε! Λουδοβίκε! φώναξε τότε η Θεοδότη. Άφησέ τον τώρα. Είσαι ο σωτήρας μου!

Η Θεοδότη φορούσε ένα δακτυλίδι με μεγάλο μπριγιάντι. Ήταν το δακτυλίδι της μητέρας της. Τα άλλα κοσμήματά της ανήκαν κρυμμένα μέσα στο μπαούλο του μακαρίτη Ανδρέα. Εκεί θέλησε η Θεοδότη να μείνουν. Λίγους μήνες μετά την σκηνή εκείνη με το σύζυγό της, το μπριγιάντι της έξηφανίσθη. Στο δωμάτιό της δεν έμειναν κανείς άλλος από τον Λουδοβίκο κι άμέσως ο κύριος Αντώνιος σε σαρκαστικό χαμόγελο είπε:

—Κυρία μαρκησία, υποψιάζομαι τον Λουδοβίκο.

Η Θεοδότη πήγε στο σπίτι του κηπουρού και τον βρήκε σκεπτικό και λυπημένο. Μόλις όμως την είδε, σηκώθηκε όρθιος:

—Τί συμβαίνει, μαρκησία;
—Λουδοβίκε, ο Αντώνιος μου έκλεψε το μπριγιάντι της μητέρας μου και λέγει πως μου το έκλεψε εσύ!

—Μη φοβάσθε, μαρκησία. Θά σάς το ξαναβρώ αλλά γιατί είσθε τόσο φιλάρεσκη;

Ήταν αλήθεια. Η Θεοδότη έρωτοτροπούσε με τον δάσκαλο του πιάνου έναν ξεπεσμένο αριστοκράτη.

—Έχεις δικιο, Λουδοβίκε. Άλλά δεν καταλαβαίνεις όμως ότι είμαι τώρα είκοσι οκτώ χρονών και δεν γνώρισα ακόμη τον έρωτα;

—Θυμηθήτε όμως τη θέση σας, μουρούρισε ο νέος.

Σε λίγες μέρες ο κύριος Αντώνιος βρέθηκε νεκρός μέσα στο γέμμα. Τι είχε συμβή; Ο κύριος Αντώνιος πηγαίνοντας στο κυνήγι μαζί με τον Λουδοβίκο είχε σκοπό να τον σκοτώσει. Ο νέος όμως άντελήφθη το σχέδιό του και σε μιά κατάληλο στιγμή του άρπαξε το όπλο από το χέρι. Τη στιγμή όμως της πάλης το τουφέκι έκπυρσοκρότησε ή σφαίρα μπήκε στον λαιμό του Αντώνιου και τον έριξε κάτω νεκρό.

Ο Λουδοβίκος τότε τον έβαξε και βρήκε μέσα στη φόδρα του αριστερού μανικιού του το κλεμμένο μπριγιάντι.

Ύστερα, στη σέλλα βρήκε και την διαθήκη του. Άφησε στη γυναίκα τη βίλλα και μερικά χρήματα.

—Εά πουλήσω τη βίλλα, είπε η Θεοδότη σαν έμαθε ότι αυτή ήταν η κληρονομία.

—Όχι, μαρκησία! Πουλήστε το μπριγιάντι.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

γιάντι μόνον.

Κι' ύστερα, αν χρειασθήτε χρήματα, πουλάτε και τα άλλα κοσμήματα που έχουν αξία μισού εκατομμυρίου.

—Άλήθεια, Λουδοβίκε. Εγώ θα φύγω γιατί εδώ υπέφερα πάρα πολύ. Θά πάω να βρω τον έρωτα και την ζωή!...

Κι' άρχισε να ετοιμάζεται για το ταξίδι. Μπροστά στον καθρέκτη, ενώ ντυνόταν, δυο χονδρά δάκρυα κύλισαν από τα μάτια της. Ήσαν δάκρυα χαράς, δάκρυα μιάς νέας που υπέφερε στη ζωή...

—Θά βρω την τύχη μου, Λουδοβίκε; Ποιός ξέρει! Τον αγάλασε σαν αδελφή κι' εκείνος της φίλησε το χέρι.

—Μην κάνετε καμιά τρέλλα, μαρκησία... μουρούρισε.

Πόσο ήταν ευτυχισμένη που ζούσε ανάμεσα στον μεγάλο κόσμο! Έλαμπε, αγαπούσε κι' αγαπιόταν. Περνούσε μιά ζωή πεταλούδας. Πήγαινε από έραστή σ' έραστή και μαζί τους περιπλανιόταν στις ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις. Μερικές όμως στιγμές συγκεντρωνόταν στον έαυτό της και πήγαινε στο τηλεγραφείο.

«Άυριο επιστρέφω», τηλεγραφούσε στον Λουδοβίκο και του ζητούσε χρήματα από τα εισοδήματά της.

Ο Λουδοβίκος είχε νοικιάσει τη βίλλα και καμιά φορά όταν η Θεοδότη του ζητούσε περισσότερα χρήματα, έπαιρνε από τις οικονομίες του.

Μά, μιά μέρα, ένα πολυτελές αυτοκίνητο σταμάτησε μπροστά στη βίλλα και μιά γυναίκα σιλουέττα, της Θεοδότης, παρουσιάσθηκε στο δωμάτιο του Λουδοβίκου. Μόνη! Όχι. Ένος κομψότατος κύριος την περίμενε στο αυτοκίνητο.

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ ΠΡΟ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΕΤΩΝ ΑΡΧΙΣΑΜΕ..

Πρό πέντε αιώνων και ακριβώς κατά το φθινόπωρο του 1436 ο κ. Χάνς Γκείνσφλάις επιλεγόμενος Γουτεμβέργιος από το όνομα της μητέρας του, επερόνησε σύστημα κινητών τυπογραφικών στοιχείων και άνοιξε κατ' αυτόν τον τρόπο νέους ορίζοντας δια την διάδοσιν της φιλολογίας και εκπαιδεύσεως.

Το αξιοθαύμαστο αυτό γεγονός, του οποίου οι ιστορικές λεπτομέρειες παρέμειναν πάντοτε ανεξακριβώτες δεν έληφθη σοβαρώς υπ' όψιν ούτε από αυτόν τον ίδιον τον εφευρέτην.

Η επιχείρησις δεν εδοκίμησε ο Γουτεμβέργιος επειδή έχασε μιά δίκη με τους συνεταίρους του επτάχρεους.

Ο Άδολφος ντε Νασσ όμως τον ώνόκασε αργότερα «εγγενή» στην αυλή του και του παρεχώρησε ένα μέγριο χρηματικό εισόδημα που μόλις του επέτρεψε να ζή άνετα.

Κι' ο εφευρέτης της τυπογραφίας πέθανε χωρίς να ξέρη τη σημασία της εφευρέσεώς του.

Αργότερα η τυπογραφία, κατά το σύστημα του Γουτεμβέργιου διεδόθη σ' όλη την Εύρωπη και στην ιδιαίτερα του πατρίδα του ανήγειρον μεγάλο αριθμό ανδριάντα.

Το γεγονός όπωσδήποτε είναι ότι ο εφευρέτης της τυπογραφίας ούτε γνώρισε, ούτε μπόρεσε να φαντασθή την ευρύτατη διάδοσιν, που θά έπαιρνε μιά μέρα ή εφευρέσις του.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε και η εφευρέσις του Γουτεμβέργιου υπέστη πολλές τελειοποιήσεις μέχρις ότου φθάσιν στο σημείο να είναι πρακτικώς εφαρμόσιμη.

Η αρχική δυσπιστία με την όποιαν την υπεδέθη κατά την εμφάνισή της ο κόσμος και οι δυσχέρειες που συνάντησε κατά την εφαρμογή της δεν την άφησαν να διαδοθή, παρά ύστερα από αρκετά μεγάλα χρονικά διάστημα.

Εύρεται χησίσις της τυπογραφίας μπορεί κανείς να πη ότι έγινε από την εποχή της Αναγεννήσεως και κατόπιν,

—Λουδοβίκε, δόσε μου τα κοσμήματά μου, άμέσως! έπαιξα και έχασα ένα τεράστιο ποσόν...

—Θά σάς τ' δώσω αύριο, μαρκησία, τ' έχω στην Τράπεζα. Τα κοσμήματα όμως δεν ύπήρχαν πιά. Τότε η Θεοδότη έγινε έξω φρενών και φώναξε στον Λουδοβίκο.

—Κλέφτη! Δολοφόνο του άνδρός μου!

—Μαρκησία, είμαι άθώος!

—Φύγε! Σε άπολύω.

Η βίλλα πουλήθηκε άμέσως και πληρώθηκε ο κομψός κύριος. Και η Θεοδότη ξανάφυγε προς άγνωστη διεύθυνση.

Ο Λουδοβίκος έμεινε στη βίλλα υπό τον νέο νοικοκύρη.

Πέρασε αρκετός καιρός και μιά μέρα, ενώ ο νέος ετοιμαζόταν να πλαγιάσει είδε, όπως άλλη μιά φορά, ν' ανοίγει η πόρτα του δωματίου του και να παρουσιάζεται η σιλουέττα της Θεοδότης.

Ήταν ισχνή, λυπημένη, ταπεινή, άποκαμαμένη.

—Λουδοβίκε! άκούστηκε ένα ίχνος φωνής.

—Μαρκησία! Πώς καταντήσατε! Σταθήτε να σ' δώσω τα κοσμήματά σας. Ήξερα πως μιά μέρα θά ξαναρχόσαστε σ' αυτή την κατάστασιν. Τον άνδρα σας τον κτύπησα...Με φώναξε κλέφτη! Με φώναξε και σεις, αλλά δεν είμαι!

Ύστερα έσκυψε και φίλησε το χέρι της γυναίκας εκείνης. Τα χείλη του έκαίγαν.

—Μαρκησία, ελθε άρρωστη, μείνετε κοντά μου. Εγώ μόνον σ' αγαπώ ειλικρινά!

—Θά μείνω για πάντα κοντά σου... απήντησε με σβυσμένη φωνή η Θεοδότη και ξέσπασε σε λυγμούς...

ΖΙΚΑ ΠΙΕΤΡΑΒΑΛΛΕ

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

ΠΡΟ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ ΕΤΩΝ ΑΡΧΙΣΑΜΕ..

Πρό πέντε αιώνων και ακριβώς κατά το φθινόπωρο του 1436 ο κ. Χάνς Γκείνσφλάις επιλεγόμενος Γουτεμβέργιος από το όνομα της μητέρας του, επερόνησε σύστημα κινητών τυπογραφικών στοιχείων και άνοιξε κατ' αυτόν τον τρόπο νέους ορίζοντας δια την διάδοσιν της φιλολογίας και εκπαιδεύσεως.

Το αξιοθαύμαστο αυτό γεγονός, του οποίου οι ιστορικές λεπτομέρειες παρέμειναν πάντοτε ανεξακριβώτες δεν έληφθη σοβαρώς υπ' όψιν ούτε από αυτόν τον ίδιον τον εφευρέτην.

Η επιχείρησις δεν εδοκίμησε ο Γουτεμβέργιος επειδή έχασε μιά δίκη με τους συνεταίρους του επτάχρεους.

Ο Άδολφος ντε Νασσ όμως τον ώνόκασε αργότερα «εγγενή» στην αυλή του και του παρεχώρησε ένα μέγριο χρηματικό εισόδημα που μόλις του επέτρεψε να ζή άνετα.

Κι' ο εφευρέτης της τυπογραφίας πέθανε χωρίς να ξέρη τη σημασία της εφευρέσεώς του.

Αργότερα η τυπογραφία, κατά το σύστημα του Γουτεμβέργιου διεδόθη σ' όλη την Εύρωπη και στην ιδιαίτερα του πατρίδα του ανήγειρον μεγάλο αριθμό ανδριάντα.

Το γεγονός όπωσδήποτε είναι ότι ο εφευρέτης της τυπογραφίας ούτε γνώρισε, ούτε μπόρεσε να φαντασθή την ευρύτατη διάδοσιν, που θά έπαιρνε μιά μέρα ή εφευρέσις του.

Πέρασαν πολλά χρόνια από τότε και η εφευρέσις του Γουτεμβέργιου υπέστη πολλές τελειοποιήσεις μέχρις ότου φθάσιν στο σημείο να είναι πρακτικώς εφαρμόσιμη.

Η αρχική δυσπιστία με την όποιαν την υπεδέθη κατά την εμφάνισή της ο κόσμος και οι δυσχέρειες που συνάντησε κατά την εφαρμογή της δεν την άφησαν να διαδοθή, παρά ύστερα από αρκετά μεγάλα χρονικά διάστημα.

Εύρεται χησίσις της τυπογραφίας μπορεί κανείς να πη ότι έγινε από την εποχή της Αναγεννήσεως και κατόπιν,

όποτε άρχισαν να τυπώνονται διαφόρων ειδών βιβλία—θρησκευτικά, φιλολογικά, επιστημονικά κλπ. Γιατί πρέπει να σημειωθή ότι πρό της εποχής εκείνης τ' άμνα έντυπα που μπορούσαν να δούν ακίνδυνα τ' όφως της δημοσιότητος ήσαν εκείνα που είχαν αποκλειστικώς θρησκευτικόν περιεχόμενον. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο αί πρό της Αναγεννήσεως εκδόσεις διά της τυπογραφίας ήσαν διάφορα έκκλησιαστικά βιβλία.

Άν ληφθή υπ' όψιν η τεραστία συμβολή της τυπογραφίας στην σημερινή εξέλιξη του πολιτισμού, ο Γουτεμβέργιος ύπηρεσε ό πιά άτυχής άπ' όλους τους εφευρέτας.

Πέθανε έγκαταλελειμένος και άσημος και τούτο χάρις στην άμάθεια και τις προλήψεις των συγχρόνων του, ενώ έδοσε στον κόσμο τ' ουσιαστικό μέσον για να βαδίσει προς την προοδο και τον πολιτισμό.

Ποιός είναι εκείνος που μπορεί σήμερα να άμφισβητήσει ότι, αν ή τυπογραφία δεν ύπηρεσε ή λογοτεχνία, ή επιστήμη—σ' όλες τις εκδηλώσεις της—και πολλά άλλα άλλα άκόμη στοιχεία του πολιτισμού θά έμεναν στο ίδιο σημείο που βρισκόταν πρό της εφευρέσεώς της;

Χωρίς την εφευρέση του Γουτεμβέργιου ή γν' ός τις, ή άπαραίτητος αυτή προϋπόθεσις για την εξαπλώση και την πρόοδο της επιστήμης θά ήσαν σχεδόν άδύνατα. Χωρίς τ' έντυπο βιβλίο, τ' μοναδικό, στίς περισσότερες περιπτώσεις, μέσον ή μόρφωσις θά ήταν κτήμα έλαχίστων μόνον ανθρώπων εκείνων δηλαδή που θά ήσαν σε θέση να πληρώσουν τ' τεραστίο άντίτιμον του χειρογράφου βιβλίου.

Η άτυχία όπως συνοδεύει τον μεγάλο εφευρέτη και ως σήμερα άκόμη.

Στα πεντακόσια χρόνια της εφευρέσεώς του, που συμπληρώνονται τώρα, πόσοι τον θυμούνται.

Σ' έπιασα στα πράσσα, διάκο με τ' άρσσο.

Μιάς καμμής γελούσε, μάννας του διαβόλου, κι' όλο της μιλούσε στην όδόν Αϊόλου.

Διάκο, μήν ξεχάνης ποίον φέρεις σχήμα, μήν τ' ό ξανακάνης ένα τέτοιο κήμα.

Στις τιμής τόν κόσμο δίνουσ άφορμή σαν μιούν στους δρόμους διάκος και μαμμή.

Λέει γειτόνισσα σε κάποιον άλλη: γιατί τόν άνδρα σου, κυρά μεγάλη, τόν έχουν πάντα διωρισμένο και τόν δικό μου πάντα παυμένο;

Πές μου τ' άμεσα, κυρά... κι' αυτή, ποίχε μιά θέση στην κοινωνία, κατι ψιθύρισε κρυφά σ' αυτή της άλλης ποίχε τόν Πανσανία.

Τί ν' της είπε;... ποιός τ' άγνωρίζει; άλλ' από τότε και τόν δικό της κάθε Κουβέρνο τόν διορίζει κι' άνοιξε λίγο τ' όρικό της.

Κι' εκείνος πάει και θεατρίζεται μέσα σε μέγαρο τιμής έγκρηίτου, και βαβαλώνει πως διορίζεται με την άξία του και την τιμή του.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΓΚ. ΡΟΤΟΝΤΑ

ΟΙ ΠΕΤΡΙΝΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Αν μόνο το μέγεθος των διαστάσεων ήταν αρκετό για να δώσει στην τέχνη τον χαρακτηρισμό του αριστουργήματος, τότε δαίμων μας θα μπορούσε να ονομασθεί ο αιώνας των χιλιών θαυμάτων.

Ανεξαρτήτως όμως αυτού ή «γίγαντιαία» τέχνη υπήρξε πάντοτε και εις όλως τας εποχάς. Οι Ασιάται, οι Αιγύπτιοι και οι Έλληνες διεκρίθησαν σ' αυτό το είδος της γλυπτικής, ένα από τα αντιστοιχιστικά δείγματα της οποίας ήταν ο κολοσσός της Ρόδου, που αποτελεί ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου.

Το άγαλμα αυτό, που ο Μουρατόρι και άλλοι έθεσαν—ποιός ξέρει γιατί—μεταξύ των μύθων της αρχαιότητας, ανηγόθη από τους Ροδίους προς τιμήν του Α. πόλλωνος. Ένας σεισμός όμως κατέστρεψε το μεγάλο αυτό μνημείο, σπάζοντάς το στα γόνατα. Σ' αυτήν την κατάσταση παρέμεινε μέχρι της καταλήψεως της Ρόδου υπό των Σαρακηνών στα 684, όποτε κατερρίφθη και τα κομμάτια του πουλήθηκαν σ' ένα έβραίο έμπορο, ο οποίος σ' αυτά φόρτωσε 900 καμήλες.

Ο Πλίνιος και άλλοι συγγραφείς που έζησαν την εποχή που υπήρχε ο κολοσσός της Ρόδου, λένουν ότι το ύψος του ήταν 30 μέτρα. Ο Πλίνιος προσθέτει ότι αρκετά άτομα έχριζαν για να αγκαλιάσουν τον αντίχειρά του και ότι κάθε δάκτυλο είχε το μήκος ενός κανονικού αγάλματος. Ο κολοσσός της Ρόδου ήταν τοποθετημένος στην είσοδο του λιμένος, στις δυο πλευρές της οποίας έστηρίζοντο τα πόδια του, εις τρόπον ώστε τα πλοία περνούσαν ανάμεσα από τα σκέλη του αγάλματος.

Μεταξύ των άλλων κολοσσικών αγαλμάτων της αρχαιότητας τα όνομαστότερα υπήρξαν ο Ζεύς της Ολυμπίας και η Αθηνά του Παρθενώνος. Το πρώτον είχε ύψος 20 μέτρων και το δεύτερο 15. Ύστερα απ' αυτά έρχονται ο κολοσσός του Λυσίππου στον Τάραντα, ο ξύλινος Απώλλων, ο μεταφερθείς από την Έβρουρία ο Σπυρίδιος Καρβίλιος άνήγειρε μετά την νίκη του έναντι των Σανυτών, το άγαλμα του Νέφρωνος, έργον του Ζηνοδότου και τέλος το άγαλμα του Δομνιανού στη Ρώμη.

Είναι περιττόν να πούμε ότι απ' όλα αυτά τα μνημεία κανένα δεν σώζεται πια σήμερα.

Το ίδιο όμως δεν συμβαίνει και με τα κολοσσικά άγαλματα της Ασίας που ανηγόθησαν προς τιμήν του Βούδδα.

Μεταξύ αυτών το σπουδαιότερο είναι εκείνο που εύρεθή τυχαίως παράντα περίπου χιλιόμετρα μακριά από την πόλη Πεκκού. Έχει ύψος 60 μέτρων και αριθμεί ήλικιαν πεντακοσίων ετών.

Επίσης σπουδαιότατο είναι το άγαλμα του Μεγάλου Βούδδα του Γιαγκτάγκ, λαξευμένον επάνω σ' ένα βράχο 70 μέτρων. Είναι πραγματικός κολοσσός, στού οποίου τα πόδια κυλά τα νερά του ένας αφρισμένος χειμάρρος.

Μεταξύ των αγαλμάτων που βρίσκονται στην Ασία εκείνο που παρουσιάζει περισσότερον ενδιαφέρον για έναν Έυρωπαϊό είναι ένα άγαλμα που βρίσκεται στην Καντόν και παριστά τον Μάρκο Πόλο, τον μεγάλο Ένετο θαλασσοπόρο που στα 1277 πήγε στην Κίνα έγινε ιδιαιτέρως σύμβουλος του κατακτητού Τσεγκιζ-Χάν.

Κολοσσικά άγαλματα υπάρχουν επίσης και στην Ιαπωνία. Μεταξύ αυτών είναι το Νταϊμουντσού του Καρακούρα, το όποιον φημίζεται ότι είναι ένα μνημείο παρόμοιο του οποίου δεν υπάρχει στον κόσμο. Το ύψος του είναι 20 μέτρα και η διάμετρος του 30 μέτρα. Το μήκος του προσώπου του είναι μακρὺ τρία μέτρα και μισό και στο τεράστιο μέτωπό του υπάρχει ένα άσημνο κέρας το όποιον ζυγίζει 14 χιλιόγραμμα. Τα μάτια του, από καθαρό χρυσό, κυττάζουν κάτω από βλέφαρα μήκους ενός και

ΥΠΟ Σ. ΣΕΛΕΝΙΟ

μισού μέτρου και τα αυτιά και η μύτη έχουν μήκος 2 μέτρων.

Στο έσωτερικό του αγάλματος υπάρχει ένα ιερό και μία σκάλα που φθάνει ως το κεφάλι.

Επίσης στην Ταϊνάν υπάρχει το άγαλμα της «Ευσπλαγγνίας» του Βούδδα που έχει ύψος 50 μέτρα και είναι ορατό από πολλά χιλιόμετρα.

Στάς Θήβας της Αιγύπτου βρίσκονται τέσσαρα άκεφαλα άγαλματα του Οσίριδος, υπολείμματα της σειράς των αγλυμάτων που στολίζουν το μέγα Ραμεσσήου, καθώς επίσης και τα περίφημα κολοσσικά άγαλματα του Μέμνωνος, μεταξύ των οποίων έα υπήρξε περίφημο για τον αρμονικό του ήχο και για τις σχισμές της πέτρας του που έδημιουργούντο σε κάθε αλλαγή της ατμοσφαιρικής θερμοκρασίας.

Ένα από τα σπουδαιότερα μνημεία του είδους αυτού των κολοσσών είναι το άγαλμα του Αγ. Καρόλου της Αρόνας, το όποιον έχει ύψος 23 μέτρων. Το άγαλμα αυτό είναι ορειχάλκινο και κατεσκευάσθη από τον Κρέσπι στα 1624. Η ιδέα της ανέγερσώς αυτού του αγάλματος του Αγίου Καρόλου άνήκει στον καρδινάλιο Φρειδερίκον Μπορρομέο, άνεπιόν του Αγίου. Η δαπάνη της κατασκευής του άνήλθε την εποχή εκείνη σε ένα εκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες λιρέττες.

Ομοίως μεγαλοπρεπές είναι το άγαλμα των Απεννίνων, έργον στα περίχωρα της Φλωρεντίας.

Είναι γνωστόν ότι αυτό το άγαλμα έπρεπε να παρίστανε τον Δία, αλλά, άγνωστον γιατί, παριστάνει τον Απέννινο. Το άγαλμα είναι τόσο μεγάλο ώστε στο έσωτερικό του υπάρχει ένα κενό με πολλούς πίδακες.

Γίγαντες της γλυπτικής είναι και το άγαλμα της Βασαρίας στο Μόναχον και το άγαλμα της Έλευθερίας στον προλιμένα της Νέας Υόρκης.

Επίσης στην Αμερική υπάρχουν λαξευμένες επάνω σε βουνά από βράχους οι κεφαλές των δύο προέδρων των Ηνωμένων Πολιτειών του Ουάσιγκτων και του Τζέφφερσον.

Σ. ΣΕΛΕΝΙΟ

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Η σύζυγος.—Διάβασες στις εφημερίδες ότι μια δολόκληρη οικογένεια δηλητηριάσθηκε από σοκολάτες;

Ο σύζυγος.—Ναι, αγάπη μου, το διάβασα. Γιατί ρωτάς;

Η σύζυγος.—Τίποτε... σκέπτομαι μόνον... πόσο λίγο κινδυνεύουμε έμεις!...

Ο αυτοκινητιστής.—Κύριε αστυφύλακα, το ξέρετε καλά ότι φταίει το θύμα και όμως εγώ βρίσκω τον μετέλ μου.

Ο αστυφύλαξ.—Και βέβαια θα τον βρής!

Ο αυτοκινητιστής.—Μά για ποιό λόγο;

Ο αστυφύλαξ.—Γιό τρεις άπλοστατους λόγους: Πρώτον ότι ο πατέρας του θύματος είναι συνταγματάρχης, δεύτερον ο αδελφός του είναι διευθυντής της αστυνομίας και τρίτον η αδελφή του είναι φιληνάδα μου. Κατάλαβες;

—Γιατί έκλεψες τα 4 εκατομμύρια, κατηγορούμενε;

—Γιατί πεινούσα, κύριε δικαστά.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο γέρο Μπορντιέ σήκωσε το γιακά του σακακιού του και άπλωσε τα ξυλιασμένα απ' το κρύο χέρια του στο μισόσβυστο τζάκι. Ύστερα ανάκατωσε αργά τη χόβολη. Η Μαρία άφησε άπάνω στο στρουγγυλό τραπέζι το πλέξιμό της και κυττάζοντας τη φωτιά, μουρμούρισε σκεπτική.

—Πρέπει να κουβαλήσωμε ξύλα απ' το δάσος. Κάνει κρύο και η αποθήκη είναι έντελως άδεια.

Ο γέρος παρτήρησε για μιό στιγμή τα αρθρικά χέρια του και σχεδόν ντροπιασμένος είπε:

—Από τότε που έπεσα και χτύπησα κοντά στη Δημαρχία, το ξέρετε καλά πως δεν έχω πιά δυνάμεις να ξαναπάω στο δάσος για ξύλα.

—Και αν αγοράζαμε λίγες οκάδες;

—Έχεις μήπως, λεπτά; Σώπασαν κι' οι δυό. Ο γέρος πέταξε στη φωτιά ένα κουκούτσι έληας και βγήκε μια στιγμιαία λάμψη. Η γοηά με μιό στριγγιά φωνή είπε: —Ξέρεις δεν είναι ανάγκη ν' αγοράσωμε. Ξέρω εγώ που μπορούμε να βρούμε. Έλα μαζί μου.

—Πού λοιπόν;

—Στο άμαξοστάσιο.

—Μά δεν έχει τίποτε εκεί, είναι άδαιο;

—Αδειο; και το άμάξι της Κυρίας; Τί θα το κάνωμε;

Ο γέρος άνοιγόκλεισε τα θολά του μάτια μερικές φορές. Ύστερα σκούπισε με το μανίκι τη μύτη του.

—Τό άμάξι της Κυρίας; μούγκρισε. Αυτό είναι αδύνατον!

Με το στόμα μισάνοιχτο και το μάτι θολό, έβλεπε εκείνο το μακρινό παρελθόν το ευτυχισμένο, που νέος ακόμα και ζωηρός, καθισμένος υπερήφανα στο ψηλό κάθισμα του άμαξιού, χτυπούσε το αλογάκι.

Η κυρία—έκείνη την εποχή—ήταν μιό νέα και χαριτωμένη γυναίκα σφιγμένη μέσα στον κορσέ της λεπτή και κομψή. Μιό γλυκεία γυναικούλα, με λίγο βαμμένα τα μάγουλα, που ο άνδρας της έκανε ότι μπορούσε για νάναι ευτυχισμένη και που άκολουθούσε πιστά την παρισινή μόδα. Της άρεσε η εύθυμη ζωή, το κυνήγι, τα σπορ και ο Μπορντιέ θυμόταν τους μακρινούς εκείνους χειμώνες, που άνεβαρσμένος στο άμάξι του, παρακολουθούσε από μακριά το ζευγάρι των κυρίων του που γύριζαν με το έλκυθρό τους στις χιονισμένες πεδιάδες.

Ο Μπορντιέ ήταν νέος κι' αυτός, έκείνη την εποχή. Η Μαρία, η γυναίκα του το ίδιο. Και οι δυό τους ζούσαν ευτυχισμένοι στο χαμηλό σπιτάκι που είχαν μέσα στον κήπο του πύργου. Τώρα όμως τα χρόνια πέρασαν. Τα άφεντικά πέθαναν. Ο πύργος έκλεισε για πάντα. Και δεν έμενε πιά απ' αυτή την παλιά ευτυχή σμένη εποχή, παρὰ ένα γερασμένο ζευγάρι που ζούσε με το να θυμάται τα παλιά και να μιλά γι' αυτά με μαραμένα χείλη.

Η Μαρία με τα γκριζά της μαλλιά και τις βελόνες στα χέρια διαμαρτυρήθηκε με πείσμα:

—Και γιατί να μὴν κάψωμε τ' άμάξι; Δεν χρησιμοποιεί πιά για τίποτε άλλο παρὰ να χορηγέδαν μέσα τα ποντίκια που του έχουν καταστρέψει το πέτσινο κάλυμμά του. Πάρε το σκεπάρι σου, Ντενίς και έλα μαζί μου στο άμαξοστάσιο.

—Όχι! όχι δεν πρέπει, μουρμούρισε ο γέρος.

—Και γιατί; ρώτησε η Μαρία.

Τὴν κυττάξε στα μάτια με ύψος πονεμένο και κουνώντας το κεφάλι του ξανάπε:

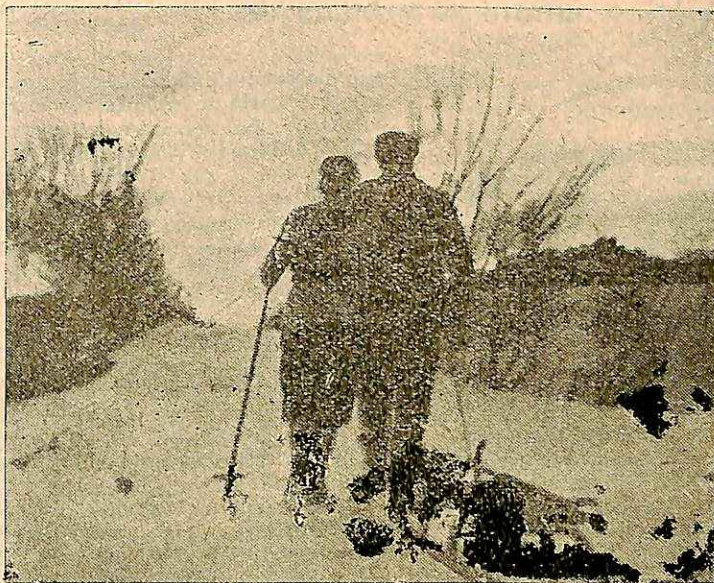
—Δεν πρέπει!...

Η ιδέα να μὴν χαλάσουν το άμάξι της Κυρίας έκανε έξω φρεσών την ιδιότροπη γοηά και ζωντάνεψε μέσα της το παλιό μίσος.

Πάντα δυσαρρεστούσε την καλή της την Κυρία με τις παραξενιές της και τα καριτίσια της. Ζήλευε την ευτυχία της και γι' αυτό

ΥΠΟ ΖΩΡΖ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΠΟΥ ΕΣΒΥΣΕ

Γύριζαν με το έλκυθρό τους στις χιονισμένες πεδιάδες.

την έχθρευόταν ως τη στιγμή που πέθανε... Ένώ ο Μπορντιέ άπ' έναντίας, ήταν λογικός άνθρωπος. Δεν σκοτιζόταν παρὰ μόνο για τη δουλειά του. Ευχριστιόταν τα άφεντικά του ήσαν πλούσι' ευτυχισμένα και ζούσαν και αυτός άσφαλισμένος κοντά τους.

...Η γοηά λοιπόν άρπαξε το γέρο απ' το χέρι και όπως ήταν αδύνατος και με κόπο στεκόταν στα πόδια του, τον τράνταξε δολόκληρο.

—Έλα μαζί μου, τού είπε.

Θέλοντας και μὴ την άκούθησε, με κρεμασμένα τα χέρια, άνίκανος ν' άντισταθή στη θελησή της, που πάντα του την επέβαλε. Όταν μπήκαν στο άμαξοστάσιο η γοηά πρόσταξε:

—Σήκωσε το σκέπασμα!

Εκείνος υπάκουσε.

—Ξέφου και τράβα προς τα έξω. Εγώ θα σπρώχνω της ρόδες...

Μπήκε ήσυχα—ήσυχα στη θέση του αλόγου, ενώ αυτή προσαυόυσε να μετακινήση τις σκοτισμένες ρόδες του άμαξιού. Τρίζοντας παράξενα το άμάξι βγήκε απ' το κλουβί του κτυπώντας δεξιά—άριστερά στις πόρτες. Στο φως φαινόταν όλη η φθορά που είχε πάθει από την πολυκαιρία. Ο σκόρος είχε

φάει τα βελούδινα μαξιλαράκια και είχε γεμίσει λεκέδες το μικρό ταπέτο;

—Μπρός! στη φωτιά! Είπε η γοηά παίρνοντας το σκεπάρι της. Καθώς ήταν μαύρη και ξερακιανή, άρπάζοντας το σκεπάρι, έμοιαζε με όρνιο που έπεφτε πάνω στο ψυφίμι.

«Αχ!...» Αν η Κυρία μπορούσε να ιδέ το άμάξι της σ' αυτά τα χάλια σκεφτότανε ο γέρο Μπορντιέ.

Είχε άνοιξει μιό απ' τις ξεχαρβαλωμένες του πόρτες και με μηχανικές κινήσεις άρχισε να τακτοποιή τα βελούδινα μαξιλαράκια.

—Θά ήταν καλλίτερα να με βοηθούσε τεμπέλη! φώναξε η γοηά. Δεν την άκουσε. Σκυμένος στο βάθος τ' άμαξιού εξέταζε κάτι με τα τρεμάμενα δάκτυλά του... Ένα γραμμα!

Ναι ένα γραμμα που κάποιο βιαστικό χέρι θά τόχε κρύψει άνάμεσα απ' το ξύλο και το μαξιλαράκι για να μὴν το ιδούν αδιάκριτα βλέμματα, ξεχασμένο εκεί και κτερινισμένο απ' τον καιρό, ένα γραμμα που δεν ξεχώριζαν παρὰ οι πρώτες του γραμμές.

«Ένα γραμμα της Κυρίας!...» ψιθύρισε ο γέρος μονολογώντας: και βιάστηκε να φορέση τα γυαλιά του για να διωθή:

«Φίωχό μου παιδί,

Οι έκμυστηρεύσεις σου με λύτησαν τρομερά. Σε ίκετεύω να έχης ύπομονή γι' αυτή τη νέα δοκιμασία που ο Θεός σου κάνει. Ο άνδρας σου σε άπατά—μου γράφεις—και η έρωτευμένη ψυχή σου ξεσχίζεται από λύπη...»

Ένας πλατύς λεκές από μούχλα είχε σβύσει τις υπόλοιπες γραμμές και ο γέρο Μπορντιέ άφήκε λυπημένος το χαρτί να πέσει στο τρυπημένο χαλί του άμαξιού.

...Αυτή λοιπόν ήταν η ευτυχία που νόμιζε... Η Κυρία υπέφερε σάν τη λιό ταπεινή χωριατοπούλα. Γνώρισε την άμφιβολία, ύστερα την άγωνία και τη βασανιστική βεβαιότητα πως ο άνδρας που άγαπούσε την άπατούσε...

Ο Μπορντιέ νόμιζε πως για μιό στιγμή το μαγικό φως της ευτυχίας που φώτιζε την άνάμνηση της κυρίας του σβύστηκε. Και με μιός πρόβαλε μπροστά του η ψευτιά του κόσμου. Με ένα κίνημα άπότομο άρπαξε το σιδερένιο σκεπάρι απ' τα χέρια της γυναίκας του:

—Έχεις δίκιο! φώναξε. Στη φωτιά, στη φωτιά!

Και μ' ένα χτύπημα έφριξε κάτω το ξεβαμμένο άμάξι και το ψεύτικο παρελθόν...

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΖΑΜΠΩ

ΙΠΠΟΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ ἐπανάστασις μαίνεται στὸ Παρίσι. Ἡ βασίλισσα Ἰζαμπώ, μαθαίνει ἀπὸ τὴν κ. Ζιάκ διὰ τοῦ δούξ τῆς Βουργωννῆς πρὸκειται νὰ πᾶν νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιαν καὶ θυμωμένην, φεύγει νὰ πᾶν νὰ βοηθῇ μὲ τὴν πίστιν τῆς ἀκόλουθου Σακραμάντ. Ἐνῶν ἡ σφαγὴ ἐξακολουθεῖ, δύο νέοι ἡ Φλώρα Μερσερό καὶ ὁ ἱππότης Μιλὼν τοῦ Ταλαζάρ, συναντῶνται στὴ γωνίᾳ τοῦ δρόμου καὶ συμφωνοῦν νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Φλώρας, ἡ ὁποία ἀναλαμβάνει νὰ διαβιβάσῃ αὐτὴν τὴν παρακλήσιν τῆς. Ἀλλ' ὅταν τὸ εἶπε στὸν Μερσερό, παρὰ λίγο ἐκείνος θὰ τὴν ἐκνέμει καὶ ἡ Σιμόνη δέχεται νὰ τὸν ἀποδεχθῇ σὲ μιὰ ἐπιχειρήσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐκέρχεται καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Μερσερό, ὁ ὁποῖος δὲν ἦταν πατέρα τῆς Φλώρας—ὅπως ἐνόμιζε ἐκείνη—ἡ ὁποία ἦταν κόμισσα τοῦ Σομπερνόν, τῆς Βουργωννῆς. Καὶ φεύγει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ βασιλευσίου τοκογλύφου Μερσερό. Τὸ ἀπογευματὶς τῆς ἴδιας ἡμέρας, ὁ ἱππότης Πασσαβάν κοντὰ στὴν Γέφυρα κίτταζε τὸν ὄχλον ποὺ διατάσσοντο τὸν πατέρα τοῦ Ἀρναγιά, ὅταν τὸν ἐπλησίασε ἕνας ἀνθρώπος ποὺ ἐκρούε τὸν πατέρα τοῦ, ἀφ' οὗ τοῦ ὑπενθύμισε ὅτι ἐπρεπε νὰ ἐκδιωχθῇ τὸν Γιάννην Ἀτρόμητον καὶ τὴν Ἰζαμπώ, ποὺ ἐδηλητήριον τὴν ἀγαπημένην του Ροζελίς, τοῦ εἶπε σὲ ποῖο μέρος μποροῦσε νὰ τὸν ζητήσῃ μὲ τὸ ὄνομα «ὁ ἀνδραγαθὸς καὶ ὁ ματωμένος μάγουλος» κ. ἔφηγε. Ὅταν σὲ λίγο ὁ Πασσαβάν εἶδε τὸν Μιλὼν ντὲ Ταλαζάρ νὰ σάβη ἐναν ἐκείτῃ, ἐπλησίασε καὶ τὸν συνελάλη καὶ σὲ λίγο ἐνὰ λουθὸ τῆς γυναικὸς Σιμόνης. Ὁ δούξ τῆς Βουργωννῆς ἐπιχειρεῖ νὰ ἐπέμβῃ, ἀλλ' ἡ Ἰζαμπώ τὸν ἐμποδίζει—ἀπειλώντας τὸν ὅτι θὰ ἀποκαλύψῃ τὸν γάμον τοῦ μὲ τὴν Λωρὰνς ντ' Ἀμπρε—καὶ στέλλει τὸν ἀκόλουθόν τῶν κροατῶν νὰ βοηθῇ τὸν δολοφόνον. Ὁ Μιλὼν Ντὲ Ταλαζάρ σπεύδει πρὸς βοήθειαν τῆς ἀγαπημένης του καὶ ἀποθνήσκει σὲ μιὰν ἐπιδρομὴν, μετὰ οἱ ὁποῖοι ἐπανέρχονται ἀμέσως ὁρμητικώτεροι. Ἐνῶν ὁ Ταλαζάρ κλονίζεται πρὸ τοῦ ὄγκου τῶν ἐπιτιθεμένων σπεύδει πρὸς βοήθειαν τοῦ ὁ Πασσαβάν μὲ τὸν Μπρανκαγιὸν καὶ ἀντιπαρατίθενται οἱ δύο ποὺ πολεμοῦν ἐν γυναικῶν ὅπου αἰματωμένοι τὸν ἀκόλουθόν τῆς Ἰζαμπώ Σακραμάντ. Ἐνῶν προσπαθοῦν νὰ διαφύγουν ἀπὸ μιὰ πλευρὰ τοῦ πύργου, τὸν ποταμὸν ἐμφανίζεται ὁ Μερσερό μὲ μιὰ βάρκα, σὴν ἐπιβιβάζονται ὅλοι καὶ πηγαίνουν στὸ σπῆν τοῦ ἐμπορίου. Ὁ Μερσερό ἀντὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν σωτηρίαν τῆς κόρης του τοὺς φέρει πυχρὰ πρᾶγμα ποὺ ἀναγκάζει τοὺς τρεῖς ἀνδρες νὰ φύγουν δυσχερεστέρην.

(Συνέχεια)

Πρῶτος ὁ Μπρανκαγιὸν διέκοψε τὴν σιωπὴν στέλλοντας μιὰ γερὴ βλαστήμια πρὸς τὴν διεύθυνση τοῦ ἀφιλοξένου ἐμπορίου. Ὁ Ταλαζάρ ἔβγαλε ἕναν στεναγμό. Ὁ Πασσαβάν τοῦ πῆρε τὸ χερί καὶ ἄρχισε νὰ τὸν παρηγορῇ. —Γιὰ τὸ Θεό, φίλε μου, μὴν ἀπελπίζεστε. Γιατί αὐτὸ τὸ ἀπογοητευμένο ὕψος; —Ἄ! κύριε, στέναξε ὁ Ταλαζάρ, εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ μὴν ἀρέσω στὸν κ. Μερσερό. —Καὶ πῶς τὸ καταλάβετε; Ρώτησε ὁ Πασσαβάν μὲ τὸ πιδ ἀφελὲς ὕψος τοῦ κόσμου. —Δὲν προσέξατε λοιπὸν τὴν ψυχρὴν ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς ἔκανε; —Πράγματι, ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ἦταν λιγὰκι... δροσερὴ... ἔκανε ὁ Πασσαβάν, ἀλλὰ, τέλος πάντων, δὲν πρέπει νὰ περιμένη κανεὶς τρόπους ἱκυρίου ἀπὸ ἕναν ἐμπορο. —Νομίζετε, λοιπὸν, πῶς δὲν θάθελα κ' ἐγὼ ὅπως ὅλοι οἱ ἐρωτευμένοι, νὰ στηριχθῶ σὲ μιὰ ἔστω καὶ εὐθραστὴ ἐλπίδα; Νομίζετε, λοιπὸν, πῶς δὲν ὑπάρχει καμμιά προκατάληψιν ἐναντίον μου; —Νομίζω, ἔκανε ὁ Πασσαβάν, τονίζοντας καλὰ τὴν ἀπάντησίν του, νομίζω πῶς τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι ἕνα; ἡ πρότασις σας ἔγινε δεκτὴ. Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ οὐσία; —Ναί, ἀλλὰ ἕνας χρόνος ἀναμονῆς; Εἶναι τρομερὸ αὐτό, κύριε. —Μπὰ, θὰ βάλετε τὰ δυνατὰ σας ἀργότερα, ν' ἀναπληρώσετε μὲ εὐτυχία τὸν χαμένον αὐτὸν καιρό. Μιλώντας ἔτσι ὁ Πασσαβάν ἔπεισε χωρὶς πολὺ κόπο τὸν σύντροφόν του καὶ τὸν ἔκανε πολὺ γρήγορα νὰ βλέπῃ τὸ μέλλον μὲ ῥοδίνα χρώματα. Ἐν τῷ μεταξύ ἔφθασαν κοντὰ στὴν ἀνακτορικὴ αὐλή. Καμ-

μιὰ δωδεκαορία βήματα ἔμπροσθεν καὶ πρὸς τ' ὀριστερὰ ὑπῆρχε μιὰ μικρὴ πλατεῖα ποὺ χωρίζε τὴν Σαὶν Σαπὲλ ἀπὸ τὴν «Λέσχη τῶν κομμάτων». Δυὸ πρόσωπα φάνηκαν ἐκεῖ ποὺ ἡ πανσέληνος τὰ φώτιζε ὀλοκάθαρα κ' ὁ Πασσαβάν ἀναγνώρισε ἀμέσως τὴν Ἰζαμπώ καὶ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο.

Μόλις πρόλαβε νὰ παρουσίσῃ σὲ μιὰ προεξοχὴ τοῦ τοίχου τοὺς δύο συντρόφους τοῦ τραβώντας τοὺς ἄπ' τὸ χερί. Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ δούξ περνοῦσαν ἄπ' τὴν ὁδὸ Γαλιλαίου. Περπατοῦσαν σιγὰ καὶ μιλοῦσαν ἀρκετὰ δυνατὰ, ὥστε τὰ λόγια τοὺς ἀκούγονταν ἕως τοὺς τρεῖς συντρόφους ποὺ ἦσαν πεσμένοι στὴν γῆ.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Πασσαβάν, ἀπ' τὴν στιγμήν ποὺ ὁ τελευταῖος ἀντελήφθη τὴν βασίλισσα μὲ τὸν δούκα, πῆρε ἐκείνη τὴν σκληρὴν ἔκφραση ποὺ τόσο ξέρομε καὶ ὁ ἱππότης σπρώχνοντας μὲ τὸν ἀγκυῶνά του τὸν Ταλαζάρ, τοῦ εἶπε σχεδὸν σφινγικά. —Ἐχὼ ἀνάγκη ἀτόλυτη νὰ διακινδυνεύσῃς τὴ ζωὴ σου γιὰ μένα. —Τί πρέπει νὰ κάνω; Διατάξτε. Εἶπε ὁ Ταλαζάρ χωρὶς νὰ διαστῇ οὐτε γιὰ μιὰ στιγμήν.

Στὴν σκιά τῆς νύκτας ὁ Πασσαβάν χαμογέλασε ἱκανοποιημένος. Ἐκανε ἕνα νεῦμα στὸν Μιλὼν πῶς ἀργότερα θὰ τοῦ ἐξηγήσει καὶ γέροντας σ' αὐτὸ τοῦ Μπρανκαγιὸν τοῦ εἶπε μερικὲς λέξεις, δείχνοντας τοὺς δύο ἀνδρώπους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν Ἰζαμπώ καὶ τὸν Γιάννη τὸν Ἀτρόμητο ἀπὸ ἀπόστασι.

Οἱ δύο αὐτοὶ ἀκόλουθον ἦσαν ὁ κομπὸς ἱππότης Ντὲ Ζιάκ καὶ ὁ Ἐλνὼν ντὲ Ζακεβίλ, οἱ ὁποῖοι βιάζοντο ἀμέριστοι πίσω ἄπ' τὴν βασίλισσα καὶ τὸν δούκα συνομιλώντας φιλικὰ.

Ξαφνικὰ, σὰν δύο χαλύβδινα βέλη ἀνωρθώθησαν πίσω τους ὁ Πασσαβάν κ' ὁ Μπρανκαγιὸν. Οἱ γροθιές τοὺς σηκώθηκαν καὶ κατέβηκαν μὲ μιὰ κίνηση κεραυνοβόλο.

Ὁ ἱππότης καὶ ὁ αὐλικὸς ἔπесαν στὸ χῶμα χωρὶς νὰ βγάλουν οὐτε μιὰ κραυγὴ. Ὁ Πασσαβάν καὶ ὁ Μπρανκαγιὸν ὥρμησαν ἐπάνω τους. Ὁ Ταλαζάρ ντύθηκε μὲ τὴν στολὴ καὶ τὴν κάπα τοῦ Ντὲ Ζιάκ καὶ ὁ Πασσαβάν μὲ τὴν στολὴ τοῦ Ζακεβίλ.

—Τουλάχιστον, δὲν τοὺς σκότωσες; ρώτησε τὸν Μπρανκαγιὸν ὁ Πασσαβάν.

—Μεῖνε ἡσυχος, βεβαίως ὁ γίγας, ξέρω καλὰ νὰ γρονθοκοπῶ.

—Κύλισέ τοὺς, λοιπὸν, σ' αὐτὴν τὴ γωνίᾳ καὶ ἀκολουθήσε μας. —Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν σὲ λιγώτερον διάστημα ἄπ' ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ τὰ διηγηθῇ κανεὶς.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ δούξ ἐξακολουθοῦσαν νὰ προχωροῦν χωρὶς ν' ἀντιληφθῶν τίποτε.

Ὁ Πασσαβάν καὶ ὁ Ταλαζάρ τοὺς παρακολουθοῦσαν μὲ τὸ ὕψος τῶν αὐλικῶν ποὺ ἐκπληροῦν τὸ καθήκον τους, ἐνῶ ταυτοχρόνως ὁ πρῶτος ἐξηγοῦσε στὸν δεύτερο τί ἤθελε ἄπ' αὐτόν.

Ἡ βασίλισσα καὶ ὁ δούξ σταμάτησαν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ Μερσερό.

—Τώρα μόνον καταλαβαίνω, εἶπε ὁ Πασσαβάν, γιατί ὁ ἐμπορος βιάζονταν τόσο νὰ μᾶς διώξῃ. Ἀλλὰ τί εὐχὴ... αὐτὸ τὸ πρόσωπο πᾶνε νὰ ἐπισκεφθοῦν οἱ δύο κύριοι τοῦ βασιλείου;.

Ὁ δούξ γοατοῦσε ἐλαφρὰ τὴν πόρτα ἡ ὁποία ἀνοίξε ἀμέσως ἀθόρυβα. Μῆλкан χωρὶς νὰ ποῦν λέξη στοὺς σωματοφύλακες των, πρᾶγμα ποὺ ἐσήμαινε πῶς εἶχαν συνεννοηθῇ ἐκ τῶν προτέρων.

Ἡ πρώτη σκέψιν τοῦ ἱππότη Πασσαβάν ἦταν νὰ ψάξῃ μήπως θὰ μποροῦσε νὰ μῇ ἀπὸ πούθεν νὰ τοῦ σπῆν. Εἶδε πῶς δὲν ἦταν δυνατόν νὰ βιάσῃ χωρὶς θόρυβον τὴν πόρτα κ' αὐτὸ δὲν ἦταν ὥρα τώρα νὰ γίνῃ. Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ περιμένῃ.

Ὁ κ. Μερσερό ὑπεκλίθη βαθεῖα μπροστὰ στοὺς ὑψηλοὺς ἐπιτοὺς καὶ μὲ μιὰ δάδα στὸ χερί τοὺς ὡδήγησε στὸ γραφεῖόν του. Τὸ δωμάτιον ἦταν ἀρκετὰ ἀνετα ἐπιλωμένο, ἀλλὰ χωρὶς καμμιά πολυτέλεια. Ἀλλωστε ἡ Ἰζαμπώ καὶ ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμης δὲν φαινόταν νὰ ἔδοσαν καμμιά προσοχὴ στὸ περιβάλλον, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε πῶς εἶχαν ξαναμῇ ἐκεῖ μέσα πολλὰς φορές.

Ὁ κ. Μερσερό τοὺς ἔδωσε δύο πολυθρόνες. Ἡ Ἰζαμπώ κάθισε στὴν μιὰ κ' ἔκανε νεῦμα στὸν δούκα νὰ καθίσῃ κ' αὐτὸς στὴν ἄλλη.

Ὁ ἐμπορος ἔμεινε ὀρθὸς. Ἡ στάσις του εἶχε ἀρκετὸ σεβασμό, βέβαια, ἀλλὰ ὄχι καὶ ταπεινώσι. Ἀντιθέτως μὲ τὴν συνήθειά του ὕψωνε ὑπερήφανα τὸ ἀνάστημά του καὶ ἔβλεπε κατὰ πρόσωπον τοὺς δύο μεγάλους ἀρχόντες. Θάλεγε κανεὶς πῶς εἶχε κ' οὕτῳ κάποια δικηΐτου δύναμι, ἐξ ἴσου μεγάλη μὲ τὴν δύναμιν ἐκείνων.

—Κύριε, ἄρχισε ἡ Ἰζαμπώ, μὲ ὕψος ἀγέρωχο, μοῦ χρειάζονται ἑκατὸ χιλιάδες χρυσὰ νομίσματα.

Ὁ κ. Μερσερό δὲν φάνηκε νὰ παραξενευεῖται στὸ ἄκουσμα αὐτοῦ τοῦ τεραστίου ἀριθμοῦ.

—Ἡ μεγαλειότης σας, ἀπήντησε ἡρεμα, θὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν καταστήσω, προηγουμένως, ἐνήμερη μιὰς προσωπικῆς μου υποθέσεως.

—Μιλήστε, κύριε.

—Ἀπόψε ὁ ὄχλος πῆρε τὴν κόρη μου καὶ θὰ μοῦ τὴν σκότωνε χωρὶς τὴν ἐπέμβαση μερικῶν καλῶν εὐγενῶν.

Ἡ Ἰζαμπώ δὲν κουνήθηκε. Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ στὸν Γιάννη Ἀτρόμητο καὶ τὸν εἶδε ἀδιάφορο. Τότε σκέφθηκε.

—Θὰ τὸ ἤξερε πῶς θὰ σωνόταν κ' ἴσως μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τὴν ξαναῖδῃ μ' ἀκολουθήσῃ ἐδῶ. Καὶ δυνατὰ, μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον εἶπε.

—Εἶναι δυνατόν... Τόλμησαν νὰ κακομεταχειρισθῶν αὐτὸ τὸ γλυκὸ παιδί;

—Ἐχὼ τὴν τιμὴ νὰ σᾶς ἀναφέρω ἐπίσης, μεγαλειότης, πῶς ὁ ὄχλος δοκίμασε νὰ βιάσῃ τὴν πόρτες τοῦ πύργου Γκαγιάρ ὅπου ἡ κόρη μου μὲ τοὺς υπερασπιστάς της ζήτησαν καταφύγιον.

—Ἀκούστε λοιπὸν, εἶπε ἡ βασίλισσα. Ὁ διοικητὴς αὐτοῦ τοῦ φρουρίου μοῦ ἀνέφερε τὰ διατρέξαντα καὶ διέταξε νὰ συλληφθοῦν οἱ ἐνοχοὶ καὶ νὰ κρεμασθοῦν τὸ ταχύτερον. Δὲν εἶχα κἀν ὑποπευθῇ πῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν κόρη σας.

Μὲ ἀρκετὴ ἐνεργητικότητά ὁ κ. Μερσερό ἐξήγησε.

—Ἡ τιμωρία εἶναι πολὺ καλὴ, κυρία. Καλλίτερον ὅμως θὰ ταν νὰ προλάβωμε νὰ φυλαχθοῦμε. Γιατί ἂν ἀρχίσουν νὰ κακομεταχειρίζονται τὰ παιδιὰ; τὸν πιδ ἀφοσιωμένων σας ὑπηκόων αὐτοῦ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ φύγουν στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ νὰ εἶναι ἀσφαλίσμένοι ἄπ' τοὺς κινδύνους.

Μιὰ λάμψιν πέρασε ἄπ' τὰ σκοτεινὰ μάτια τῆς Ἰζαμπώ. Κατάλαβε ἀμέσως τὴν ἀπειλὴν ποὺ ἔλεγε καθαρά. «Ἄν αὐτὸ ἐπαναληφθῇ θὰ φύγω καὶ τὸ χρηματοκιβώτιόν μου θὰ κλείσῃ γιὰ πάντα». Καὶ ἐπειδὴ εἶχε τοὺς λόγους τῆς νὰ καλοπιάνη τὸν ἐμπορο, τοῦ εἶπε.

—Μεῖνετε ἡσυχος κ. Μερσερό, σᾶς λέγω ὅτι παρόμοιο πρᾶγμα δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ.

Καὶ μὲ ὕψος μελαγχολικὸ, σχεδὸν συγκινημένην εἶπε.

—Εἶναι πολὺ σκληρὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς αὐτὴ τὴν ὁμορφὴν χωρὶς τόσο πολὺ διχασμένην ἀπὸ τὰ μίσση. Σκοτώνονται, κτυπιούνται, φυλακίζονται, ἀλλὰ ἐλπίζω πῶς ἐντὸς ὀλίγου ὅλα αὐτὰ θὰ σταματήσουν. Δὲν εἶναι ἔτσι, κύριε δούξ;

—Ἀναμφιβόλως, κυρία, ἀπήντησε ὁ Γιάννης ὁ Ἀτρόμης μὲ ὕψος τελείως ἀδιάφορο.

Γυρίζοντας πρὸς τὸν Μερσερό, ποὺ ἄκουγε σκεπτικῶς, ἡ Ἰζαμπώ εἶπε.

—Ἄς ξαναγυρίσωμε στὴν ὑπόθεσίν μας.

—Ποῦ καὶ πότε ἡ μεγαλειότης σας θέλει νὰ τῆς δώσω αὐτὲς τὲς ἑκατὸ χιλιάδες χρυσὰ νομίσματα, ποὺ μοῦ ἔκανε τὴν τιμὴν

νὰ μοῦ ζητήσῃ;

—Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπήντησε ἡ Ἰζαμπώ, γυρίζοντας πρὸς τὸν Γιάννη Ἀτρόμητο μιλήστε, ἐπὶ τέλους, δούξ, ἀφοῦ σεῖς πρὸκειται νὰ χρησιμοποιοῦσε τε αὐτὸ τὸ χρυσάφι.

—Σήμερα ἔχομε 14 Ἰουνίου εἶπε ἐκεῖνος. Αὐτὸ τὸ ποσὸν πρέπει νὰ τὸ ἔχω στὸ μέγαρό μου τὴν 21 τοῦ μηνός.

—Μήπως θὰ ἦταν καλλίτερον νὰ τὸ εἶχατε πρὸ αὐτῆς τῆς ἡμέρας; ἔκανε ὁ Μερσερό.

—Εἶναι ἀνάφελον, μοῦ φθάνει νὰ τὸ ἔχω ἐκείνη τὴν ἡμέρα. —Θὰ γίνῃ ὅπως διέταξε ὁ κύριος.

—Ὅσο γιὰ τὴν ἐξόφλησιν τοῦ χρέους, ἐπενέβη ἡ Ἰζαμπώ θὰ σᾶς καταστήσω πληρεξούσιον ἐνὸς μέρους τῶν κρατικῶν ἐσόδων καὶ θὰ παίρνετε τοὺς τόκους.

—Τολμῶ νὰ ὑπενθυμίσω στὴν μεγαλειότητά σας ὅτι, ἂν προσθέσωμε καὶ τὰ προηγούμενα χρέη, τὰ ποσὰ γίνονται ὑπερβολικὰ μεγάλὰ καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξοφληθοῦν ἀπὸ τὰ ἐσοδα αὐτὰ.

—Ἐ! καλὰ ἔκανε ἡ Ἰζαμπώ θὰ ἐπιβάλλωμε καινούργιους φόρους.

Ὁ κ. Μερσερό δὲν ἔφερε ἄλλη ἀντιλογία, ἀλλὰ μὲ τὸ πιδ φυσικὸ ὕψος ἔπαυσε.

—Ἐφείλου νὰ προσθέσω ὅτι γι' αὐτὴ τὴν δουλειὰ θὰ μεγαλώσω τοὺς τόκους τῶν κεφαλαίων μου.

Ὁ δούξ φαίνεται ὅτι θὰ εἶχε ἀόλυτη ἀνάγκη αὐτῶν τῶν χρημάτων γιατί δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Μὲ τόνον ὅμως κάπως περιφρονητικῶς εἶπε.

—Ὅριστε σεῖς, τὸ ἐπὶ πλέον.

—Κύριε, ζητῶ τὴν κομητεία τοῦ Σομπερνόν ποὺ ὑπάγεται στὴν κυριαρχία σας.

Αὐτὸ τὸ ὄνομα φάνηκε σὰν νὰ προσέξῃ σὲ τὸν δούκα μιὰ δυνήκη ἐντύπωση καὶ τὸ πρόσωπό του ξαφνικὰ σκοτεινίαισε. Ἐμεινε γιὰ μιὰ στιγμήν σκεπτικῶς καὶ κατόπιν πιδ περιφρονητικὰ ἀπὸ πρὶν, παζάρεψε.

—Μὰ τὴν Παναγία! εἰστε πολὺ ἀχόρταγος! Τὸ κτήμα αὐτὸ ἔχει ἕνα εἰσόδημα ἀρκετὰ στρογγυλόν... Καὶ ὕστερα τί θὰ τὸν κάνετε σεῖς τὸν τίτλο τοῦ κόμητος;

Ψυχρὰ ὁ Μερσερό ἀπήντησε.

—Θὰ κάνω τὴν κόρη μου κόμισσα τοῦ Σομπερνόν, ἀρχοντα ἱ..

Ὁ δούξ ἀνατρίχαισε. Χαμογέλασε ἀόριστα, φάνηκε λίγο σκεπτικῶς καὶ τέλος εἶπε.

—Ἔστω. Θὰ λάβετε αὐριο τοὺς τίτλους καὶ τὰ ἀναγκαῖα γράμματα ποὺ θὰ σᾶς κάνουν κόμητα τοῦ Σομπερνόν.

Ὁ Μερσερό ὑπεκλίθη εἰς ἐνδεικνὴν εὐγνωμοσύνης.

Ἡ Ἰζαμπώ σηκώθηκε. Χαμογέλουσε μ' ἐκεῖνον τὸ αἰνιγματικὸ χαμόγελο ποὺ εἶχε πολλὰς φορές. Καὶ αὐτὸ τὸ χαμόγελο ἀπευθύνετο στὸν δούκα.

—Ἐκανε δύο βήματα πρὸς τὴν πόρτα καὶ στάθηκε πάλι.

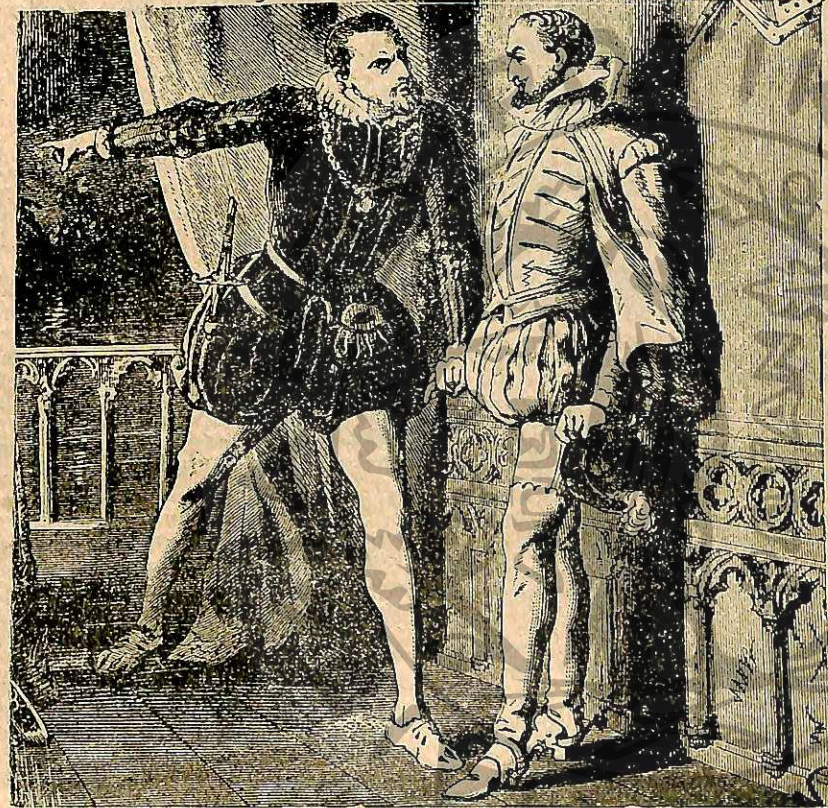
—Μήπως, ρώτησε τὸν Μερσερό, γνωρίζετε πῶς λέγονται αὐτοὶ οἱ εὐγενεῖς ποὺ ἔσωσαν τὴν κόρη σας;

Μοῦ εἶπον ὅτι ἦσαν δύο καὶ ἕνας ἀκόλουθος μαζί.

Ὁ ἐμπορος ἐδίστασε λίγο. Κίτταξε τὴν βασίλισσα καὶ ἀμέσως κατάλαβε πῶς δὲν ἦταν καλὰ διατεθειμένη γι' αὐτοὺς τοὺς δύο ἀγνώστους. Κάπως ἀπτόμα ἀπήντησε.

—Ὁ ἐξοχότατος Πασσαβάν καὶ ὁ βαρὼνος Μιλὼν ντὲ Ταλαζάρ.

Στὸ ὄνομα τοῦ Πασσαβάν ἡ βασίλισσα καὶ ὁ δούξ ἄλλαξαν μιὰ ματιὰ καὶ ἔγιναν κατάγλωμοι. Ἡ Ἰζαμπώ θεώρησε καλὸ νὰ

—Τί θὰ τὸν κάνετε σεῖς, αὐτὸν τὸν τίτλο;

ξηγήσει.

—Εάν η δικαιοσύνη λέγει πώς πρέπει να τιμωρηθούν οι ένοχοι, είναι επίσης δίκαιον να αμειφθούν αυτοί οι ευγενείς.

Ο Μερσερό δάγκωσε τα χείλη και μια δυσσέρεσκεια απλώθηκε στην όψη του. Ήλπιζε ίσως άλλη απάντηση.

Ο δούξ και η βασίλισσα βγήκαν συνωδευόμενοι από τον Μερσερό. Εκείνος για μια στιγμή στάθηκε σκεπτικός. Ύστερα ένα πονηρό χαμόγελο ανθισε στα χείλη του ενώ μουρμούριζε.

—Δεν πειράζει, αν η ημέρα δεν ήταν τόσο ευνοϊκή, η νύκτα όμως ήταν υπέροχη. Όσον αφορά τον νεαρό θα τον κανονίσω μόνος μου. Έτσι θα είμαι βέβαιος πως η δουλειά θα πάει καλά.

Η ΣΥΛΛΗΨΙΣ

Η Ίζαμπώ και ο Γιάννης ο Ατρόμητος εξοκολούθησαν τον νυκτερινό τους περίπατο στην άκρη της λίμνης ακολουθούμενοι από τον Πασσαβάν και τον Ταλαζάρ που έπαιζαν τον ρόλο των σωματοφυλάκων.

Εφθασαν λοιπόν στην μικρή πορτούλα που μισάνοιξε για να αφήσει να περάσουν ο Μερσερό και αυτοί που τον συνάδιναν. Εκεί γύρισαν δεξιά διέσχισαν μια αυλή και έφθασαν στο φράγμα του βασιλικού κήπου. Ο δούξ άνοιξε μια πόρτα και διέταξε.

—Μην αφήσετε να περάσει κανείς.

Σιωπή! Ο Πασσαβάν και ο Ταλαζάρ υπεκλίθησαν εις ένδειξιν υπακοής.

Ο δούξ και η βασίλισσα μπήκαν στον κήπο. Ο δούξ έκλεισε την πόρτα.

Ο Πασσαβάν φώναξε σιγά.

—Εδώ Μπραγκαγιόν!

Ο γίγας πλησίασε. Ο Πασσαβάν τον τοποθέτησε κοντά στον τοίχο, πήδησε στους ώμους του και απ' εκεί στο πεζούλι.

Αφού έβριξε μια γρήγορη ματιά στο έσωτερικό, κατέβηκε αθόρυβα έβγαλε τον σέρτη που ο δούξ είχε βάσει και άνοιξε διάπλατα την πόρτα. Τέχνασμα που είχε το διπλό πλεονέκτημα να εξασφάλιση απ' ενός την φυγή του και απ' έτερου να μπορέσουν οι συντρόφοι του έν ανάγκη να του δώσουν χείρα βοηθείας.

Ο βασιλικός κήπος δεν ήταν όπως θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί πολυτελής.

Ήταν ένας λαχανόκηπος. Βέβαια έβλεπε κανείς εκεί μέσα και άνθη, πολλά μάλιστα. Κυρίως όμως έβλεπε λαχανικά κάθε είδους, δένδρα όπωροφόρα, κερασιές, άχλαδιές διαφόρων ειδών, μηλιές κλπ.

Σε μερικά μέρη υπήρχαν πέτρινοι πάγκοι. Ένας μεγάλος δρόμος έκοβε τον κήπο εις δύο μέρη. Στον δρόμο αυτόν προχωρούσαν τώρα η Ίζαμπώ και ο Γιάννης ο Ατρόμητος.

Καθώς περνούσαν από ένα σημείο του δρόμου μια σκιά που ήταν εκεί και πηγαινοερχόταν μόλις άκουσε τα βήματά των έσπευσε να εξαφανισθεί. Ο δούξ και η βασίλισσα δεν κατάλαβαν τίποτε, περπατούσαν κάτω απ' τις πρασινάδες και πήγαιναν άργά—άργά απ' την μιάν άκρη της άλλας στην άλλη. Η Ίζαμπώ έλαφρά και χαριτωμένα. Ήταν ώραία, μ' εκείνη την σκοτεινή όμορφη γνητιά, την όμορφη γνητιά που έχει το χάρισμα να μαγεύει, να μασθήσει. Τό βλέμμα των μεγάλων της ματιών με τις πράσινες αντράχγιες μαγνιζέ τον δούκα.

Ο Γιάννης ο Ατρόμητος την έβλεπε και σιγά—σιγά ξεχνούσε πως την μισούσε και πώς, λίγες στιγμές πριν, έπιθυμούσε να την στραγγαλίσει.

Την έβλεπε και αίσθανόταν το αίμα να βράζει στις φλέβες του και να του κυπά τα μηνίγγια. Οι αισθήσεις του εξαγοιώνοντο και ένοιωθε την έπιθυμία να την αρπάξει και να την πιζέει στην άγκαλιά του.

Κεραυνοβόλο πάθος; Όχι, απλός έρεθισμός. Ο έρωας δεν είχε καμιά σχέση μ' αυτό που αίσθανόταν. Μόλις η μάγισσα θα παιδιού, της Φλώρα Μερσερό θα ξαναπαρουσιαζόταν στην καρδιά του, όπου μονάχα αυτή βασιλευε.

Η Ίζαμπώ καταλάβαινε φαίνεται την θέση του γιατί του στιγμή αυτή ήταν να τον καλοπιάσει ή τίγρις ξύπνησε μέσα της και απότομα έδειξε τα νύχια της.

—Γιατί συμφωνήσατε να κάνετε κόμητα του Σομπερνόν τον έμπορο Μερσερό;

Ο δούξ περιέμενε την ερώτηση. Γι' αυτό απήντησε άτάραχα.

—Ο κ. Μερσερό είναι ο μόνος που μπορεί να μ'ς εξοικονομήσει το τεράστιο ποσό που χρειαζόμαστε. Τό έχει καταλάβει

γι' αυτό μ'ς εκμεταλλεύεται. Αλλά τί μπορούμε να κάνουμε; Όσον αφορά έμένα θα υπέγραφα όποιονδήποτε όρον και αν μου έβαζε. Σεις άλλωστε η ίδια δεν τον δικαιώσατε όταν σ'ς παρεπό- νεθη για την κόρη του;

—Την μέλλουσα κόμησσα του Σομπερνόν;—γέλασε η Ίζαμπώ μ' ένα γέλιο κοφτερό σαν μαχαίρι.—γιατί γι' αυτήν ζήτησε τον τίτλο.

Ξαφνικά η Ίζαμπώ σοβαρεύθηκε.

—Αλλά θυμάστε, δούξ, την συμφωνία μας; Μεταξύ μας τίπο- τε τό ζωντανό. Κόρη έμπορου ή ευγενούς, Φλώρα Μερσερό ή Φλώρα Σομπερνόν, όποιοδήποτε κι' αν είναι τό όνομα, ό τίτλος ή ή ποιότης, τίποτε δεν θ' αλλάξει την απόφασή μου που μένει άμετάκλητη. Αυτή ή νέα κόρη πρέπει να πεθάνη και θα πεθάνη.

Ο δούξ φρικίασε, αλλά θέλοντας ν' άνταποδόσει τα ίδια απήντησε.

—Έστω, συμφωνώ, ή Φλώρα Μερσερό να πεθάνη!.. Αλλά θα πεθάνη επίσης και ή έπιπότης Ντέ Πασσαβάν!.. Α! προσέξτε, κυρία, σεις τό είπατε! Μεταξύ μας τίποτε τό ζωντανό.

Η Ίζαμπώ του έβριξε μια διαπεραστική ματιά—σαν να θελε να εξακριβώσει αν μιλούσε ειλικρινώς. Πράγματι ή φυσιογνωμία του δούκως έδειχνε την πιο άγρια ζήλεια. Χαμογέλασε και χωρίς διαταγμό, ειπε με μια τρομερή ψυχραιμία.

—Έχετε άπολύτως δίκιο. Όπως ή Φλώρα Μερσερό, έτσι και ή έπιπότης Ντέ Πασσαβάν θα πεθάνουν. Ας μη μιλάμε πια γι' αυτό.

Κυτάχθηκαν για μια στιγμή, λαχανιασμένοι. Και κανείς τους άσφαλώς δεν ήταν εις θέσιν να καθορίσει αν είχαν την έπιθυμία ν' άγκαλιασθούν ή να άλληλοστραγγαλισθούν.

Χωρίς να προσθέσουν λέξη, ξανάρχισαν τον δρόμο τους.

Η ώρα είναι κρίσιμη Γιάννη Ατρόμητε, ειπε ξαφνα ή Ίζαμπώ με την θερμή της φωνή. Σ' ένα μήνα θα κάνετε την έπίσημη εμφάνισή σας στο Παρίσι. Ο λαός που περιμένει με ά- νυπομονησία θα σ'ς έπνευμήσει αν τό θέλετε, Ιωάννη ΙΙΙ, βα- σιλέα της Γαλλίας και της Βουργώνης. Χάρις σ'ς μένα ό δρόμος που φέρνει προς τον θρόνο είναι έλεύθερος. Έχω καταστρέψει, άναπογυρίσει, σπάσει κάθε τί που θα σ'ς ήταν εμπόδιο. Δεν μένουν άκόμη παρά δυό άσήμαντα εμπόδια. Ένας τρελλός που είναι στη διάθεσή μας και ένα άδύνατο παιδί. Διστάζετε ά- κόμη να τους κτυήσετε; Θα έχω την μεγάλη άπογοήτευση να δώ να σ'ς σπαράζουν άκόμη μια φορά την στιγμή που πλησιάζομε στον σκοπό μας;

Ο τρελλός γιά τον όποιον μιλούσε τόσο ήρεμα και με τόση τρομακτική γλυκύτητα ήταν ό Κάρολος VI ό βασιλεύς της Γα- λlias... ό σύζυγός της. Τό άδύνατο δέ παιδί ό διάδοχος Κάρολος, δούξ της Τουρνεύς... ό γυνίός της! Ναι, έναντίον του παιδιού της όπλιζε τό χέρι του φεουδάρχου.

Η φωνή του δούκως που έτρεμε από χαρά και όχι από φόβο ψιθύρισε.

—Όχι προς Θεού!.. Η εκατό χιλιάδες χρυσά σκούδα που πήρα από τον κ. Μερσερό θα μου χρησιμεύσουν να εξαγοράσω με ρικούς συμβούλους του διαδόχου. Όσο για τον ίδιο τον διάδοχο σ'ς μερικές μέρες ένας δικός μου άνδρας θα πάει κοντά του στο Μελάν. Πρό του τέλους του μηνός αυτού θα τον έχω στα χέ- ρια μου τόσο άρρωστο που δεν θα ξανασηκωθεί πια. Δεν θα ά- πομείνη παρά αυτό τό φάντασμα που λέγεται Κάρολος ό 6ος...

Σ' ένα μήνα, όπως τό είπατε, ό Ιωάννης ό ΙΙΙ, βασιλεύς της Γα- λlias και της Βουργώνης θα κάνει την είσοδό του στην όμορ- φη πόλη, στο Παρίσι. Τότε αρχίζει ή περίοδος των έξορμήσεων. Κάθε δύναμη κάμπτεται μπροστά στην δική σας και βασιλεύετε στην άναστηλωμένη αυτοκρατορία του Καρλομάγνου, είσθε ό αυ- τοκράτωρ της Λύσεας.

—Και σεις είσθε ή αυτοκράτειρα.

Υπέροχοι ύποκριται άξιοι ό ένας του άλλου, μαγεμμένοι απ' την προσδοκία ενός λαμπρού μέλλοντος, από την μανία να κατα- «αυτοκρατάτω», «αυτοκρατείρα», έπαιζαν καθένας τους τόσο καλά τον ρόλο του ώστε κι' αυτοί οι ίδιοι έμειναν κατάπληκτοι.

Μια άκατανίκητη δύναμις τους έκανε να ριχθούν ό ένας στην άγκαλιά του άλλου. Τα χείλη τους ενώθηκαν σ' ένα φίλη- μα που έμοιαζε πιο πολύ με δαγκωματιά.

—Έξαφνα μέσα απ' τό άνθισμένο φύλλωμα, τό τόσο γλυκά φω- τισμένο από τό σεληνόφως, μια φωνή άκούσθηκε.

—Κλέφτες!..

Χωρίσθηκαν απότομα και βρέθηκαν άντιμέτωποι μ' ένα εί- δος φαντάσματος που προχωρούσε κατ' επάνω τους.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΕΘΕΛ ΜΑΝΙΝ

Παρατεταμένο διαπεραστικό σφύριγμα τάραιε την μεσημε- ριάτικη ήσυχία του χωριού. Η Μαίρη Στήμαν έκλεισε τα μάτια και έφερε τα χέρια σ' αυτιά της.

—Ω! Θεέ μου! τό τραίνο! τό τραίνο! πάντα τό τραίνο! στέναξε.

Όπως όμως έκανε επί τρία χρόνια, τρεις φορές την ημέρα, έτσι κι' αυτή τη φορά δεν κατώρθωσε ν' άφήσει μάτια και αυτιά κλειστά έως τό τέλος.

Από τό παράθυρο του έξοχικού σπιτιού της, ή σιδηροδρο- μική γραμμή φαινόταν επί ένα όλόκληρο χιλιόμετρο, έως την στροφή.

Όπως έκανε επί τρία χρόνια, τρεις φορές την ημέρα, ή Μαίρη είδε πάλι τα τελευταία βαγόνια του συρμού να εξαφανί- ζονται στην στροφή του κάμπου, άκουσε τον ρυθμικό κρότο των τροών επάνω στις σιδηροτροχιές.

Τό τραίνο, για την Μαίρη Στήμαν, που ζούσε επί τρία όλόκληρα χρόνια την μονό- τονη έπαρχιακή ζωή, σήμαινε τον θόρυβο, την κίνηση, την πρωτεύουσα, την πραγμα- τική ζωή. Όλα αυτά, τα έβλεπε για μια στιγμή όταν περνούσε τό τραίνο. Ύστερα, σιγά σιγά, ό κρότος λιγόστευε και εξαφανι- ζόταν.

Στον άπέραντο κάμπο όπου τα σπίτια ήσαν σπαρμένα άραιά—άραιά,δεν άκούονταν πια κανένας θόρυβος, έκτός από τό ρυθμι- κό τικ—τάκ του μύλου τις μέρες που φυ- σούσε λίγος άέρας.

Ορθία άκόμη στο παράθυρο, ή Μαίρη Στήμαν κύτταζε τό όμορφο αλλά και τό- σο μονότονο τοπίο. Η ζέση έκείνη την ή- μέρα ήταν υπερβολική και έκανε την νέα γυναίκα να πληττει και ν' στενοχωριέται περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Λίγο πριν απ' τό μεσημέρι, ό άνδρας της μπήκε στο σπίτι και κάθισε στην κουζίνα όπου υπήρχε σχετική δροσιά. Έ- φραγε με όρεξη, ήπτε τό κόκκινο κρασί του και άναψε την πίπα του.

—Ανυπόφορη ζέση σήμερα, μουρμού- ρισε και πρόσθεσε: Ξέρεις, είδα τον Νιντ Νόρθ στο χωριό. Έχει ύποπτη μεγάλες ζημιές την περασμένη έβδομάδα.

—Αλήθεια; ειπε ή Μαίρη αδιάφορα.

Ο άνδρας της όμως δεν πρόσθεσε την αδιαφορία της. Έξακολούθησε, όπως πάντα, να της διηγείται τα διάφορα μικρογεγονότα του χωριού. Νομίζοντας ότι και εκείνη, όπως αυτός, ένδιαφερόταν για τό μικροζητήματα αυτά, της μίλησε επί αρκετά λεπτά και ξαφνα- στάθηκε.

—Ω διάβολε! φώναξε. Παρ'όλίγο να ξεχάσω κάτι αρκετά σο- βαρό.

—Τί τρέχει; ρώτησε ή Μαίρη με την ίδια αδια- φορία πάντοτε.

—Η κυρία Ρόκμποτον δίνει σήμερα τό απόγευμα ένα «γκάρ- ντεν πάρτυ». Με παρεκάλεσε να σ'ς είδοποιήσω.

—Δεν θα πάω, έδήλωσε ξερά ή Μαίρη.

Ο Τζών την κύτταξε κατάπληκτος.

—Μά γιατί; Θάνατι τόσο ώραία! Θα έχω μουσική. Μ' αυτήν την ζέση θα είναι πολύ ευχάριστα, γιατί ό κήπος της κυρίας Ρόκμποτον είναι γεμάτος πρασινάδα και δροσιά.

—Δεν θα πάω έπανελάβε ή Μαίρη.

—Σ'ς βεβαίω ότι μερικές φορές δεν σ'ς καταλαβαίνω, ειπε ό Τζών κυτάχοντάς την με όλοένα μεγαλειότερη κατάπληξη.

—Ας πάνδρευόσουν καλύτερα με μια χωριάτισσα, φώναξε άνυπόμονα ή Μαίρη. Σ' αυτές δεν θάχες τίποτε να κατα- λάβης!

Ο Τζών σήκωσε τους ώμους, άποτελείωσε την πίπα του

ΠΑΝΘΕΟΝ

σιωπηλώς και σηκώθηκε.

Η Μαίρη πήγε στο «γκάρντεν πάρτυ». Όπωςδήποτε ή ώρα θα περνούσε γεγομώτερα εκεί, παρά μέσα στην μοναξιά του σπιτιού.

Η κυρία Ρόκμποτον μιλούσε με κάποιον άγνωστο νέο την ώρα που μπήκε ή Μαίρη.

—Ω! φώναξε ή οικοδέσποινα βλέποντάς την. Τί καλά που κάνετε να έλθετε! Να μια ευ-αίρια να σ'ς συστήσω στον κύ-ιο Μπρανσον, στον θυμαστή του μύλου σας!

—Τού μύλου μας; ρώτησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Ναι, ναι, απήντησε ή Μαίρη παραεξευμένη.

—Σ' αγαπώ. Μοῦ εἶναι ὁμως ἀδύνατον νὰ ἐξακολουθῶ ν' ἀπατῶ τὸν ἄνδρα μου, νὰ ζῶ μ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Πάρε με μαζί σου γιὰ πάντα!...

Τὴν φράση αὐτὴ τὴν ἐπανελάμβανε μόνη της ὕστερα ἀπὸ λίγο, ὅταν τὸν περιέμενε στὸ δάσος. Τὴν ἐπανελάμβανε στίς 11 1)2, ποῦ ὁ Μπράνσον δὲν εἶχε φανῇ... ἀκόμη...

Ἀναστατωμένη, τρομαγμένη ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισή του, ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς ἐξαδέλφης του, τῆς κυρίας Ρόκμποτον. Τί πρόφραση θὰ εὗρισκε γιὰ τὴν ἐπίσκεψή της, τέτοια ὥρα; Ἀδιάφορο. Μιὰ γυναίκα ποῦ ἀγαπᾷ δὲν δειλιάζει ποτέ.

—Ἡ κυρία Ρόκμποτον ἔχει ἐπισκέπτας, τῆς ἀνήγγειλε ὁ ὑπηρετῆς. Εἶναι μέσα ἡ κυρία Μπράνσον, ἡ γυναίκα τοῦ συγγράφους... Περιμένετε μιὰ στιγμή νὰ τὴν εἰδοποιήσω.

Ἡ Μαιρή εἶχε κάνει ἤδη μεταβολή, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταράχη της.

—Ὅχι, ὄχι, μὴν ἀνησυχῆσετε τὴν κυρία Ρόκμποτον, τραυλίσε. Θὰ περάσω τὸ ἀπόγευμα...

Ἐφυγε. Ἡ καρδιά της κτυποῦσε ἄτακτα. Ὁ Μπράνσον ἦταν

παντρεμένος! Θεέ μου, κι' αὐτὴ ποῦ πήγαινε νὰ τοῦ πῇ νὰ τὴν πάρῃ γιὰ πάντα!...

Ἐφθασε στὸ σπίτι της λαχανιασμένη. Ὁ Τζῶν τὴν περιέμενε στὸν κήπο.

—Μαιρή μου! ποῦ ἦσουν! φώναξε ἀνακουφισμένος.

—Στῆς κυρίας Ρόκμποτον, ψέλλισε ἡ Μαιρή.

—Χρυσὴ μου, πόσο με ἔκανες ν' ἀνησυχῶ!

—Ἀλήθεια ἀνησυχῆσες πολὺ;

Τὴν ἀπαξέ με λαχτάρα.

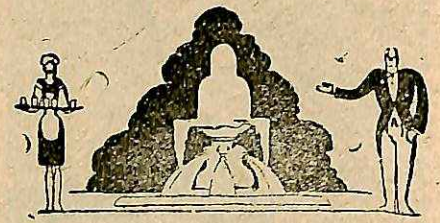
—Μὰ ἀφοῦ εἶσαι ἡ ζωὴ μου, Μαιρή! ἀπήντησε. Ἀφοῦ εἶσαι ἡ ἀγαπημένη μου γυναῖκα!...

Ἐνα τραῖνο σφύριζε πάλι ἀπὸ μακριά. Γιὰ πρώτη φορὰ, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια ἡ Μαιρή δὲν γύρισε τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ τραῖνο. Ἀφημένη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Τζῶν κύτταξε τὸ κάτασπρο σπιτάκι της μετὸν ὠραῖό του μύλο. Φωτισμένο ἀπὸ τὶς μεσημεριότητες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, τὸ σπιτάκι της, τῆς φαινόταν σάν ἕνας φάρος, ὁ φάρος τοῦ λιμανιοῦ τῆς εὐτυχίας...

ΕΘΕΛ ΜΑΝΙΝ

Ἀρχισαν οἱ βροχές. Οἱ δὲ πρέλλες ἔκαναν ὁμαδικὴ ἐμφύση. Ὁ ἕνας βγάζει στὴ μέση τὴν παλῆ ἀμπρέλλα του. Ὁ ἄλλος ἀγοράζει κοινούργια. Ὁ τρίτος χρησιμοποιεῖ μιὰ... δα- νεικὴ κι' ἀγύριστη, τῆς ὁποίας, μάλιστα, ἔχει καταστρέψει τὸ χερούλι, ἡ ἔχει κάψει τὸ θώρακα. Ὁλη ὁμως αὐτὴ ἡ στρατιά τῶν ἀμπρελλοφόρων, ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κάθισαν ποτὲ νὰ σκεφθοῦν γιὰ πόσους σκοποὺς χρησιμοποιεῖται ἡ ἀμπρέλλα; Ἐνας Ἀγ- γλος ἱατρός, ὁ κ. Ρόμπινς ἀρκετὰ χασομέ- ρης, ὡς φαίνεται, κάθισε καὶ ἔκανε μιὰ στατιστικὴ, ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ποῦ τοῦ ἔπε- σαν στὸ χέρι. Ἡ στατιστικὴ λοιπὸν αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἀμπρέλλα, τὸ ἀθῶο αὐτὸ ἀντικείμενο, ἔχει ἀπειρες, ἀπειρες χρησι- μότητες. Ἀκοῦστε τίς, καὶ θαυμάστε... τὴν ἀμπρέλλα σας;

ΣΕ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΕΙ ΜΙΑ ΟΜΠΡΕΛΛΑ!

Ἡ...δεκάλογος τῆς Ὀμπρέλλας

- 1) Ἡ ἀμπρέλλα χρησιμεύει γιὰ νὰ μᾶς προστατεύῃ ἀπὸ τὴν βροχὴ καὶ τὸν ἥλιο.
- 2) Τὴν χρησιμοποιοῦν ἐπίσης οἱ γυ- ναῖκες ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν ποῦ τῆς ἐνο- χλοῦν στὸν δρόμο.
- 3) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ πεθεροὺς ἐναν- τίον τῶν γαμβρῶν των, ὅταν τοὺς δοῦν νὰ κυττάζουν ξένες γυναῖκες. (Ἄν σ' ἀρέσῃ μερακλή, ξανακύττα τὴν μικρή!)
- 4) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ φανατικοὶ γιὰ νὰ βγάλουν τὰ μάτια τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων τους.
- 5) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ ἀναρχικοὶ ὡς βόμβα, κρύβοντας ἐκρηκτικὰ ὕλη μέσα στὸ ὕφασμά της.
- 6) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ κακοποιοί, καταλλήλως κατασκευασμένη, ὥστε, τρα-

βώντας τὸ χερούλι τῆς, νὰ βγάλουν ἕνα φοινικὸ μαχαίρι.

7) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ διαβάται γιὰ νὰ βγάλουν ὁ ἕνας τὰ μάτια τοῦ ἄλλου.

8) Τὴν χρησιμοποιοῦν οἱ ἐρωτευμένοι γιὰ νὰ... φιλοῦνται πίσω ἀπ' αὐτὴν.

9) Τὴν χρησιμοποίησε ὡς ἀλεξιπτωτο ὁ Ἐντουαρντ Σάμφου, κάτοικος ἑνὸς χω- ριοῦ τῆς Νορθούμπερλαντ, πρὶν δοκιμάσει νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὸ δεύτερο πάτωμα τοῦ σπι- τιοῦ του κρατώντας μιὰ ἀμπρέλλα, καὶ ἐγένε φουσιὰ, μακαρίτης.

10) Τὴν χρησιμοποίησε ὁ Ὀλιβιέ Πλαν- ταίν, ἕνας νεαρὸς Γάλλος, ὡς... πανὶ βάρ- κας.

Ὀμπρέλλα ἀντὶ πανιοῦ

Μάλιστα. Ὁ Πλανταίν, σχεδὸν ἀνί- δεος ἀπὸ βάρκα, εἶχε βγῆ γιὰ νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο στὴν θάλασσα, στὸ Σαιν— Ζάν—ντε—Λύξ. Ἀνοίχθηκε σὲ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν παραλία καὶ ξαφνικὰ τοῦ ἔπεσε τὸ ἕνα κουπὶ στὴν θάλασσα. Παρὰ τίς ἀπελπισμένες ἐρευνές του, ὄχι μόνον, δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ βρῇ, ἀλλὰ, μέσα στὴν παραζάλη του ἄφησε νὰ τοῦ πέσῃ καὶ τὸ δεύτερο, χάνοντάς το καὶ αὐτό. Ὁ Πλαν- ταίν τὰ ἔχασε τότε κυριολεκτικῶς. Βοισκό- ταν σὲ ἀπόσταση τριῶν τουλάχιστον χιλιο- μέτρων ἀπὸ τὴν παραλία. Πῶς εἶχε φθάσει ἕως ἐκεῖ οὔτε ὁ ἴδιος δὲν τὸ ἔξερε. Πῶς νὰ ἐπιστρέψῃ ὁμως;

Ξαφνικὰ μιὰ ἰδέα τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸν γοῦ. Φυσοῦσε ἕνα ἐλαφρὸ ἀεράκι, ποῦ πο- ρεῖτο σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴν ἐρη- ρά. Ὁ Ὀλιβιέ Πλανταίν, ποῦ ἔτυχε νὰ ἔχῃ μαζί του καλοκαιρινὴ ἀμπρέλλα, τὴν ἀνοι-

ξε ἀντίθετά πρὸς τὸν ἀέρα καὶ περιέμενε. Ὡ τοῦ θαύματος! Ἡ βάρκα ἄρχισε νὰ προχωρῇ σιγὰ σιγὰ ἀλλὰ σταθερὰ πρὸς τὴν παραλία, στὴν ὁποίαν ἀπο- βιβάζόταν ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα ὁ νεαρὸς θαλασσοπόρος, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν περιπέτεια τοῦ.

Ὀμπρέλλα ὡς στέγη χαρτοπαιγνίου

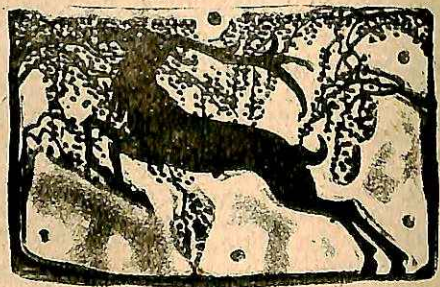
Τὴν ἀμπρέλλα τὴν χρησιμοποιοῦν στὰ ἀνατολικά μέρη, —Σταμπούλ, Χόγκ Κόγκ, Βομβάη, —οἱ «παπατζήδες»!! Ἀνοι- γουν μιὰ ἀμπρέλλα, τὴν στηρίζουν στὸ ἔδαφος καὶ παίζουν ἐπάνω της τὸν παπᾶ. Μόλις φανῇ κανεὶς ἀστυφύλαξ, κλείουν τὴν ἀμπρέλλα καὶ ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμο τους, σάν φιλήσυχοι πολῖται, ἔστω καὶ ἂν ὁ καιρὸς ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα δὲν δικαιολο- γεῖ καθόλου τὸ βάσταγμα ἀμπρέλλας.

Τὴν ἀμπρέλλα τὴν μεταχειρίζονται ἐπίσης οἱ Ἰρλανδοὶ ὡς... ρουλέττα. Χρησι- μοποιοῦν γι' αὐτὸν τὸν σκοπὸ, γιὰ λόγους ἰσορροπίας, ἀμπρέλλες με στρογγυλὸ χερού- λι. Βουτοῦν τὴν ἄκρη τῆς ἀμπρέλλας στὸ χῶμα καὶ τὴν ἀνοίγουν.

Ὑστερα τὴν γυρίζουν καὶ τὴν ἀφήνουν. Τὸ παιχνίδι παίζεται ἀπὸ τέσσαρες. Σ' ὅποιον μπροστὰ γύρῃ τὸ χέρι τῆς ἀμπρέλ- λας, αὐτὸς κερδίζει τίς μίζες τῶν ἄλλων. Οἱ Ἰρλανδοὶ ἔχουν τόση μανία μ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι, ὥστε ἀριθμίζουν τίς μπαλένες τῶν ἀμπρελλῶν τους με κιμωλία, καὶ παί- ζουν ἔτσι 6 καὶ 8 μαζί, ὁπότε γίνεται ρου- λέττα πραγματικὴ.

Τὴν ἀμπρέλλα τὴν χρησιμοποιοῦν προχεῖρος οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ πιάσουν μετὰ τὸ χερούλι τῆς ἕναν ἀνύποπτο κακο- ποῖδ ποῦ περνᾷ μπροστὰ τους.

Ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστεις γνωρίζει καὶ καμμιά ἄλλη χρῆση τῆς ἀμπρέλλας, παρακαλεῖται νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν γιαντὸ Ρόμπινς, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ, —ὁ καὶ μένος —τὴν στατιστικὴν του.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΠΙΑΝΚΑ ΒΙΣΙΕΝ

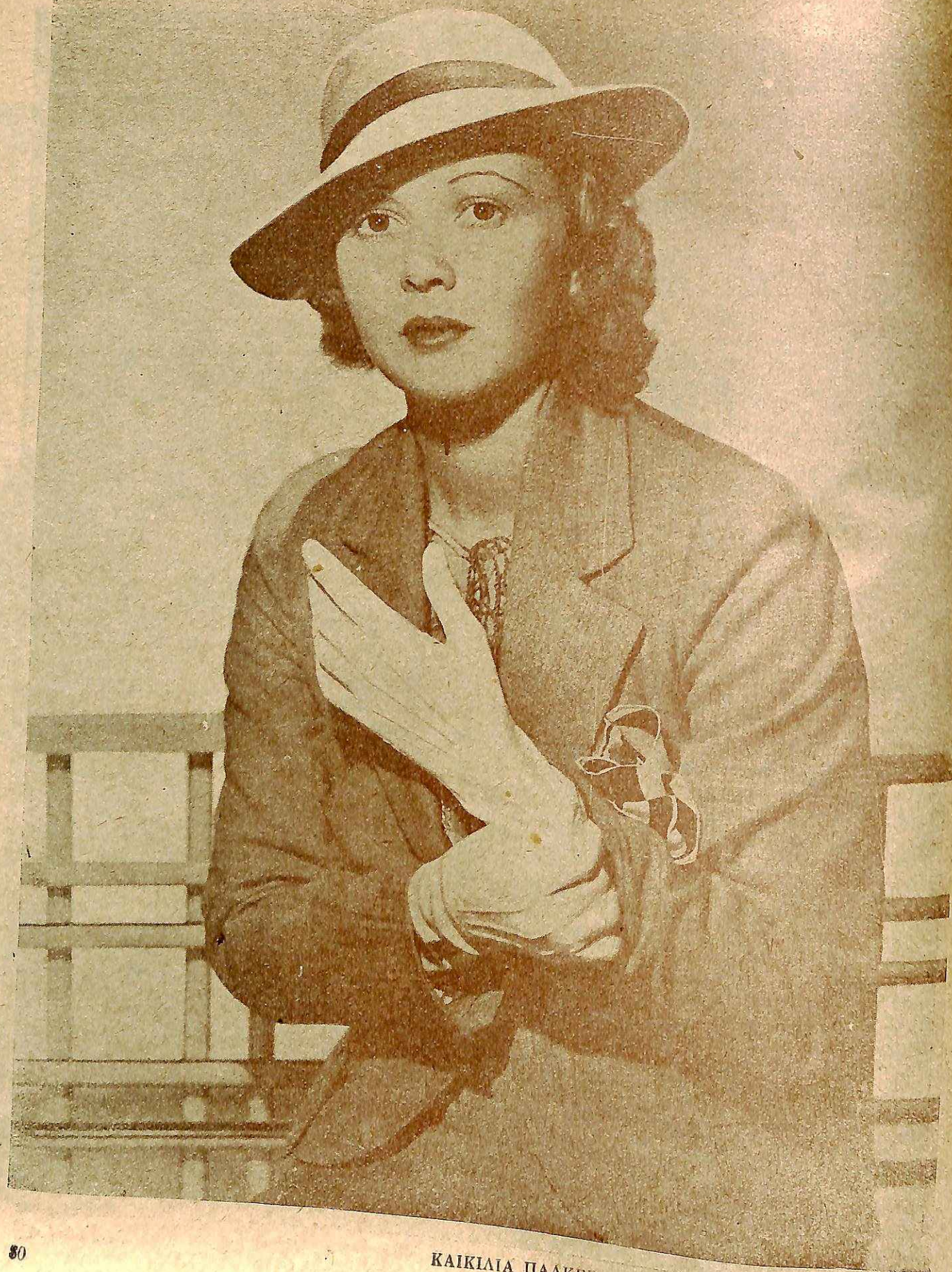
ΓΙΟΥΝΕ ΛΑΝΙΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΖΟΑΝ ΜΠΕΝΕΤ

ΚΑΙΚΙΛΙΑ ΠΑΛΚΕΡ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΑΛΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟ ΣΕΡΒΙΤΣΙΟ

ΥΠΟ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Αφήσαμε το αυτοκίνητο μπροστά στο καταφύγιο του Χόρμπαν και πήραμε τα άλογα που μας περίμεναν.

Ενώνοντας τα χέρια βοήθησα την κόμησσα Μπακόνυ να ανέβη κι' εκείνη με ευχαρίστησε μ' ένα αγωνιώδες χαμόγελο.

Καβάλλησα κι' εγώ το άλογό μου και ξεκινήσαμε, χωρίς να πούμε λέξη, ανάμεσα στις θαυμάσιες Ούγγρικές πεδιάδες, κάτω από έναν ολοκάθαρο ουρανό.

Η συνταξιδιώτισσά μου σιωπούσε και σεβόμουν την σιωπή της. Παρατηρώντας της με τρόπο, έβλεπα το όμορφο και ώρατο πρόσωπό της κι' επάνω στο μάγουλο ένα δάκρυ που είχε σκουπίσει με το πέτσινο γάντι της.

Ο πύργος του κόμητος Μπακόνυ βρισκόταν σε απόσταση είκοσι χιλιομέτρων. Ήταν ένα γκριζωπό κτίριο με σκοτεινό φόντο από δένδρα και με μικροσκοπικά παράθυρα, πίσω από τα οποία μπορούσε κανείς να γίνη μελαγχολικός.

Όταν φθάσαμε κοντά στον πύργο, σταμάτησα το άλογό μου και ρώτησα με το βλέμμα την κόμησσα.

— Πηγαίνετε! μου είπε. Δέχομαι, εκ των προτέρων όλους τους όρους που ο κόμης θα θελήσει να μου επιβάλει.

Ένας υπηρέτης είχε έλθει προς συνάντησή μας. Του παρέδωσα το χαλινάριο του αλόγου μου και τράβηξα με γρήγορα βήματα, προς τη φαρδιά ανοικτή είσοδο...

Ξαναβρήκα την κόμησσα, ύστερα από μερικά λεπτά. Με περίμενε στην ίδια θέση που είχαμε χωρισθεί. Το βλέμμα της κύτταζε αφηρημένα το έδαφος και φαινόταν βυθισμένη σε ένα παράξενο όνειροπόλημα.

Μόλις πήγα κοντά της, με ρώτησε.

— Λοιπόν; ο Φοντόρ με δέχεται πάλι κοντά του;

— Ναι, κυρία. Υπό έναν όρο όμως.

— Ποιόν;

— Ο άνδρας σας δέχεται να ξαναχρίστε την συζυγική ζωή, όπως στο παρελθόν. Θα ξαναβρείτε τα πράγματα όπως τα αφήσατε πρὸ δύο ετών. 'Αλλ' ο κόμης αρνείται να ακούση οιαδήποτε εξήγηση εκ μέρους σας.

— Έστω! είπε η κόμησσα μ' έναν αναστεναγμό. Δεν έχω άλλωστε λέξεις για να δικαιολογηθώ απέναντί του.

Και η φυγὰς ρώτησε.

— Έσείς που τον γνωρίζετε και τον αγαπάτε, πώς τον βρήκατε;

— Κάπως κουρασμένο αλλά ήρεμο.

— Δεν στενοχωρήθηκε λοιπόν για την απουσία μου; είπε στενοχωρημένη κάπως.

— Δεν είπα τέτοιο πράγμα, κυρία.

Το βλέμμα της πήγε στα κλειστά παραθυρόφυλλα ενός παραθύρου στο πρώτο πάτωμα του πύργου.

— Το δωμάτιό μου! είπε.

Και ύστερα λαχανισμένη πρόσθεσε.

— Το δωμάτιό μας!

Καθώς δὲ αποτραβιόμουν για να την αφήσω να περάσει, διέσχισε, μ' ένα πήδημα το κατώφλι του σπιτιού που είχε εγκαταλείψει πρὸ δύο ετών.

Περίμενα, χωρίς άνηπομονησία να κυπήση το κουδούνι που ανήγγειλε την ώρα του γεύματος, όταν η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε απότομα και η κόμησσα Μπακόνυ ώρμησε κοντά μου ανατριχιάζοντας.

— Τι έχετε; Τι τρέχει; την ρώτησα.

— Υπάρχει μια γυναίκα μέσα στο σπίτι! μου απάντησε έκείνη.

— Μια γυναίκα;

— Ναι. Άκουσα το βήμά της, τον θόρυβο του φουστανιού της. Μισοάνοιξα την πόρτα μου και την είδα που εξαφανιζόταν στη στροφή του διαδρόμου.

ταία μόδα... 'Αχ! Γιατί ο Φοντόρ μου έκανε τέτοιο πράγμα;.. Μπορούσε ν' αρνηθῇ να με δεχθῇ, να μου απαγορεύσει την είσοδο... 'Αλλά να με εξευτελίσει έτσι! 'Οχι! 'Οχι! Δεν είχε το δικαίωμα να με μεταχειρισθῇ έτσι!

— Δεν σὰς έδωσε καμιά εξήγηση;

— Καμιά. Δεν μπόρεσα ακόμη να τον δῶ. Κλείσθηκε μέσα στο γραφείο του...

Έκείνη τη στιγμή ακριβώς, ακούστηκε το κουδούνι του φαγητού και η κόμησσα Μπακόνυ με έπιασε με άπελπισία από το χέρι.

— Φοβούμαι!

— Οί φόβοι σας είναι άδικαιολόγητοι. Δεν πρόκειται να σὰς συμβῇ τίποτα.

— Δεν το ξέρω.

— Σὰς το βεβαιώνω εγώ.

— Έχω εμπιστοσύνη σε σὰς, αλλά πὼς να σὰς το πῶ; φοβούμαι! φοβούμαι!

— Μὰ τί φοβάσθε ἐπὶ τέλους;

— Κάτι που δεν μπορῶ να το καθορίσω. Νοιώθω πὼς ένας κίνδυνος με απειλεί. Θάθελα να έφευγα τώρα άμέσως ἀπ' αὐτό το σπίτι.

— Καί όμως έσείς ξητήσατε να ξαναγουρίσετε.

— Ναι! έτσι είναι! αλλά τώρα βλέπω πὼς δεν ξαναβρήκα το σπίτι που άφησα. Γύρω μου πλανιέται ένα καταθλιπτικό μυστήριο που με πνίγει. Περιμένω κάτι κακό.

Δοκίμασα να την καθησυχάσω.

— Ότι δήποτε κι' αν συμβῇ, τῆς είπα στο τέλος, σὰς δοκίμομαι ότι δεν θὰ σὰς έγκυταλείψω!

Κατεβήκαμε στην τραπεζαρία. Ένας μάιτρ ντ'ότέλ με επίσημο ένδυμα στεκόταν ακίνητος μπροστά στην πόρτα, με τα χέρια στυρωμένα.

Η κόμησσα έρριξε ένα βλέμμα στο τραπέζι.

— Υπάρχουν τέσσερα σερβίτσια, μου ψιθύρισε.

Δεν πρόκανα να τῆς απαντήσω, γιατί ο κόμης Μπακόνυ είχε μπῆ ἤδη στην τραπεζαρία.

Με ένα τυπικό χαιρετισμό έδειξε στην γυναίκα του μια καρέκλα.

— Αν έχετε την καλωσύνη να καθίσετε; Πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα σε μια θανάσιμη σιωπή, ύστερα ο κόμης μίλησε στον υπηρέτη του.

— Θέλετε να δῆτε μήπως η κυρία δεν άκουσε το κουδούνι;

— Η κυρία; επανέλαβε η κόμησσα με μιὰ ανατριχίλα.

Η πόρτα δεν άργησε να άνοιξῇ πάλι και η ένοχη σύζυγος σηκώθηκε απότομα.

— Όχι! όχι!... Όχι τέτοιο πράγμα! Όχι τέτοιο πράγμα! στέναξε.

Στο κατώφλι τῆς πόρτας είχε έμφανισθῇ το φάντασμά της, ο τερατώδης σισίας της, που προχωρούσε προς αὐτήν, μ' ένα χαμόγελο παγωμένο πάνω στο κερένιο πρόσωπό του, ενώ ο μηχανισμός του ήταν κρυμμένος κάτω από το Παριζιάνικο φουστάνι του.

Το αυτόματο προχωρούσε, με μικρά βήματα, πρὸς το τέταρτο σερβίτσιο.

— Βοήθει! Πάρτε με ἀπ' ἐδῶ! ούγγλισε η κόμησσα άναποδογυρίζοντας το κάθισμά της.

Την παρέσυρα στον έρσημο διάδρομο και ύστερα από δυο λεπτά τα άλογά μας έτρεχαν με καλπασμό πάνω στις ώριπες πεδιάδες. Γιατί καμιά γυναίκα δεν θὰ μπόρεσῇ ποτέ να συναγωνισθῇ με την εικόνα της όπως την έχη στην καρδιά του εκείνος που την αγαπά.

ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΠΩΣ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ Η ΣΙΡΛΕ'Υ ΤΕΜΠΛ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΑΛ ΧΙΚΣ

Συνήντησα τελευταίως έναν άνθρωπο μπροστά στο Ξενοδοχείο Ρουζβέλτ της Λεωφόρου Χόλλυγουντ, ο οποίος με διεβεβαίωσε με πειστικότητα λόγια ότι ο' α' υ' τ' ο' ν' οφείλεται ή, ανακάλυψε της Σίρλεϋ Τέμπλ.

Είναι άκριβως ο 88ος άνθρωπος μέσα σε έξη μήνες που μου λέγει την ίδια ιστορία, εκτός από τα έξη έπτά παιδικά σχολεία που κανονίζεται ότι προέβλεπαν το μέλλον της μαθητρίας των (που πήγαινε, ασφαλώς, σε έπτά σχολεία μαζί...).

Βαρέθηκα έπι τέλους ν' ακούω τις βλακείες αυτές για την μικρή κουκλίτσα, και απέφασα να θέσω τέρμα στην ύποθεση, να διακόψω το τραγούδι «έγώ είμαι έκείνος—ή έγώ είμαι έκείνη—που την ανέκαλύψα».

Προτού προχωρήσω στο θέμα μου, αφήστε με να σας διαβεβαιώσω ότι δεν ανήκα στην οικογένεια Τέμπλ, ούτε είμαι μέλος καμμιάς Σιρλεϋικής διαφημιστικής Οργανώσεως.

Πού και πού μόνον επισκέπτομαι τον Τζώρτζ Τέμπλ, τον πατέρα της μικρής, που διευθύνει κάποια τράπεζα και με τον όποιον σχετίζομαι κάπως. Η συζήτησής μας είναι συνήθως γενική, χωρίς να στρέφεται σχεδόν ποτέ περί της Σίρλεϋ.

Ενδομύχως ο κύριος Τέμπλ με θεωρεί ως άνθρωπο άνικανο και με το δικό του, βέβαια, «αφού έγώ είμαι έκείνος που επέμεινα στην άρχή, να υπογράψω το πρώτο συμβόλαιο της Σίρλεϋ ένα συμβόλαιο κάθε άλλο παρά έπιχευρδές. Αργότερα ή ικανότης του Τζώρτζ Τέμπλ στις εργασίες του έκανε να άκυρώσει το συμβόλαιο έκείνο. Αυτό όμως είναι εκτός του θέματος. Τον Δεκέμβριο του 1931, είχα άπαλλαγή από τους δεσμούς μου με την Χιούγκ—Φράνκλιν Κορπορέσιον, —μια μεγάλη θεατρική όργάνωση— και στριφογύριζα γύρω από το Χόλλυγουντ περιμένοντας να περάσουν τα Χριστούγεννα για να κάνω κάτι, όταν συνήντησα στον δρόμο τον πολυγαπημένο φίλο μου Τζάκ Χέις που είναι σήμερα διευθυντής της Χέις Προστάξιον Στούντιο.

Ο Τζάκ χάριξε πολύ που με είδε, αλλά ήταν ταυτοχρόνως και πολύ ταραγμένος.

Είχε κάνει κάποια συμφωνία με την Γιουνιβέρσαλ Πίκιουρς. Θά κινηματογραφοῦσαν ένα φίλμ όπου ήρωίς θά ήταν ένα κοριτσάκι, με την διαφορά όμως ότι, αντί του κοριτσιού, θά μιλούσε μια κοπέλλα. Η αντίθεσις μεταξύ εμφάνισεως και φωνής θά προκαλούσε, όπως πίστευαν, μεγάλο ενδιαφέρον.

Η έμπνευσις ήταν του φίλου μου Τζάκ Χέις.

— Πάμε, λοιπόν, «Αλ, είπε ο Τζάκ. Θά τραβήξωμε κατ' ευθείαν στην δραματική σχολή των παιδιών και θά με βοηθήσεις στην έκλογή.

Και έτσι πήγα μαζί με τον Χέις και βοήκα, έγώ, την Σίρλεϋ Τέμπλ.

— Μου έκανε άμέσως εντύπωση, ανάμεσα στα τόσα παιδιάκια που διδασκόνταν τον χορό και την θεατρική τέχνη, ή φωνή της, ο σοβαρός τόνος της φωνής της, που θά μπορούσε να άπαλλάξη την έταιρία από το «τρυκάρισμα». Μου προξένησε επίσης κατάπληξη το μεγάλο θάρρος της και ή καρτερικότης της, γιατί, ενώ μιλούσε και χαμογελούσε με όλα εκεί τα παιδιάκια, είχε ένα απόστημα στο αυτί που κατ' εμέ διαβεβαίωσε των γιατρών θά την έκανε ασφαλώς να πεθάνη από τους πόνους.

Την υπέδειξα λοιπόν ιδιαιτέρως στον Τζάκ Χέις ο όποιος την παρουσίασε στην κινηματογραφική έταιρία.

Εγώ ήμουν έκείνος, όπως είπα ήδη, που επέμεινα στους γονείς της να δεχθούν το πρώτο της συμβόλαιο που ήταν κάθε άλλο παρά έπιχευρδές: 50 δολάρια την έβδομάδα και έλάχιστον όριον εργασίας... 2 έβδομάδες τον χρόνο.

Δηλαδή, κατεδίκαζε την Σίρλεϋ να εργασθή, αν το ήθελε ή 'Εταιρία, δύο έβδομάδες μόνον τον χρόνο και να κερδίση συνολικώς 100 δολάρια, αυτή που κερδίζει τώρα 200.000 δολάρια!

Η Σίρλεϋ ήταν ακόμη τότε πέντε έτων και δεν ήξερε πολ-

λά πράγματα. Φυσικά, ή Γιουνιβέρσαλ φρόντισε να την διαπαιδαγωγήση καταλλήλως, άμ... έκείνη που έκανε τεραστίας προσπαθείας ήταν ή κυρία Τέμπλ, ή μητέρα του παιδιού—θαύματος.

Η κυρία Τέμπλ δεν είπε, όπως θά έλεγαν άλλες μητέρες, «Νά το παιδί μου, κάνετε καλά!», αλλά παραλλήλως με την έταιρία, φρόντισε και αυτή για την καλλιτεχνική μόρφωση της Σίρλεϋ χάνοντας πολλές φορές την ήμέρα για να της διδάσκη χορό και καλλιτεχνικές στάσεις.

Σημειωτέον ότι ή Σίρλεϋ έργοζόταν ακόμη στο μορφωτικό τμήμα ('Εντυκασιονάλ) της έταιρίας Γιουνιβέρσαλ και σπανιώτατα την χρησιμοποιούσαν για φίλμ, γιατί το πρώτο φίλμ στο όποιον έπαιξε μερικώς σκηνές δεν είχαν και τόσο τεραστία έπιτυχία.

Όταν όμως, ύστερα από αρκετούς μήνες, ή Σίρλεϋ άπέκτησε άρκετη... αυτόπεπλοήθηση, (μπεμπεκούλα 6 έτων!) οι γονείς της απέφασαν να εύρουν κάποιο τρόπο να της δοθή ένας πιο άξιος λόγος ρόλος, και κατέφυγαν γι' αυτό σε μένα.

Τέτοιες δουλειές κάθε άλλο είναι παρά εύκολες. Στην άρχή ανέβαλα διαρκώς το ζήτημα, ύστερα, μη μπορώντας να ύπεκφύγω περισσότερο, πήρα μια μέρα την μικρούλα μαζί μου και τραβήξα στον στούντιο της Γιουνιβέρσαλ, άποφασισμένος να την παρουσιάσω στον διευθυντή, τον Λά Μόντ, και να του ζητήσω να ενδιαφερθή περισσότερο γι' αυτήν, γιατί άξιζε πράγματι τον κόπο. Στόν δρόμο της έξηγοῦσα ότι έπρεπε να έχη θάρρος και να μιλήση χωρίς δισταγμό.

— Μη φοβάσθε, κύριες Χίξς, μου έλεγε ή ταχλίνα. Φθάσαμε λοιπόν στο στούντιο. Ο Λά Μόντ, καθισμένος σε μια πολυθρόνα, παρακολουθούσε τις προετοιμασίες του γυρίσματος μιας σκηνης. Δίστασα για μια στιγμή, διερρωτώμενος πώς θά τα κατάφερα [και αν επίσης ή στιγμή ήταν κατάλληλη για τέτοιες αιτήσεις.

Εμφανικό ή Σίρλεϋ φεύγει από κοντά μου. Σαστισμένος την βλέπω να πηγαίνει κουνάμενη σενάμενη στον Λά Μόντ. Έκανε μπροστά του μια από τις τρισχαριτωμένες υποκλίσεις που κάνει στον κινηματογράφο, κάρφωσε στο βλέμμα του τα ύπεροχα μάτια της και του είπε, — όπως έμαθα άργότερα από τον Λά Μόντ:—

— Είμαι ή Σίρλεϋ Τέμπλ. Τά καταφέρνω μια χαρά. Είμαι υπομονητική και δεν κουράζομαι εύκολα. Είμαι τώρα στο «Εντυκασιονάλ». «Αν με θέλετε έδώ, μου λέτε σας παρακαλώ πότε να έλθω και τί ρούχα να φορέσω;

Ο Λά Μόντ ένθουσιάστηκε. Την συνέχεια την ξέρετε. Γι' αυτό, κυρίες και κύριοι, μην πιστεύετε την στρατιά των ανθρώπων, που διατείνονται ότι αυτοί ανέκαλύψαν την Σίρλεϋ Τέμπλ—πρό παντός έκείνους που λένε ότι την βοήθησαν στη σταδιοδρομία της.

Έκείνος που ανέκαλύψε και βοήθησε την ύπεροχη μικρούλα είναι ή ίδια ή Σίρλεϋ Τέμπλ!

ΑΛ. ΧΙΚΣ

Μικρές ειδήσεις απ' το Χόλλυγουντ

— Το Χόλλυγουντ βρίσκεται σε άναστατώση από την εμφάνιση μιας νέας συμμορίας γκαγκστερς ή όποια εκβιάζει τους άστέρας του κινηματογράφου.

Η Μύθνα Λόου είδοποιήθηκε «καταλλήλως» από την άνοδο των ημερών δεν μετρήσει ένα στρουγγολότο ποσόν δολλαρίων θά άπαχθή. Μπορείτε τώρα να φαντασθίτετά μέτρα ασφαλείας που λαμβάνει ή συμπαθής βεντέτα για να γλυτώη από την ανεπιθύμητη αυτή άπαγωγή.

— Η Μίμι Ντιντον ή νεωτέρα μικρούλα-θαύμα, σημειώνει καταπληκτικές προόδους.

Ο ΟΠΕΡΑΤΕΡ

ΕΝΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΑΛ ΔΕΝ ΕΦΥΓΕ

από εύσυνετησία, θά ήθελε να διακόψουν και ο «άλλος» Ικέ-

τευε... Άλλωστε υπήρχε και μια θαυμασία άπόδειξις; Πρώ δύο μηνών άκόμη, ο νέος είχε δεχθί μια θέση στο 'Αλγέριο, άσφαλώς για να τεματισθ ή άνωμαλία.

«Οχι! Δεν θά στείλ η το τηλεγράφημα. Θ' αφήση την Κλαίρη να χαρή τις τελευταίες μέρες του μαγευτικού ταξιδιού της... Μόνον που δεν θά της γράψ η άλλη έπιστολή, για να την κάν η άνησυχήση... Τά υπόλοιπα θά κανονισθούν μετά την έπιστροφή της...»

Σε τρεις έβδομάδες θά φθάση... Τις μέρες αυτές τις περνά σε φοβερή άβεβαιότητα. Σκέπτεται ότι ή πήρχαν, μεταξύ αυτού και της Κλαίρης δεσμοί στοργής και ψυχικής συνεννόησης που ή πρόδοσία δεν μπόρεσε να κόψη. Σκέπτεται όμως επίσης ότι είχαν όρμισθ να μην πούν ποτέ ψέμματα ο ένας στον άλλον. Λέγει ότι θά της φτύση την άλήθεια κατάμουτρα και ύστερα από μισό λεπτό σκέπτεται ότι καλλίτερα είναι να κάν η ύπομνη και να να προκαλέση μια όμολογία της...

Μέσα σε έλάχιστα δευτερόλεπτα κάνει ένα σπρώ άλληλογροθοκοπομένες σκέψεις. Δεν θά π η τίποτε. «Οχι. Θά κάν η μερικώς άλληγορίες μονάχα. «Οχι. Θά της κολλήση την έπιστολή στα μουτρα... Θά την συγχώρηση. Θά προσπαθήση να σκοτώση μέσα της άκόμη και την άνάμνηση του άλλου... Θά την ξανακατακτήση. «Οχι, όχι. Θά την άρχισ η στις βρασιές μόλις την δ η... Θά την άρχισ η στα χασομύρια... Θά την άρχισ η με έρωτήσεις... Θά την βασανισ η με έρωτήσεις... «Οχι. Θά βοή την δύναμη να μην της κάν η καμμία έρωτηση... Την μισ η... «Οχι, την λατρεύ η... την ποθεί... Την φοβάται...

Την άλλη μέρα την περιμένει στην Μασσαλία. Έχει πιάσει στο «Ριάλτο» το ίδιο δωμάτιο που είχαν πιάσει πρό τριών έτων νένιμφοι άκόμη. Τό στόλισε με τα ίδια λουλούδια τα όποια, το είχε στολίσει και τότε...

«Όλες οι άμφιβολίες του έχουν διαλυθ η τώρα. Τώρα διψά μόνον για το χάδια της, για τα φιλά της. Την ποθεί. Άγωνιά. Την περιμένει στην αποβάθρα. Έκείνη τον βλέπει κι άρχίζει να του στέλ η φιλά, Βγαίνει. Όρμη στην άγκαλιά του... Την παίρνει μαζί του στο δωμάτιο που τους περιμένει.

Η πόρτα είναι κλειδαμένη... Τα λουλούδια μυρίζουν άρωμα... Η Κλαίρη κλείνει τα μάτια.

Ο Ρέξ όμως τραβιέται άπότομα από κοντά της. Ένα παγωμένο ρεύμα πέρασε μέσα, στις φλέβες του. Στέκεται άκίνητος, τόσο άκίνητος, ώστε τα δάκρυα των ματιών του κρέμονται σαν ψεύτικα διαμάντια χωρίς να πέφτουν. Την κυττάζει τρομαγμένος. Γιατί όσο έπιχε τις κι αν φαν η ότι κι αν κάν η—ο πόθος του γι' αυτήν την γυναίκα έχει πεθάνει.

Η Κλαίρη τον κυττάζει ξαφνιασμένη απ' την άπότομη άλλαγή που βλέπει στη φυσιογνωμία του. Τό βλέμμα της ζητά μια εξήγηση. Ο Ρέξ γυρίζει άλλοι τό πρόσωπο για να κρύψη τα δάκρυα που άρχίζουν να τρέχουν απ' τα μάτια του.

Και μολαταῦτα δεν έφυγε.

Την έβλεπε με το τουφέκι στο χέρι.

Ποτέ τους δεν είχαν χωρισθ η για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Μολαταῦτα, όταν οι συγγενείς της Κλαίρης της πρότειναν να τους συνοδεύση κατά το ταξίδι τους στις 'Ινδίες, ο άνδρας της την ένειθάρρυνε να δεχθ η. Παρά τις διαμαρτυρίες της, μάντευε ότι από μέσα της έπιθυμούσε τρομερά το ταξίδι έκείνο.

Βέβαια, ένα ταξίδι στις 'Ινδίες! Στην γ η του μυστηρίου, «Θά πάμε να κυνηγήσωμε και τίγρεις!», έλεγε ή εξαδέλφη της Κλαίρης. Και ο Ρέξ την έβλεπε ήδη νοερώς, με το τουφέκι στο χέρι.

Σκέφθηκε επίσης τί θάκανε αν ήταν αυτός στη θέση της. Τότε χρησιμοποιήσε τα μεγάλα λόγια. Σχεδόν με άγανάκτηση—άφρου μάντευε ότι αυτός διηνοῦσε για το ταξίδι αυτό—της είπε ότι έπρεπε να πά η, να μην χάση την θαυμασία εύκαιρία, «Υστερα από τέτοια ταξείδια έπιστρέφει κανείς πλούσιος σε άναμνήσεις νέες γνώσεις, κλπ. κλπ.

Υστερα ήλθε ή χαριτωμένη κωμωδία της λύτης που βοηθ η στον μετριασμό των έκδηλώσεων μιας ύπερβολικής χαράς— ή κωμωδία που δεν γελά ούτε έκείνον που την παίζει ούτε έκείνον για τον όποιον παίζεται, αλλά διευκολύν η τον χωρισμό...

Πάνω στο γραφείο του, που ή Κλαίρη τακτοποίησε προτού φύγη, ο Ρέξ έχει καρφισώσει ένα χάρτη, πάνω στον όποιον παρ ακολουθεί, σημαδεύοντάς τους, τους σταθμούς του ώραιου της ταξιδιού.

Μόνος, τώρα, δοκίμασε στην άρχή να παρηγορηθ η με γενναίόφρονες σκέψεις. «Πρέπει να χαίρομαι γιατί θά χαιρέται ή κείνη... Η σκέψ ης μου πηγαίνει μαζί της... Οι χαρές της είναι χαρές μου... κλπ.» Αλλά στο τέλος του έμεινε ή άμείλικτη πραγματικότητα της άπουσίας της, ή λύπη που έκείνη δεν θεώρησε προτιμώτερο να μείνη κοντά «στον άνδρούλη της», κάποιος φθόνος—και όλα αυτά τον έκαναν πολύ δυστυχισμένο...

Παρηγοριόταν μόνον όταν καθόταν στη πολυθρόνα την όποιαν καθόταν ή Κλαίρη—όταν άγγιζε τα αντικείμενα που άγγιζε έκείνη—όταν κυττάζε τον έαυτό του στον καθρέφτη στον όποιον κυττάζε έκείνη τον τρισχαριτωμένο έαυτό της...

Ανοίγει τα συρτάρια της—χαϊδεύ η τα χίλια μικροπράγματα της, φυλλομετρά τα βιβλία της, βιαβάζει τις φράσεις που έχει ύπογραμμισ η αυτή, ένθουσιάζεται με το λεπτό γούστο της, γιατί πράγματι οι καλλίτερες φράσεις είναι ύπογραμμισμένες.

Ξαβαράζει τα πάντα στη θέση τους με στοργή, κλείνει το συρτάρι, άνοίγει ένα άλλο... ύστερα άλλο.

Ένα χαρτάκι έμποδίζει το άνοιγμα του τρίτου συρταριού. Χώνει το χέρι του, βρίσκει μια τσαλακωμένη έπιστολή, την τραβάει. Τό γραψίμο δεν του ήταν άγνωστο... Διαβάζει...

Νάτον μπροστά στην βάνασα άποκαλύψη της προδοσίας. Στην άρχή ο πόνος τον τσακίζει, ύστερα προσπαθεί να συζητήση την άσυζητητή άπόδειξη, να καταλάβ η εκεί όπου δεν ύπάρχει τίποτε το άκατάληπτο. Διστάζει μεταξύ των δυό άφελων και αιώνιων έρωτήσεων «Είναι δυνατόν;» και «γιατί τό έκανε;» Έως την στιγμή όπου ή πεποίθησις δίνει τόπο στον θυμό,

Τότε άπευθύν η στην άποῦσα τις πιο χονδροειδείς ύβρεις, τρέζει τα δόντια, ρίχνει κάτω και κομματιάζει μια φωτογραφία της σφίγγει τις γροθιές, φωνάζει μάταιες άπειλές, καταστρώνει σχέδια έκδικήσεων, ξαναδιαβάζει το άποκαλυπτικό γράμμα, το τσαλαλακώνει με άηδία, το ξεδιπλώνει, τό ξαναδιαβάζει, σάν να ζητά μέσα στις γραμμές αυτές μια εξήγηση ή ένα λόγο άμφιβολίας και πέφτει, έπι τέλους, στο κρεβάτι του με λυγμούς.

Όλη την νύκτα σκέπτεται και διορθώνει το κείμενο του τηλεγραφήματος που θά της στείλ η την άλλη μέρα, με το όποιον θά της φωνάζ η όλη την περιφρόνηση, την άγανάκτηση και την άπελπισία για το γκρέμισμα του σπιτιού του...

Νικά!.. νύκτα!.. Πόσα οικογενειακά δράματα δεν κάνεις να άποφευχθούν!

Τό πρωί, ή Κλαίρη του φαίνεται λιγώτερο ένοχη. Της βρίσκει άκαθόριστες δικαιολογίες... Την έχει παραμελήση πολύ με την έργασία του. Την έχει άθελα περιόριση... Έφταίξε αυτός που δέχτηκε μέσα στο σπίτι του τον χαριτωμένο έκείνο νέο, τον μαθητή του, του όποιου τα φλογερά νεύατα ήταν μοιραίο να νικήσουν μια άδύνατη γυναίκα σάν την Κλαίρη.

Άλλωστε, μέσα στο χιλιοδιαβασμένο έκείνο γράμμα, κατέληξε να ανακαλύψη κάποιο τόνο ίκεσίας... Βέβαια, βέβαια, ή Κλαίρη,

ΚΛΩΝΤ ΖΕΒΑΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

— Θυμᾶσαι, Καῖσαρ, ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ποῦ μ' ἐκύτταξες δυνὸ

ΕΛΕΟΣ !... Φοβᾶμαι... θὰ πεθάνω ἀπὸ φόβο.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

της. Ποτὲ δὲν τὴν εἶχε
85

ἄλλο πρῶτὶ καὶ χωρὶς τῆς ἀσχολη-
θῆναι μὲ τὴν νέα γυναῖκά του, ἔ-

Ἐκείνη τὴν στιγμήν ἔμπαιναν δύο κυρίες. Ἡ καὶ ἡ Ἐρμιόνη καὶ ἡ πριγκίπισσα Κορόδε.

της. Ποτε δὲν τὴν εἶχε 101
85

τσι ούτε και στις χειρότερες ώρες της ζωής της, ούτε ακόμη και στην πρώτη βραδιά του γάμου των.

—Τί έχεις την ρώτησε.

—Εκείνη δεν απήντησε. Με την ψυχή σφιγμένη από φόβο, είχε καρφωμένα τα βλέμματα επάνω στη λαίδη Κλέβελαντ. Ο Καίσαρ είδε κι' αυτός την 'Ερμιόνη και το πρόσωπό του έγινε όπως και της Λαύρας. Έσκυψε το κεφάλι του χωρίς έκπληξη σαν άνθρωπος που ξέρει τη μοίρα του. Η Λαύρα άσπρη σαν το κερί, με τα μάτια θολά, με το στόμα μισοάνοικτο, τρέμοντας από φόβη, κυττούσε, δλοένα κυττούσε, χωρίς να κινείται, σχεδόν χωρίς ν' αναπνέει. Ο Καίσαρ έβλεπε στην όψη της Λαύρας την ίδια έκφραση που πήρε το πρόσωπό του όταν πρωταντίκρισε το πρωί τη λαίδη 'Ερμιόνη. Το ίδιο συνεταράχθη κι' αυτός από το αντί κρουσμα της ζωντανής αυτής εικόνας της πεθαμένης συζύγου του. Και τώρα κυττάζοντας την η Λαύρα τούδειχνε, σαν μέσα σε καθρέφτη τη δική του εικόνα. Μέσα στην κατάπληξη στο μαρτύριο, στη φοβερή τύχη, οι δυο συνάνοχοι ήταν ενωμένοι για πάντα, ενωμένοι και χωρισμένοι, χωρίς ούτε η ένωση να τους δίνει δύναμη, ούτε ο χωρισμός ανάπαυση.

Το βλέμμα που αντίλλαξαν ήταν βαθύ, κρύο και πονεμένο και βροντοφωνούσε πως ήταν ενωμένοι για πάντα και χωρισμένοι για πάντα, μέσα στην τιμωρία.

Οι δυο συνάνοχοι, νικημένοι από την ίδια μοίρα, εξέταζαν τη λαίδη 'Ερμιόνη με προσοχή κι' επιμονή, αναζητώντας το βλέμμα της. Το προκαλούσαν με αγωνία, επιθυμούσαν να γυρίσει επάνω τους. Και η λαίδη 'Ερμιόνη, αφού έριξε μια ματιά γύρω σ' όλο το θέατρο, σταμάτησε τέλος και στο θεωρείο τους και τους έκύταξε. Ένα έλαφρό χιμόγελο ανθίσε στα χείλη της.

—Θεέ μου! έψιθύρισε η Λαύρα σιγά

—Τί έχεις; ρώτησε ο Καίσαρ.

—Τίποτα.

Και έπειδή την έσπρωχνε η απελπισμένη όρμη εκείνων που θέλουν να γνωρίσουν όλο το μέγεθος της δυστυχίας και του πόνου του, πήρε τα λογχοί της και άφωσιώθηκε στο ύψιστο σημείο του γυναικείου αυτού προσώπου. Το όποιον τόσο τρομακτικά έμοιαζε με το πρόσωπο της νεκρής αδελφής της, που πέθανε εξ αιτίας της προσίας της.

—Ενοιώθε, προαισθανότανε την αμείλικτη καταστροφή. Έσκυψε το κεφάλι και για πολλή ώρα έμεινε ακίνητη. Όταν έκύταξε πάλι τον άνδρα της, τον βρήκε νάχη καρφωμένο το βλέμμα στην ξένη, στην εικόνα της αδελφής της.

Τόν παρακάλεσε να φύγουν αλλά εκείνος αρνήθηκε και της έδήλωσε, πως αν επέμενε να την συνοδεύσει στο ξενοδοχείο, αυτός θα ξαναγύριζε μοναχός του. Εκείνη δεν του απήντησε. "Ισως ν' αναμετρούσε το βάθος της άβυσσου, στην όποιαν είχε γκρεμισθεί. Μπροστά της, ζωντανή, καταπληκτικώς όμοια, ήταν η εικόνα της Άννας, η όποια σκοτώθηκε εξ αιτίας του δικού της δρά της αδελφής της, και κατόρθωσε να βγεί νικήτρια στην αντίσκη πάλι, γκρεμίζοντας την πέρα από τη ζωή κατόρθωσε να γίνει γυναικα του Καίσαρος. Από τη ζήλεια του, πούδειχνε έναν μεθυσμένο από το θάνατο κι' ήλπιζε να νικήσει τη σκιά της αδελφής της γιατί είχε πεποίθηση στον έαυτό της. Μά τώρα, ή πτο, ήταν ο κίνδυνος από τον όποιον δεν γλυτώνει κανείς, ούτε που έχόνταν να νικήσουν εκείνη, η όποια πολύ έθριαμβεύσε κι' ήθελε να θριαμβεύσει ακόμα.

—Παναγία μου! έστέναξε νοιώθοντας σφιγμένη την καρδιά της και κλείνοντας τα μάτια, σαν νάηταν έτοιμη να λιποθυμήσει.

—Α, όχι, όχι, δεν θα κάνης το άστειο να λιποθυμήσης εδώ μέσα, της είπε με τα δόντια σφιγμένα. Δεν είναι καιρός για τέτοια πράγματα. Η ώρα είναι σοβαρή. Είναι η τιμωρία, Λαύρα. Δεν λιποθυμήσεις μπροστά στην νεκρή, δεν θα το πάθης τώρα, νομίζω.

—Μην φοβάσαι, απήντησε μαστιγωμένη από τα λόγια του. Μη

φοβάσαι, δεν θα λιποθυμήσω, δεν θα κλάψω... Αλλά... τη γνώριζες αυτή, δεν είν' έτσι;

Κύτταξαν και οι δυο προς το θεωρείο της. Η 'Ερμιόνη δεν χαμογελούσε πιά, φαινόταν να όνειροπολή. Ο Καίσαρ της απήντησε ότι την είχε ήδη το πρωί, της είπε ποιά ήταν κι' ότι 5 Καράτσιολο την αγαπούσε.

Από το θεωρείο της η λαίδη 'Ερμιόνη ξανακύταξε για τελευταία φορά τους δυο συνάνοχους, τους νικημένους από την τιμωρία.

Η παράστασις είχε τελειώσει.

Στην έξοδο, όταν η λαίδη ανέβαινε στο άμαξι της, τόσο η Λαύρα όσο και ο Καίσαρ νόμισαν ότι, προτού ξεκινήσει τους έ κύτταξε με μια διαπεραστική ματιά, σαν να διάβαζε στα βάθη της ψυχής των.

Επήγαν πεζή και άμילητοι έως το ξενοδοχείο. Ο Καίσαρ την άποχαιρέτησε για να πάει σε κάποια δουλειά, όπως είχε κι' η Λαύρα μάτια τον παρακάλεσε να μην την αφήσει μόνη και να την πάρη μαζί του. Έφυγε. Δυο δάκρυα έκύλησαν στα όχρα μάγουλα της Λαύρας, μά δεν είχε τίποτα. Έπαψε τις παρακλήσεις, γύρισε την πλάτη και άπομακρύνθηκε με σκυμμένο κεφάλι.

Ήταν μία παρά τέταρτο. Ο Καίσαρ στη γωνία της όδου Καντόνι βρήκε το φίλο του Καράφα, ο όποιος έφυγε για να πάει να ιδιοποιήσει τον Καράτσιολο. Ο Καίσαρ έμεινε μόνος. Άθελα τα βλέμματα του έπεσαν στο μέγαρο της δουκίσσης. Τρία παράθυρα ήταν δυνατά φωτισμένα. Εκείνη την στιγμή μία σκιά γλυστρησε πίσω από τα τζάμια, σταμάτησε στο τελευταίο από τα φωτισμένα παράθυρα, κόλλησε το πρόσωπό της στο τζάμι κι' έμεινε ακίνητη. Ήταν η λαίδη 'Ερμιόνη.

Ακούσθηκαν βήματα. Ήταν ο Καράφα και ο Καράτσιολο. Έχαιρετίσθηκαν, αλλά οι δυο αντίπαλοι ούτε έδωσαν τα χέρια, ούτε κυττάχθηκαν. Ο Καράφα, ξέροντας πως είχε να κάνει με δυο ευγενείς, οι όποιοι θα μονομαχούσαν την επομένη, δεν έδίστασε να τους αφήσει μόνους, μ' όλον ότι ήξερε το φοβερό μίσος που τους έχόριζε. Κι' εκείνοι έμειναν οι δυο τους μπροστά στα παράθυρα της 'Ερμιόνης, η όποια τους έκύταξε από ψηλά. Τότε μόνο κύτταξε ο ένας τον άλλο. Ο Καίσαρ με λύπη και περιφρόνηση, ο Λουδοβίκος με βαθύτατο πόνο.

Υστερα από μερικές φορές πούδευαν την άβυσσο που τους έχόριζε, έπειδή ο Καράτσιολο έδήλωσε ότι άνεγνώριζε πως τον προσέβαλε ο Δίας του είχε.

—Δεν πιστεύω να ζητάτε συγγνώμη; —Οχι! απήντησε εκείνος λυπημένα και άποφασιστικά. Σας έ πρόσβαλα τρομερά και ξέρω ότι αύριο θα μονομαχήσαμε. Ηθελα μονάχα να σας ελπώ πως αναγνωρίζω όλο το μέγεθος της προσβολής και πως αν έκανα λάθος, λυπάμαι πολύ γι' αυτό.

—Τί λόγια είν' αυτά! Αισθήματα θα πουλήσωμε τώρα; Μόνο τα σπαθιά μας έχουν τον λόγο.

Είχαν φθάσει στην γωνία της όδου Μπαρμπουίνο, κάτω από ένα φανάρι. Αν έσήκωναν τα μάτια τους, θα έβλεπαν μακριά το κοκκινωπό φως που έβγαίνει από τα παράθυρα της 'Ερμιόνης. Μά ο θυμός έπνιγε κάθε τους περιέργεια.

—Σας έπρόσβαλα Δίας, είπε πάλι μηχανικά ο Λουδοβίκος. Επανάληψις της όμολογίας σας αυτής, είναι μία νέα προσβολή; Δεν καταλαβαίνετε πως μου είναι άνυπόφορη;

—Μία φορά, ακόμα μία φορά όμολογώ, σας έπρόσβαλα. Η Άννα όμως είναι άθώα.

—Σας άγαγορεύω ν' αναφέρετε το όνομα της γυναικάς μου!

—Η Άννα είναι άθώα, είπε ο Λουδοβίκος, σαν να μην είχε ακούσει τη φωνή του Δίας.

Ο Καίσαρ σήκωσε το χέρι, με το σκοπό να κτυπήσει τον Καράτσιολο. Αλλά, όσο γρήγορα κι' αν ήταν η κίνησίς του, εκείνος έπρόλαβε και του σταμάτησε το χέρι.

(Ακολουθεί)

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ ΤΟ «ΕΒΙΝΤΑΣ ΜΠΥΡΩ» ΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ, ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ, ΕΠΙΤΕΛΕΙΟΝ ΤΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΕΧΘΡΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ, ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ. ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΩΜΩΣ ΠΕΡΝΟΥΣΑΝ ΚΙ' ΟΙ ΑΥΣΤΡΙΑΚΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΠΟΥ ΉΣΑΝ ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ ΕΥΡΙΣΚΑΝ ΤΟΝ ΜΠΕΛΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟ ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑΝ ΕΞΑΘΑΝ ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΚΑΙΡΟ ΟΤΙ ΉΤΑΝ ΜΙΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΡΙΘΜΟ «Β. 45».

Γενικό Έπιτελείο Στρατού. Ο καθένος λοιπόν φαντάζεται

τί πολύτιμες πληροφορίες ήταν δυνατόν να της δώσει.

Δύο χρήσιμοι έρασται.

Αλλά πώς μπορούσε να στείλη έξω από τα σύνορα αυτές τις πληροφορίες;

Η Μίρκα μελέτησε το ζήτημα, επί μία εβδομάδα κι' ύστερά νόμισε πως βρήκε τη λύση. Έσκέφθη να εκμεταλλευθή την άγαπη ενός μελαχροινού νέου που ήταν γραμματέας της Ισπανικής Προσέβιας της Βιέννης και μετέφερε μία φορά την εβδομάδα το διπλωματικό φάκελλο από την Βιέννη στη Μαδρίτη. Προσποινήθη λοιπόν ότι έδέχθηκε τον έρωτα του νέου, τον έπεσκέφθη στο άτελιέ του όπου εκείνος έζωγραφίζε, όταν δεν έκτελούσε άλλη ύπηρεσία και έγινε έρωμένη του. Κι' όταν κατάλαβε ότι εκείνος ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της κι' ότι θα έδεχεται να κάνει κάθε θυσία γι' αυτήν, άπεκάλυψε την ταυτότητά της και του είπε πως η θα γινόταν συνάνοχός της η δεν θα την έβλεπε πιά.

Ο έρωτευμένος που δεν είχε πιά τα λογικά του στη θέση τους, δέχθηκε. Κι' έτσι, από εκείνη την ήμερα οι πολύτιμες πληροφορίες που έπαιρνε από το βοηθό λοχαγό του Έπιτελείου παρέδιδον στον Ισπανό διπλωμάτη, του όποιου δεν έρευνούσαν τον φάκελλό του στα σύνορα.

Στη Λωζάνη ο έρωτευμένος νέος παρέδιδε τον φάκελλο της Μίρκας σ' έναν συνάνοχο της κι' έστέλετο εις τον προς όν όρον.

Τα άτοτελέσματα των ενεργειών της κατασκόπου αυτής ύπηρεσαν καταστρεπτικά για την Αυστρία, τόσο στο ρωσικό μέτωπο όσο και στο σεργιό.

Μάταια η άυστριακή άντικατασκοπεία προσπάθησε ν' άνακαλύψη την πηγή αυτών των πολυτίμων πληροφοριών.

Έτσι πέρασε ο καιρός κι' έφθασε ο Μάιος του 1916. Μοιραίος

χρόνος για την Μίρκα! Από άπερισκεψία η από θέληση του περνομένου;

Ο νεαρός έραστής της την συνέλαβε τη στιγμή που τηλεφωνούσε σε κάποιον ύπολοχαγό Σπάρτσεκ και πίστεψε πως είχε έρωτικές σχέσεις μαζί του.

Ήταν κι' αυτός ένας από τους πιστούς του Αυστριακού θρόνου κι' έγινε ο έραστής, χωρίς να το ξέρη, μιας τολμηροτάτης κατασκόπου.

Η έκδίκησις.

Ο νεαρός διπλωμάτης, τρελλός από τον πόνο και τον θυμό του, θέλησε να δολοφονήση άμέσως την κατασκόπο αλλά συνεκρατήθη κι' έτοιμάσε προσκτικά την έκδίκησή του.

Όταν έφθασε στη Λωζάννη, αντί να παραδώση τον φάκελλο στον συνάνοχο της Μίρκας, τον παρέδωσε στον άυστριακό πρόξενο και κατέθεσε τις σχέσεις της γυναικάς αυτής και του άυστριακού λοχαγού.

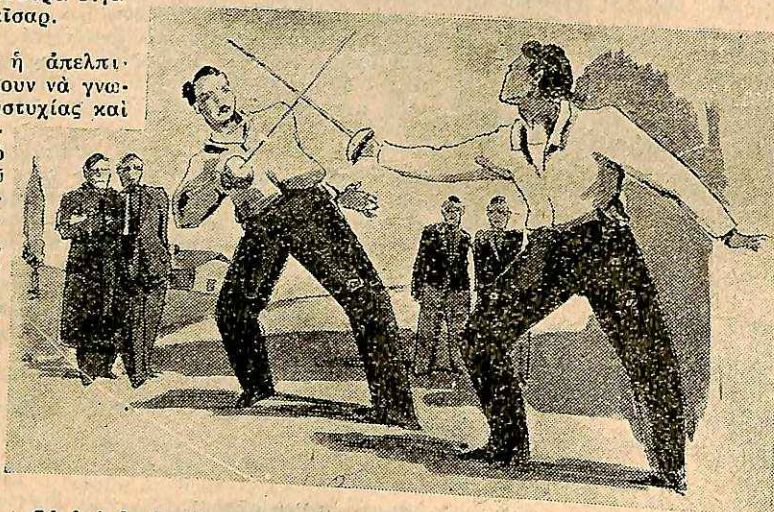
Δεν φοβότανε μήπως τιμωρηθή γιατί δεν έπρόκειτο να επιστρέψη πιά στη Βιέννη.

Δυο μέρες αργότερα η Μίρκα κι' ο λοχαγός συνελήφθησαν και το πρωί της 7ης Ιουνίου 1916 έτυφεκίσθησαν στην αυλή της Άστυνομίας.

Έτσι ακόμη μία φορά ο έρως ύπηρεσε μοιραίος για τις γυναικες κατασκόπους, οι όποιες έπληρώσαν με τη ζωή τους τις σύντομες χαρές της περιπετειώδους ζωής των.

Έπίσης κι' ο ύπολοχαγός Σπάρτσεκ έδικάσθη και παρ' όλίγο να άντικρύση κι' αυτός το έκτελεστικό άποσπασμα.

K. M. ΡΕΑΣ

Οι δυο αντίπαλοι παρεδόθησαν στο γρήγορο και τρομερό παιχνίδι των σπαθιών των.

Τον έπισκέφθη στο άτελιέ του.

Από ξαυθή .. Κρεολή!

Τρελλάθηκε;

Καθόλου! Η αιτία του σαρκαστικού γέλιου ήταν άλλη.

Την επομένη το πρωί όταν ο διοικητής του έκτελεστικού άποσπάσματος έδωσε διαταγή ν' άνοίξουν το κελλί της κατασκόπου για να την πάρουν και την τουφεκίσουν, είδε με κατάπληξη ότι το κελλί ήταν άδειο!!

Η Μίρκα ήξερε πως θα έδραπέτευε και γι' αυτό γέλασε τόσο προκλητικά και τόσο ειρωνικά μπροστά στο Στρατοδικείο!

Λίγες ήμερες αργότερα η Μίρκα βρισκόταν στο Βουκουρέστι όπου διετάχθη να μείνει. Θά ήταν άσκοπο να χρησιμοποιηθή άκόμη ως κατασκόπος «Β 45» γιατί ήταν πιά γνωστή στους πράκτορες της έχθρικής ύπηρεσίας πληροφοριών και κάθε άόπειρα θα ήταν τρέλλα. Η Μίρκα όμως δεν έπτοήθη. Πήγε στο Λονδίνο και έκανε μια πλαστική έγχειρηση σε μια κλινική κι' έτσι έγινε άγνωστη. Έγινε Κρεολή!

Με το θάρρος λοιπόν που είχε και με ντοκουμέντα που μπορούσαν να της εξασφαλίσουν την άσυνδοσία, η Μίρκα πέρασε την Έλβετία και πήγε στη Βιέννη όπου έγνωρίσθηκε μ' έναν άυστριακό άξιωματικό ο όποιος αν και ήταν Βοημός, ήταν έν τούτοις πιστός στο καθήκόν του και γι' αυτό είχε τοποθετηθή στο

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΝΑ ΜΙΛΗΜΑΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙ- ΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΤΑΚΕΡΜΑΝ

Ο Τζαίμς Μικάυ, ένας νέος, σοβαρός και δραστήριος μηχανικός, πήγαινε στη Σουμάτρα για να οργανώσει μια νέα αντιπροσωπεία της Ολλανδικής Εταιρείας, στην οποία εργαζόταν. Ήταν η πρώτη φορά που ταξίδευε καδι έδοκιμασε ζωηρή εκπλήξη όταν είδε την πολυτέλεια του «Φρόνς Χάλς» του μεγάλου Ολλανδικού υπερωκεανείου, τους βαθυπλότους επιβάτες του, τις ανέσεις και τις διασκεδάσεις του ταξιδιού. Ένοιωσε ξαφνικά, πώς μεταφερόταν σε μια όνειρεμένη χώρα και απελάμβανε διαρκώς σ' αυτό του το όνειρο, κολυμβώντας στην πισίνα του πλοίου—και ζώντας τένις, ακούοντας τις παθητικές μελωδίες και πρό παντός καταμαγεμένους από την όμορφιά μιάς χαριτωμένης επιβάτιδος που είχε συναντήσει στο θερμοκήπιο του πλοίου, ανάμεσα στα ανθισμένα κυκλάμινα. Χωρίς καπέλλο, ξανθεία σαν το πρωινό ήλιο, μ' ένα φόρεμα που άφηνε να διαφαίνονται οι αρμονικές γραμμές του κορμιού της, η νέα αυτή ήταν τύπος καλλονής του Βορρά με χάρη Έλληνικού αγάλματος.

Το απόγευμα της ίδιας ημέρας του απόπλου των από το Σούθμπτον, τον έπλησσε ένας φαλακρός κύριος, με στολή αξιωματικού του ναυτικού.

— Είμαι ο βαρώνος Βάν Γκόες, αυτοσυνεστήθη ο ιδιοκτήτης του πλοίου. Σας γνωρίζω κ. Μικάυ από τις συστάσεις που μουκανε για σάς ο διευθυντής σας. Έρχεσθε να πάρετε μαζί μου ένα ούτιο.

Πριν το υπερωκεάνειο παρακάμψη το άκροπτήριο Φινίστερρον, ο Τζαίμς είχε γνωρίσει πολλούς από τους διακοσμούς Ολλανδούς, που τα ξανθά μαλλιά τους και τα κοκκινωπά πρόσωπα, τους έκαναν να μοιάζουν σαν νάταν αδέρφια. Ανάμεσα όμως σ' όλους αυτούς τους κρύους ανθρώπους, ξεχώριζε η σιλουέτα της Κάτιας Ντέμπερλιγκ, της επιβάτιδος που είχε γνωρίσει το θερμοκήπιο.

Ήταν η μόνη που είχε μπλε μάτια και χρυσά μαλλιά. Η νέα αυτή δεν θα ήταν άκομη είκοσι χρόνων. Όταν γελούσε, κινούσε λίγο το κεφάλι και μια χρυσή τούφα μαλλιών έπεφτε μπροστά στα μάτια της, την οποία εκείνη ξανάστελνε πίσω με μια χαριτωμένη κίνηση του κεφαλιού της. Χόρευαν μαζί δυο-τρεις φορές και δεν άργησαν να γνωρισθούν καλλίτερα. Όταν έμεναν μόνοι, μιλούσαν ελάχιστα, αν κι' η Κάτια ήξερε πολύ καλά τα αγγλικά κι' εκαθόνταν ο ένας κοντά στον άλλον, σαν να γνώριζαν από χρόνια.

Το βράδυ, πριν να φθάσουν στο Πόρτ Σάϊντ, έγινε κι' άλλος χορός, κι' οι χονδρόειδες Ολλανδέζες, οι φορτωμένες με μπιργιάντια, εσχολίασαν πολύ το άπλο και λευκό φόρεμα της όμορφης επιβάτιδος.

Βγήκαν έξω στη γέφυρα για ν' αναπνεύσουν λίγον αέρα. Ο Τζαίμς είχε ξεχάσει τον κόσμο, τον έαυτό του και τη ζωή και δεν υπήρχε γι' αυτόν τίποτε άλλο εκτός από την Κάτια. Ένοιωθε ότι τα μάτια της νέας ήταν πιο φωτεινά από όλα τ' αστέρια κι' η φωνή της ήταν πιο γλυκιά από την νυκτερινή αύρα που του χάιδευε το πρόσωπο. Συνεπαρμένος από την γοητεία της, την έπλησιασε, πήρε ανάμεσα στα χέρια του το λεπτό και λευκό χεράκι της, ενώ η καρδιά του γοργοκυπούσε αλλά δεν μπόρεσε ν' αρθρώσει περισσότερα από μια λέξη: —Κάτια!— τόσο ήταν συγκινημένος.

Κι' η νέα έμάντευσε το λόγο της συγκινησεώς του κι' άμέσως σκέφθηκε πώς έπρεπε να του εξηγηθή.

— Πηγαίνω στη Γιάφφα για να παντρευτώ, του είπε αποσύροντας το χέρι της. Δεν το ξέρατε; Φανταζόμουν ότι θα σάς το είπε ο βαρώνος Βάν Γκόες, που ξέρει την ιστορία των άρραβωνιών μου.

Τ' αστέρια εξακολουθούσαν να λάμπουν και η νυκτερινή αύρα να φυσά απαλά από την έρημο, ενώ το κύμα θορυβούσε αρμονικά. Αναγύρισαν στην αΐθουσα για να χορέψουν, αλλά η Κάτια, απεσπασμένη σχεδόν άμέσως, Ο Τζαίμς πήγε στο μπάρ όπου ήπιε τρία δυνατά κονιάκ, πράγμα πρωτοφανές γι' αυτόν. Σκέφθηκε πώς έπρεπε ν' αποφεύγει τη νέα άλλ' ήταν αδύνατο να το κατορθώσει αφού μέσα στο πλοίο η ζωή ήταν τόσο κοινή. Γι' αυτό χόρευαν ακόμη μαζί, κολύμπησαν στην πισίνα κι' έπαιξαν τένις. Έκείνη δεχόταν τα κομπλιμέντα του με την αφέλεια των γυναικών του Βορρά, σκεπτόμενη ότι η δήλωσής της πως ήταν άρραβωνιασμένη έφθανε για να συγκρατήση την τόλμη του νεαρού μηχανικού.

νικού. Ένοιωθε μάλιστα, τον έαυτό της εύτυχη για τη φίλια που της έδειχνε και δεν ένεβάνυε στο ψυχικό του βασανιστήριο κι' ούτε καταλάβαινε τον πόνο που του έδημιούργησε! Και του διηγήθηκε τη ζωή της.

Έτσι έμαθε ότι ο πατέρας της, ένας κοσμηματοπώλης, στην Ολλανδία, σαν πέθανε η γυναίκα του, έστειλε την κόρη του σ' ένα αγγλικό κολέγιο για να μορφωθεί όπως έπρεπε.

— Άγαπώ πολύ το Λονδίνον, πρόσθεσε η Κάτια. Έκει συνήντησα τον άρραβωνιαστικό μου!

Βρισκόταν στη γέφυρα του πλοίου, το οποίο τον έδειχνε τη στιγμή διέσχισε το Σουέζ.

— Μιλήστε μου για τον άρραβωνιαστικό σας, της είπε ο νέος, αν και το θέμα αυτό δεν μόνον για να του μιλήσει.

— Ο Κλάες, ο άρραβωνιαστικός μου, είναι ένα θαυμάσιο παιδί. Συναντήσαμε σ' έναν χορό του ξενοδοχείου Μορίνγκτον τα Χριστούγεννα, όταν ο πατέρας μου ήλθε να περάσει τις γιορτές μαζί μου, προ τριών χρόνων. Εγώ ήμουν δέκα έξι ετών κι' εκείνος είκοσι δύο. Έφυγε για τη Γιάφφα, όπου τον είχαν διορίσει στην Εταιρία Πετρελαίου. Τον πρώτο χρόνο μου έγραψε δυο φορές τον μήνα. Έστερα τον μετέθεσαν στην Αμποϊν. Έπειτα κατά τη διάρκεια δυο ετών δεν πήρα γράμμα. Ο πατέρας μου κι' εγώ είμαστε καταλυπημένοι. Εγώ μάλιστα, ήμουν απελπισμένη γιατί είχα άρραβωνιασθή κυρτά με τον Κλάες. Τον περασμένο Οκτώβριο ο πατέρας μου πέθανε ξαφνικά.

Ένοιωσα μια απελπισία, πώς ήμουν μόνη στον κόσμο, όταν πήρα ένα μακροσκελέστατο γράμμα από τον Κλάες.

Τι ώρα το γράμμα!... μου εξηγούσε όλα. Φαίνεται ότι η Αμποϊν είναι μια χώρα πολύ εγκαταλελειμμένη και δεν υπάρχει τακτική συγκοινωνία. Επί πλέον ήταν άρρωστος αρκετούς μήνες. Κι' εδω τα μάτια της Κάτιας έγιναν πιο φωτεινά.

— Ο Κλάες μου έδρασε ότι θέλει να παντρευτούμε. Πηγαίνω να τον συναντήσω κι' αυτό με κάνει ευτυχισμένη!

Ο Τζαίμς σηκώθηκε. Της εύχθηκε κάθε χαρά κι' έφυγε με το πρόσημα ότι είχε ραντεβού με τον μίστερ Τόμπλ εις το μπάρ.

Ο κύριος αυτός ήταν ένας συμπολίτης της Κάτιας κι' είχε περάσει τη ζωή του γυρίζοντας τον κόσμο. Ήταν κάτοχος απεφείρε πολλά στη ζωή του, γιατί παρ' όλο το πάχος του ήταν ασθениκός πολύ. Έν τούτοις όμως η συντροφιά του ήταν ευχάριστη. Υπήρξε και φίλος του πατέρα της Κάτιας.

Όταν ο Τζαίμς τον συνήντησε είδε ότι το πρόσωπό του ήταν λυπημένο και κουρασμένο ποιος ξέρει από ποιές τύψεις!

Ο Τζαίμς σκέφθηκε να τον ρωτήσει για τον άρραβωνιαστικό της Κάτιας. Η ιστορία που του είχε διηγήσει η νέα δεν τον έκαμποιούσε. Του φαινόταν λίγο σκοτεινή... Ένας άνδρας που αγαπά μια νέα δεν εξαφανίζεται για δύο ολόκληρα χρόνια.

— Γνωρίζετε τον Κλάες Χάας;—ρώτησε ο Τζαίμς τον μίστερ Τόμπλ.

— Εύχομαι να κάνω λάθος, αλλά δεν μου φαίνεται καλός.

Ο Τόμπλ τον έκτύπησε μ' αινιγματικό βλέμμα, και απήντησε: —Τι θέλετε να πείτε; Είναι ο άρραβωνιαστικός της Κάτιας.

Ο Τζαίμς κατάλαβε ότι ο Τόμπλ δεν ήθελε να συζητήσει αυτό το ζήτημα. Ίσως ν' είχε μαντεύσει τα μυστικά του αισθήματα. Απεφάσισε ν' αλλάξει συζήτηση. Αργότερα, εσκέφθηκε, να ρωτήσει τον βαρώνο Βάν Γκόες.

— Εμελέτησα τα δημολόγια του αρχιεπαγγέλου της Μαλαισίας, του είπε, κι' είδα πώς κάθε μήνα έχει μπάπορι. Πώς λοιπόν ο άρραβωνιαστικός της δεν της έγραψε;

— Θέλετε να μάθετε την αλήθεια;— απήντησε ο βαρώνος.— Έδειξε σημεία ζωής μόνον όταν οι Ολλανδικές εφημερίδες έγραφαν για τον θάνατο του κοσμηματοπώλου κι' ότι άφηκε μεγάλη περιουσία στην κόρη του!

Και γέλασε ειρωνικά.

— Ο χονδρός Τόμπλ κι' η Κάτια περπατούσαν στη γέφυρα του πλοίου Έκείνος στήριζε ολόκληρο σχεδόν το βάρος του σώματός του επάνω στο μπαστούνι του και το πρόσωπό του έδειχνε ότι κάποιο μυστικό του έκανε μαρτυρική τη ζωή.

Σιγά σιγά όμως, όσο το πλοίο προσήγγιζε στους λιμένες τόσο η

αγωνία του Τζαίμς μεγάλωνε. Όταν έφθασαν στο Κολόμπο η Κάτια πήρε ένα τηλεγράφημα. Τό άνοιξε μπροστά στον Τζαίμς και τον κύριο Τόμπλ καίβιδιάρσε: «Αγαπημένη μου! σ' περιμένω με λαχτάρα. Μετετέθην στη Σοεραμπάγια. Σ' περιμένω εκεί. Μην κατέβεις στην Μπατάβια. Κλάες».

— Τι σκληρότης! φώναξε η νέα. Η συνάντησής μας θα επιβραδυνθή τρεις ημέρες ακόμη.

Το πράγμα φάνηκε περίεργο. Γιατί είχαν μεταθέσει τον Κλάες; Κάτι θα συνέβαινε... Τότε ο Τζαίμς έπεισε τον βαρώνο Βάν Γκόες να ζητήσει πληροφορίες για τον άρραβωνιαστικό της Κάτιας κι' εκείνος έστειλε ένα ραδιοτηλεγράφημα σ' έναν φίλο του στη Μπατάβια. Μετά δυο ώρες, ήλθε η απάντησις: «Ο Χάας ο άρραβωνιαστικός της Κάτιας, είχε απολυθή από τον Εταιρία λόγω κακής διαγωγής. Δεν ήθεραν τίποτε περισσότερο γι' αυτόν.

Ο Τόμπλ, όταν του μίλησε γι' αυτό ο Τζαίμς, του απήντησε: —Κουτομπολιά! Άλλως τε είναι πράγματα που δεν μ' ενδιαφέρουν. Αυτή είναι κι' όχι εμείς, η άρραβωνιαστική του.

Ο Τζαίμς ύστερα από την απότομη απάντησή αυτή του παλμού γυναικίου της Κάτιας ένοιωσε μια δυνατή απογοήτευση.

Ο Τόμπλ, μόλις το πλοίο έφτασε στο πρώτο λιμάνι της Γιάφας κατέβηκε για να πάρη το τραίνο για τη Μπατάβια. Ο Τζαίμς, έτσι έμεινε να λύση μόνος το πρόβλημα του μυστηριώδους μνηστήρου. Όταν όμως έφθασαν στην Σοεραμπάγια του φάνηκε πώς θα τον εγκατέλειπε η ζωή, αφού σ' λίγο θα τον άφηνε η Κάτια. Βγήκε στη γέφυρα. Έκει τον πλησίασε η νεαρή μνηστευμένη.

— Είσαθε πολύ λυπημένος Τζαίμς—του είπε. Ίσως έξι αιτίες μου. Πόσο με δυσσαρεστεί αυτό. Υπήρξε τόσο καλός μαζί μου.

— Υπήρξα πολύ παιδί! Δεν ήξερα τι θα πη έρωτας... ιδού! Μην ασχολήστε με μένα. Έχω πολλή δουλειά. Απόψε θα αποβιβασθούμε.

Ένας ιθαγενής νέος και κουρελιάρης ανέβηκε στο πλοίο κι' έδωσε στον βαρώνο ένα γράμμα. Κι' αυτός το παρέδωσε στην Κάτια.

— Είναι από τον άρραβωνιαστικό μου, είπε η νέα. Μου γράφει πώς δεν μπορεί να έλθη να με υποδεχθή γιατί έχει πολλή δουλειά. Θα συναντηθούμε απόψε στο ξενοδοχείο των «Ινδιών».

Ο βαρώνος όμως έδωσε ένα νόμισμα στον μικρό ιθαγενή κι' έμαθε απ' αυτόν εκείνο που ήθελε. Έστερα έγραψε κάτι σ' ένα χαρτί και το έβαλε στην τσέπη του.

— Αγαπητή μου, να πάτε κατ' ευθείαν στο ξενοδοχείο. Θα σ' συνοδεύσω εγώ, έως εκεί, και θα παρακαλέσω τον κύριο Τζαίμς ν' έλθη μαζί μας κι' αυτός. Θα ιδήτε τον άρραβωνιαστικό σας στις έννέα το βράδυ.

Όταν έβγαιναν στην ξηρά, είδαν έντρομοι τον νεαρό ιθαγενή που είχε φέρη το γράμμα, να σωριάζεται αναίσθητος κάτω από ένα κτύπημα που είχε δεχθή από άορατο χέρι. Ο βαρώνος έζήτησε το χαρτί που είχε κρύψει στην τσέπη του και τον πληροφορήσε για την διεύθυνση του άρραβωνιαστικού της Κάτιας σύμφωνα με την οδηγία που ιθαγενούς.

— Συνοδεύσατε αυτή την δεσποινίδα στο ξενοδοχείο, τον παρακάλεσε. Σας την παραδίδω. Εγώ τρέχω να ιδω ποιος έκτύπησε φευγάτε απ' εδω σύντομα... Αλλά πηγαίνετε λοιπόν, ευχαρίστως. Κι' απόψε θα έλθω να σ' δώσω κάθε νεότερα πληροφορία.

Πήραν ένα ταξί και πήγαν στο ξενοδοχείο.

— Ποι είναι το πρόγραμμά σας, κύριε Τζαίμς; τον ρώτησε η νέα.

— Θ' ήλθω να γύρω στην πόλη και θα επιστρέψω στις έννέα

το βράδυ. Θέλω να γνωρίσω τον άρραβωνιαστικό σας. Έκείνη χαμογέλασε.

— Μην ξεχάσετε!—του συνέστησε και μπήκε στο δωμάτιό της. Τότε ο Τζαίμς συμβουλευθή τον χάρτη της πόλεως και σ' ελίγη ώρα βρέθηκε στο σπίτι του άρραβωνιαστικού της Κάτιας. Κτύπησε μια πόρτα. Κανείς δεν απήντησε. Έμύπησε και για δεύτερη φορά αλλά και πάλι η ίδια σιωπή ακολουθήσε. Τότε σπρώχνοντας με την πλάτη άνοιξε την πόρτα και βρέθηκε σ' ένα γραφείο. Από την πολυθρόνα που ήταν μπροστά στο τραπέζι, ξέφευγε ένα άνδρικό κεφάλι. Έχαίρεταις αλλά ο άλλος δεν κινήθηκε. Φαινόταν σαν άποκοιμιμένος!

— Αν και ήταν νεκρός ο Κλάες Χάας έμοιαζε πολύ με τη φωτογραφία που είχε η Κάτια. Το κολλάρο του ήταν σχισμένο σαν να θέλε να έλευθερωθή απ' αυτό. Ο Τζαίμς, τρέμοντας του σηκωσε το χέρι, το άφησε έπειτα κι' εκείνο έπεσε άτονο. Μπροστά στο θύμα υπήρχαν δυο ποτήρια. Το ένα είχε ακόμη λίγο ούισκυ, ενώ το άλλο μύριζε από κάποιο βότανο, με το οποίο οι ιθαγενείς φτιάχνουν δηλητήρια. Ο Τζαίμς τότε έντρομος απομακρύνθηκε για να μην ένοχοποιηθή.

Βγαίνοντας από το σπίτι, βρήκε στο κατώφλι της πόρτας ένα κομμάτι από πούρο. Το παρατήσε κι' είδε πώς ήταν ακριβώς από εκείνα τα χονδρά πούρα που κάπνιζε ο κύριος Τόμπλ στο βαπόρι. Πήρε το κομμάτι αυτό και το έβαλε στην τσέπη του, έπειτα πήδησε σ' ένα αυτοκίνητο και αναγύρισε στο βαπόρι. Έκει βρήκε τον βαρώνο να κουβεντιάζη μ' έναν άλλο κύριο, κάποιον Σλίπς, στον οποίο έλεγε τις υπονοίες του ότι τον ιθαγενή που είχε φέρη το γράμμα τον είχε κτυπήσει ο φαλακρός συνεπιβάτης των.

— Είσατε τον κύριο Χάας τον άρραβωνιαστικό της Κάτιας; τον ρώτησε ο βαρώνος μόλις έπαυσε.

Ο Σλίπς επένεβη.

— Λοιπόν ζητάτε, τον Κλάες Χάας; Μακριά! Δεν ξέρετε το σκάνδαλο; Του βόηκαν κάποια κατάχρηση στα λογιστικά βιβλία της εταιρίας του Πετρελαίου και τον έδιωξαν. Κι' αυτός έφυγε με την ώραία κυρία ενός Ολλανδού κατόχου φυτειών, κάποιου Τόμπλ. Έφυγαν μαζί στα βουνά. Έκει η δυστυχισμένη έπαθε από κίτρινο πυρετό και πέθανε. Ο άνδρας της έλειπε στην Αγγλία. Έστερα σαν ήλθε εδω οίχτηκε στο κρασί για να ξεχάση, γιατί αγαπούσε πολύ την γυναίκα του...

Ο Τζαίμς σηκώθηκε απότομα.

— Πηγαίνω στο ξενοδοχείο! είπε.

Ο βαρώνος τον συνώδευσε ως τη παραλία. Σαν έμεναν μόνοι ο Τζαίμς τον πληροφορήσε για την μακαβρία ανακάλυψή του συνιστώντας τον σιωπή. Του πρόσθεσε επίσης ότι θεωρούσε ως δολοφόνο τον Τόμπλ.

Ο Τζαίμς απέκρυψε από την Κάτια τον θάνατο του άρραβωνιαστικού της, αλλ' αυτή έμαθε τυχαίως το πράγμα από κάποιον συγκατοικο του ξενοδοχείου.

— Ο άρραβωνιαστικός μου πέθανε; φώναξε με απελπισία στον Τζαίμς όταν τον συνήντησε. Τα ξέρατε όλα; Γιατί δεν μου τα λέγατε άμέσως;

— Άκούστε Κάτια—τόλμησε ο Τζαίμς.— Ήθελα να σ' πω κάτι που θα σ' το έλεγα κατά την διάρκεια του ταξιδιού μας, αν δεν μου λέγατε πως είσατε άρραβωνιασμένη.

Η νέα χαμογέλασε χωρίς ν' απαντήσει. Πώς είναι δυνατόν να μιλήση κανείς, όταν δίνει ένα ατέλειωτο φιλή...

A. TACKERMAN

ΣΤΟ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑ 187Α

Εκείνο το βράδυ, την ώρα ακριβώς κατά την οποία ο Χένρυ Γκάλε, συνεταίρος της εταιρίας των αδαμαντοπωλών Γκάλε και Βίντρεμ, ετοιμαζόταν για το ταξίδι που θακανε στο Μπόστον την άλλη μέρα, ο Μπέν Ντάμπολ έδινε στον Ντόπευ Στάντζ οδηγίες σχετικές με αυτό το ταξίδι.

—Θα ήταν άπιστευτο να μην πετύχαι αυτό το κόλπο, είπε στον Ντόπευ ο άρχισυμμορίτης χαμογελώντας. Είσαι ο πιο κατάλληλος γι' αυτό.

—Απλώς το χέρι, πήρε ένα πιλήκιο ταχυδρομικού υπαλλήλου και δίνοντάς το στον σύντροφό του.

—Για δοκίμασέ το, του είπε.

—Είναι λίγο φαρδύ, αλλά το ίδιο κάνει, απήντησε δοκιμάζοντας το ο άλλος.

—Τώρα, άκουσέ με. Ο άγοράσης ένα εισιτήριο για το Νιού Χάβεν με το τραίνο του Μπόστον και θα περιμένεις μπροστά στο σιδηροδρόμο ως που να έλθω. Ο άνθρωπος που θα ιδής να άκολουθώ, θα είναι ο Γκάλε. Έγκράτησε ένα διαμέρισμα πρώτης θέσεως στο βαγόνι 187Α. Μην το ξεχάσεις. Τώρα...

Παρ' όλο που μισούσε τον άρχηγό του για την εξυπνάδα του, ο Ντόπευ δεν μπορούσε να κρύψει τον θαυμασμό του ακόμη κι' αυτή τη φορά, που επέτυχε, όπως πάντοτε, να μάθει τα σχέδια του θυμάτος του σ' όλες των τις λεπτομέρειες.

—Ο Ντάμπολ γέλασε.

—Ξέρεις δεν δυσκολεύτηκε καθόλου να το μάθω όλα, από το παιδί που έστειλαν στο πρακτορείο για ν' αγοράσει το εισιτήριο. Μη σαστίζεις, έ!

Ο Ντόπευ τον άκουσε προσεκτικά, ενώ το μυαλό του άπετύπωνε με ακρίβεια δίσκου γραμμοφώνου τις οδηγίες που του έδινε ο Ντάμπολ. Έζηλευσε από τώρα γιατί θαπαίριε την μερίδα του λέοντος ο άρχηγός του χωρίς να έκτεθη καθόλου στον κίνδυνο. Κι' όμως παραδεχόταν την εξυπνάδα του. Να τον κοροϊδέψει κανείς ήταν αδύνατον.

Ο Ντόπευ άκουσε προσεκτικά τον άρχηγό του, ο οποίος στο τέλος του είπε:

—Όλα είναι εν τάξει. Κατάλαβες τί θα κάνεις; Ο Ντόπευ συγκάτενεσε και ρώτησε.

—Μετά το κόλπο θα επιστρέψω έδω; Κι' ύστερα από μέσα του: «Για να σου παραδόσω τα μπριγιάντια...»

—Βεβαίως. Θα πάρης το λεωφορείο. Τα τραίνα θα έχουν άσφαλώς άστυνομικούς. Κι' άκουσε. Άν μου κάνης καμιά άπάτη θα το πληρώσης άκριβά!

—Μη φοβάσαι. Έχε έπιστοσύνη, σέ μένα!

Στην πρώτη σειρά του πλήθους που έπερίμενε το άνοιγμα του σιδηροδρόμου για το τραίνο του Μπόστον, ο Ντόπευ ξεχώρισε άμέσως τον Μπέν Ντάμπολ. Άνοιγοντας ένα κενό μεταξύ των χαμάληδων, έπρωχόρση και είδε ότι ο άρχηγός του βρισκόταν πίσω από ένα άνθρωπάκο κοντά και άδύνατο. Ο Ντάμπολ περίμενε να συναντήσει το βλέμμα του Ντόπευ κι' ύστερα άπομακρύνθηκε κι' άρχισε να κόβει βόλτες μέσα στον σταθμό. Είχε κατάλαβει.

Με μεγάλη προσοχή ο Ντόπευ παρακολουθούσε τον «άνθρωπο» του. Η ήμέρα ήταν θερμή και ο άδαμαντοπώλης Χένρυ Γκάλε άσφαλώς θα είχε τρέξει. Άφου έβγαλε το μαντήλι του, άνασάκωσε το καπέλλο του και σκούπισε τον ιδρώτά του με έπιμονή γύρω από τα άχτένιστα μαλλιά του.

Ποιος θα μπορούσε να φαντασθή, σκεπτόταν ο Ντόπευ, ότι εκείνος ο άσημάντος άνθρωπάκος έφερε επάνω του διακόσιες χιλιάδες δολάρια σε μπριγιάντια. Οί σκέψεις του όμως αυτές διεάργότερο, παρακολουθώντας πάντοτε τον Γκάλε έφτασε ως το ύπόστεγο.

Παρατήρησε το τραίνο για το Μπόστον και είδε ότι το 187Α βαγόνι όπου βρισκόταν το διαμέρισμα ήταν στο τέλος του συρμού. Πέρασε τότε δυο άλλα διαμερίσματα, μπήκε στο δικό του, έκάθισε σε μία πολυθρόνα κι' περίμενε μιάμιση ώρα. Όταν όμως το τραίνο πλησίαζε στο Νιού Χάβεν, πήδησε όρθιος κι' έτρεξε προς το διαμέρισμα 187Α.

Ταχύς, διέσχισε τον διάδρομο, φόρεσε το πιλήκιο που του έδωσε ο Ντάμπολ και έβαλε στα μάτια ένα ζευγάρι γυαλιά μαύρα.

ριστερό χέρι του δείχνοντας μερικά κίτρινα χαρτιά. Με το δεξί του έσφιγγε το χέρι ενός μπαστουνιού.

—Ένα τηλεγράφημα για τον κύριο Γκάλε.

Η πόρτα άνοιξε σχεδόν άμέσως κι' ο Ντόπευ είδε μπροστά του έναν άνθρωπάκο φαλακρό, χωρίς σακάκι και γιλέκο, ο οποίος τέντωσε το χέρι να πάρη το τηλεγράφημα. Φαλακρός; Ο Ντόπευ για μία στιγμή δίστασε. Άλλά μπαίνοντας μέσα στο διαμέρισμα έδωσε το κίτρινο χαρτί με το άριστερό του χέρι ενώ συγχρόνως έκλεινε την πόρτα με το πόδι του, πίσω του. Και ενώ ο Γκάλε άπεσφράγιζε το τηλεγράφημα, ο Ντόπευ του έδωσε ένα γερό κτύπημα, κι' εκείνος σωριάσθηκε κάτω, αφήνοντας ένα ούρο λιασμα πόνου ύστερα λιποθύμησε. Ο Ντόπευ τότε έψαξε στο σακάκι του Γκάλε: σέ μία τσέπη του βρήκε εκείνο που ζητούσε: ένα πέτινιο κουτάκι, το οποίο τον τύλιξε άμέσως σ' ένα κομμάτι έφημερίδα. Όταν βγήκε από το διαμέρισμα κι' έκλεισε την πόρτα πίσω του χωρίς να προξενήση κανένα θόρυβο, έβγαλε το πιλήκιο του ταχυδρομικού υπαλλήλου και τα μαύρα γυαλιά και κατόπιν, τότε που το τραίνο έμπαινε στο σταθμό, πήδησε κι' έξηφανίσθη.

Μπήκε σ' ένα λεωφορείο για να επιστρέψη στη Νέα Υόρκη. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού σκεπτόταν ότι ο άρχηγός του δεν υπελόγισε ότι το σχέδιο μπορούσε ν' αποτύχαι. Άλλά κι' αυτός ο ίδιος είχε προεξοφλήσει την έπιτυχία. Κάτω από

τη δεξιά του μαγάλη έσφιγγε το πέτινιο κουτί με τα μπριγιάντια. Άλλά μία ιδέα του ήλθε στο μυαλό. Δεν θα μπορούσε άραγε να κρατήσει αυτός τα μπριγιάντια; Ο Ντάμπολ, είν' άλήθεια, ήταν άνθρωπος στον όποιον δεν θα μπορούσε κανείς να πη ψέμματα: άλλως τε, όταν θα διάβαζε έφημερίδα... Μά ήταν άνάγκη να ξέρη όλη την άλήθεια ο Ντάμπολ; Ο Ντόπευ είχε την αντίθετο γνώμη. Για πρώτη φορά η τόλμη του τον έβοήθησε να πάρη μιάν άπόφαση. Θα δοκίμαζε. Γιατί ήξερε ότι αν κατόρθωνε να διατηρήση την ψυχραιμία του, το σχέδιό του θα έπετύγγανε.

Όταν το λεωφορείο έφθασε στη Νέα Υόρκη, ο Ντόπευ πήγε κατ'εύθειαν στο σπίτι του Ντάμπολ. Ο χαιρετισμός του άρχισυμμορίτη υπήρξε ειλικρινής όσο και άγωνιώδης. Άλλά μόλις είδε το συννεφιασμένο πρόσωπο του Ντόπευ, η όψις του άγρίωσε.

—Δεν τα κατάφερες; Ηλίθιε, κτήνος!

—Όχι! φώναξε ο Ντόπευ ρίχνοντας επάνω στο τραπέζι το πιλήκιο του ταχυδρομικού υπαλλήλου. Δεν φταίω εγώ. Ο άνθρωπος του διαμερίσματος 187Α ήταν φαλακρός κι' εκείνος που

μούδειξε είχε πυκνά κι' άχτένιστα μαλλιά! Τον χτύπησα, αλλά μόλις τον είδα φαλακρό δεν στάθηκα ούτε μία στιγμή μέσα στο διαμέρισμα να ψάξω. Ήταν χαμένος καιρός.

Το σκληρό πρόσωπο του Ντάμπολ και οί βλαστήμιες του, έκαναν τον άλλον να σιωπήσει. Ο άρχηγός γύρισε τη ράχη στον Ντόπευ. Κατάρα! Εφταίγε αυτός που δεν του είπε ότι το θύμα φορούσε περσούκα. Άλλά δεν ήθελε ποτέ να πη σ' έναν ύποδιέστερό του ότι έκανε λάθος.

—Ηλίθιε! Και το πρόσωπο; δεν τον είχες ιδή στο πρόσωπο; Δεν σου ήταν άρεκέτο αυτό; φύγε από τα μάτια μου.

—Φεύγω! Φεύγω! φώναξε ο Ντόπευ, ενώ μέσα του έλεγε: «αυτή τη φορά πέτυχα. Μία για όλες. Θα πάρω το τραίνο των 17,50».

—Άμέσως! Η θα σέ βγάλω με τις κλωτσιές! Ξέω! Και λέγοντας αυτά ο Ντάμπολ πήρε από το χέρι τον Ντόπευ και τον συνώδεσε ως την πόρτα.

Άλλά μόλις έκαναν να διασκελίσουν το κατώφλι της στάθηκαν κι' οί δυο έντρομοι. Άπέναντί τους είχαν τον έπιθεωρητή Ντόπολ και δυο άλλους άστυνομικούς.

—Από το νού του Ντάμπολ πέρασε μιά σατανική σκέψη. ΆΑ σεις είσθε, Ντόπολ, είπατε ψυχρά. Άκριβώς τώρα έβγαξα έξω αυτόν τον παληάνθρωπο. Δεν τον ξέρω ποιος είναι. Ηρθε για να μου προσφέρει μπριγιάντια...

Σε λίγο η πόρτα του Ντάμπολ έκλεινε και άνάμεσα στους άστυνομικούς βρισκόταν ο Ντόπευ με χειροπέδες...

Σ. ΦΡΕΝΤΕΡΙΚ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ
ΤΩΝ ΠΥΡΑΜΙΔΩΝ

Εκπλήξεις και μυστήρια της Μεγάλης Πυραμίδος.—Αυτή προε-

πε την γέννηση του Χριστού, τον Παγκόσμιο Πόλεμο και προλέγει την άρχή ενός νέου κόσμου στις ύπολογισμους επί της πυραμίδος ευρέθη ή άκριβης χρονολογία της γεννήσεως του Χριστού και της σταυρώσεώς του. Η ήμερομηνία της γεννήσεως υπελογίσθη από την κλίση του έδαφους εις το δωμάτιο της βασιλείας. Πολλαπλασιάζοντας την κλίση του έδαφους με την άρχιτεκτονικήν κλίσην του κτιρίου κατωρθώθη να εύρεθη ή άκριβης χρονολογία της γεννήσεως. Η ήμέρα της σταυρώσεως του καθορίζεται από την έπιφάνεια του άνοιγματος που φέρεται στη μεγάλη στοά. Κι' ή ιερή αιγυπτιακή φιλολογία ύποστηρίζει άκριβώς ότι αυτή άφιερώθη στον σωτήρα της άνθρωπότητος.

20 Αύγουστου 1953!

Η μεγάλη στοά σταμιά άφου σημειώνει 1844 πόδια μήκος και το 1844 είναι το έτος που άρχισε ή πρόοδος της έπιστήμης και που άρχισε ή λειτουργία των πρώτων σιδηροδρόμων. Έπίσης πρέπει να σημειωθούν κι' άλλοι αριθμοί που εύρέθησαν ύστερα από πολλούς ύπολογισμούς. Πολλαπλασιάζοντας την βάσιν επί το ύψος της πυραμίδος εύρίσκειμεν τον αριθμόν 8,1914 και καθώς είναι γνωστόν τον 14, 1914 έτ:λείω ε το «Ούλτιμάτουμ», το όποιον εστάλη από την Μ. Βρετανίαν στη Γερμανία και το όποιον έκηρυξε τον παγκόσμιον πόλεμον. Κι' ιδού όκόμη: Τραβώντας μια γραμμή από την κορυφή ως τις βάσεις του ναού έχομεν τον αριθμόν 11,1918 κι' είναι γνωστόν ότι στις 11 Νομβρίου (11ου μηνός) 1918 υπεγράφη ή ειρήνη μεταξύ Γερμανίας και των Συμμάχων. Έπίσης ή σκοτεινή ήμερομηνία της κρίσεως, ήτις ήρχισε από το 1928 φαίνεται σ' αυτούς τους μυστηριώδεις μονολόγους. Έλπίς για το μέλλον; Ναι, και κατά τους ειδικούς, διαπιστώνεται από καθαρά αιγυπτιακά σήματα, μία παύσις της κρίσεως.

Αλχημεία ύπολογισμών

Από τον μεταφορικόν αυτόν κόσμον περνούμε στον έπιστημονικόν αίστητον κόσμον: κι' έδω όκόμη μιάς μίλες καθαρά οί ύπολογισμοί.

Αν πολλαπλασιάσωμε το περίφημον 8,14 επί το μήκος της αντίκμαρας που βρίσκεται από της αίσθησης του Βασιλέως, της έσωτερικόν του μηνιεύου, θα εύρωμεν 365.242—άκριβώς τον στο έσωτερικόν του μηνιεύου, θα εύρωμεν 365.242—άκριβώς τον αριθμόν των ήμερών του έτους! Κι' είναι γνωστόν ότι ούτε οί Έλληνες, ούτε οί Ρωμαίοι κατόρθωσαν να ύπολογίσουν άκριβώς την διάρκεια του χρόνου.

Κι' όκόμη: Είναι γνωστόν ότι στα 1900 μιά άποστολή έπιστημόνων, ύστερα από μεγάλες έρευνες, κατόρθωσε να προσδιορίση ότι ή άπόστασις που χωρίζει τον ήλιο από την γη είναι 149 έκατομμύρια χιλιόμετρα. Λοιπόν άρκει να πολλαπλασιάσωμε το ύψος της πυραμίδος επί ένα έκατομμύριο για να βρούμε τον αριθμόν 148.208.000 χιλιόμετρα!

Ο Άββάς Μοντρέ, φανατικός μελετητής της πυραμίδος του Χέοπος, λέγει ότι έπεκαλέσθη την βοήθειαν όλων των έπιστημόνων διά να κατορθώση να κάνη μερικούς ύπολογισμούς και ότι οί μεγαλύτερες έφευρέσεις του οϊώνός μας ήσαν ήδη γνωσταί από 4.000 έτών!! από τους Αι. ύπτιους.

Εν τέλει θα πούμε ότι τελευταίες έρευνες άπέδειξαν ότι σ'έναν τοίχο της αίθουσής του βασιλέως έχει χαραχθή ένα ιερογλυφικόν το όποιον άνταποκρίνεται στην ήμερομηνία 20 Αύγουστου 1953. Κι' αυτό είναι το τελευταίο σήμα της πυραμίδος. Μήπως θέλει να πη αύτο την άπαρχήν ενός νέου κόσμου; Άς περιμένωμε λοιπόν την 20 Αύγουστου 1953.

FRANCIS VILLA

Μερικοί καταπληκτικοί αριθμοί

Μιλήσαμε για το μυστήριο της πυραμίδος αυτής. Είπαμε ότι από χιλιάδων έτών ύπάρχουν παραδόσεις για τα μυστήρια που κρύβονται μέσα στην πυραμίδα του Χέοπος.

Παρατηρήθη π. χ. πώς από μερικές τοποθετήσεις και τα διάφορα κενά που ύπάρχουν στο έσωτερικό της Μεγάλης Πυραμίδος, μπορούν να άποδειχθούν τα μεγάλα γεγονότα της άνθρωπότητος. Ίσως να πρόκειται περί συμπτώσεως, περί μαγικών αριθμών, περί άστρονομικών ύπολογισμών, σχεφθήτε τα όπως θέλετε, άλλα το παρακάτω γεγονός είναι άναμφισβήτητο. Άπό την έποχή του Χριστιανισμού, σύμφωνα με τις έρευνες του Ζωρζ Μπαρμπερέν, κι' από τον Χριστιανισμό έως την κρίση των σημερινών ήμερών μας, όλα είναι σημειωμένα. Έπίσης με την γεννήσεως του Χριστού και της σταυρώσεώς του. Η ήμερομηνία της γεννήσεως υπελογίσθη από την κλίση του έδαφους εις το δωμάτιο της βασιλείας. Πολλαπλασιάζοντας την κλίση του έδαφους με την άρχιτεκτονικήν κλίσην του κτιρίου κατωρθώθη να εύρεθη ή άκριβης χρονολογία της γεννήσεως. Η ήμέρα της σταυρώσεως του καθορίζεται από την έπιφάνεια του άνοιγματος που φέρεται στη μεγάλη στοά. Κι' ή ιερή αιγυπτιακή φιλολογία ύποστηρίζει άκριβώς ότι αυτή άφιερώθη στον σωτήρα της άνθρωπότητος.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΤΑΙΡΕΜΕΝΗ ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟΝ

(Συνέχεια)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιλούσε με τόσο θέρμη ώστε ένα ελκρινές χαμόγελο φάνηκε στο σοβαρό πρόσωπο της Ζιλμπέρτ.

Δεν ήξερε τί ακριβώς ήξερε ο Βερλαίν για την δυσαρέσκεια της με τον Ροδόλφο και γι' αυτό του φερόταν επιφυλακτικά. Έν τούτοις εκείνος της μιλούσε με τόσο εμπιστοσύνη που θάλεγε και εις ότι ούτε καν είχε προσέξει την ανώμαλο κατάστασή της ως εγκαταλειφθείσης συζύγου.

Κι' όμως ασφαλώς, θάξερε ότι ο Ροδόλφος δεν έρχοταν πια στο σπίτι. Τί κομωδία έπαιζε λοιπόν, μαζί της ο νεαρός αξιωματικός;

Έκτός αν είχε έρθει μόνο και μόνο για να της μιλήσει για τα χρήματα, που θα χρειαζόταν ο άνδρας της για να πραγματοποιήσει την έφευρσή του.

Η τελευταία αυτή σκέψις πέρασε από το μυαλό της σαν ένα φλογισμένο βέλος που την πλήγωνε σκληρά.

Ο Βερλαίν της φάνηκε ξαφνικά «λιγότερο συμπαθητικός».

Στην ψυχική κατάσταση που βρισκόταν, μια επίσκεψις που είχε ως σκοπό το συμφέρον δεν μπορούσε παρά να την πειράξει πολύ, γιατί άμεσως οι ύποψις της γύρισαν εναντίον του άνδρός της.

Αν ή επίσκεψις του αξιωματικού ήταν απλώς ένα οικονομικό διάβημα ποιο ρόλο είχε παίξει άραγε ο Ροδόλφος σ' αυτό;

Ξαναθυμήθηκε την υπερήφανη συμπεριφορά του άνδρου που έφερε τ' όνομα του. Τόν ξανάβλεπε, τότε, στο ταξίδι του γάμου των, όταν υπέγραφε το τσέκ που θάσταλγε στη θεία Σοφία.

Της φάνηκε πως έβλεπε πάλι το λεπτό, ευγενικό χέρι του νέου καθώς άκουμποσε άπανά στο τσέκ σαν να θέλε με την αγέρωχη στάση του να διεκδικήσει το δικαίωμά του.

Αναγκάστηκε να παραδεχθί πως ο άνθρωπος αυτός ήταν ανίκανος να ζητήσει την χρηματική βοήθεια της δια μέσου τρί-θεσθί του τα χρήματα που του χρειαζόταν.

«Όχι, ο Ροδόλφος δεν ξέρει ότι ο Βερλαίν ήρθε για να μου μιλήσει για χρήματα. Ίσως μάλλον ο ίδιος να το ανέφερε τυχαίως χωρίς καμμία ύστεροβουλία».

Η φωνή του επισκέπτου της την απέσπασε από τις σκέψεις της.

«Ο Ντέ Φραγκόν επέτρεψε ώστε, με το μοτέρ σταματημένο, ένα μικρό υπόδειγμα αεροπλάνου, κατασκευασμένου σύμφωνα με τις υποδείξεις του να κρατιέται στον αέρα και να κατεβαίνει πο-δοκίμης δεν γίνονται σ' ένα αεροπλάνο φυσικού μεγέθους, άντι λαμβάνεσθε ότι βρισκόμαστε στο στάδιο των πιθανοτήτων».

«Και πώς μπορεί να βεβαιωθεί κανείς ότι το αεροπλάνο που θα κατασκευασθί έπάνω στα σχέδια του συζύγου μου, μπορεί να μείνι μετόρω ;

—Δοκιμάζοντάς το, απλούστατα !

—Η Ζιλμπέρτ τινάχθηκε τρομαγμένη.

—Και ποιός θα τολμήσει να κάνει μια τέτοια δοκιμή ;

—Ο Ντέ Φραγκόν, βέβαια.

—Αυτός !

Με τα μάτια ορθάνοικτα ή νέα γυναίκα φαινόταν σαν να βλέ-
πει τις σκέψεις της.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

πε μπροστά της κάποιαν άντρα-
χιαστική όπτασία.

—Είναι τρελλός ! θα σκο-
τωθί !

«Ο Βερλαίν χαμογέλασε με
τόν φόβο της».

—Ευτυχώς που όλοι οι έ-
φευρέται δεν σκοτώνονται !

«Αλ-
λωστε οι δοκιμές γίνονται επά-
νω απ' το νερό, πράγμα που δίνει
περισσότερες ελπίδες σωτηρίας
σ' έναν καλό κολυμβητή».

«Εκείνο
που είναι βέβαιον είναι ότι δεν
θα παραδεχθί ποτέ να πάρη
άλλος την θέση του σε μια τόσο
επικίνδυνη δοκιμή».

«Η Ζιλμπέρτ υποχρεώθηκε
να καταβάλη μια προσπάθεια για
ν' ανακτήσει την ψυχραιμία της
αν και δεν μπορούσε να εξηγήση
στον έαυτό της γιατί είχε ταρα-
χθί τόσο πολύ».

Στο κάτω-κάτω τί την έ-
νοιαζε για την ζωή αυτού του
συζύγου που την έδιωχνε ;

Από μέσα της όμως συλ-
λογιζόταν :

«Τώρα καταλαβαίνω γιατί
μου έλεπε πως είχε ανάγκη της έ-
λευθερίας του, ανάγκη να νάναι κύ-
ριος της ζωής του και της τύ-
χης του. Δεν ήθελε νάχη την

έννοια ότι θα άφηνε μια γυναίκα πίσω του».

Και ή σκληρή αυτή αλήθεια της έπεβλήθηκε :

«Με θυσίασε αλύπητα για το έργο του !»

«Επειδή σώπαινε και το βλέμμα της ήταν σκληρό, ο Βερλαίν
παρεξήγησε τις πραγματικές σκέψεις της. Μ' έναν τόνο θριάμβου
στην φωνή του, πρόσθεσε :

—Αν έπιτύχη, τον περιμένει ή δόξα !

Η Ζιλμπέρτ την ίδια στιγμή, παρακολουθούσε μια αλ-
λη λογική :

—Η δόξα ; Μια χίμαιρα ! έλεπε ειρωνικά. «Υπόσχεται το φι-
λέ της σ' εκείνους που την κυνηγούν».

Ένα παράσημο πάνω σ' ένα
που πραγματοποιεί τις περισσότερες φορές.

Φραγκόν να μη βρεθί μεταξύ των προνομιούχων ;

Θα ήταν τότε
άπειρος ευτυχής να σ' άφιερώνει την τιμή της εργασίας του.

—Α ! φώναξε. Μη θέλετε να μου πητε ότι ο Ροδόλ-
φός φιλοδοξεί τόσο δόξα για μένα !

Δεν ξέρετε λοιπόν, κύριε Βερ-
λαίν, ότι απέναντι σε τόσοι κινδύνους, θα προτιμούσα έναν άγα-
μο άσπιδά για σύζυγο, που θάταν ικανοποιημένος να πηγαινόερχε-
ται στην δουλειά του με τα δυο πόδια του που του έδωσε ο
ουρανός.

«Ο αξιωματικός χαμογέλασε μ' άμφιβολία.

—Θα τα ξαναποιήσω άργότερα... αν ο Ντέ Φραγκόν έπιτύχη.

Σώπασαν για μια στιγμή και έπειδή ή νεαρή γυναίκα έμεινε βυ-
θισμένη στους συλλογισμούς της, ο αξιωματικός παρατήρησε :

—Πάντως για την ώρα, όλα αυτά είναι πιθανότητες. Θα
πραγματοποιηθουν μονάχα αν ο Ντέ Φραγκόν κατορθώσει να βρη
έναν χρηματοδότη».

Η Ζιλμπέρτ ένοιωσε πάλι μια δυσαρέσκεια.

—Εγρίξε μια γρήγορη ματιά στον αξιωματικό, αλλά δεν
είπε τίποτε.

«Ο Βερλαίν γύρισε εκείνη την στιγμή και την κύτταξε. Είδε
που σήκωσε υπερήφανα το κεφάλι της, το βλέμμα της σκληρό

ΠΑΝΘΕΟΝ

χαρφώθηκε στο κενόν. τα χείλη της σφίχθηκαν περιφρονήτικά
και μονομιάς κατάλαβε ότι με κάποια άδξεια λέξη είχε πληγω-
σει την νέα γυναίκα.

Σηκώθηκε, στενοχωρημένος κάπως :

—Με συγχωρήτε, κυρία μου, για την πολυλογία μου. Σας
διηγούμαι ένα σωρό προσωπικές ιδέες μου που μου είναι προς
φίλεις και θα ήθελα πολύ να πραγματοποιηθουν. Ο Ντέ Φρα-
γκόν, με την καλωσύνη του να με κάνει σύντροφο στην πτήση
του, μου ζάλισε λίγο το μυαλό με τους καπνούς της δόξης και
με όνειρα.

Η νέα προσπάθησε να χαμογελάση.

—Σας άκουσα με πραγματική ευχαρίστηση, κύριε Βερλαίν.

«Έχετε δίκιο να κάνετε όνειρα είναι το μόνο που αξίζει να δια-
τηρη κανείς. Και πιστέψτε με, σ' ε' εύχομαι μ' όλη μου την καρ-
διά να συναντήσετε στον δρόμο σας τον Μαικήνα που σ' ε
χρειάζεται».

Είχε προφέρει τις λέξεις αυτές τόσο ευγενικά, ώστε ο αξι-
ωματικός δεν μπόρεσε να καταλάβη αν ή ευχή που βγήκε από
τα λεπτά χείλη τ' αυτός υπερήφανα ήταν πραγματικά ελκρινής ή
ήταν μια ειρωνική απάντηση στους υπαινιγμούς του.

«Ένοιωσε μια νεοστή μπροστά στην αινιγματική γυναίκα.

«Υποκλίθηκε και άκούμπισε τα χείλη του στο απαλό
χεράκι που του έτεινε. «Υστερα, μ' ένα τελευταίο χαιρετισμό,
άπομακρύνθηκε με την εντύπωση ότι είχε κάνει κάποια γκάφα.

Για πολλή ώρα μετά την αναχώρησή του ή Ζιλμπέρτ έμεινε
ακίνητη. Ένοιωσε μιαν άοριστη αησυχία. Την βασάνιζε ή τρομε-
ρή πρόβλεψις των κινδύνων που θα είχε να υπερνικήση ο Ρο-
δόλφος και συγχρόνως την στενοχωρούσε σε σημείο που να πονή,
ή σκέψις ότι είχε ανάγκη από χρήματα για να έπιτύχη.

Κύτταξε όλη τη γύρω της πολυτέλεια και αναπόλησε το τα-
πεινό δωμάτιο που κατοικούσε ο άνδρας της.

«Η παραβολή αυτή ήταν τόσο οδυνηρή, ώστε τα μάτια της
γέμισαν δάκρυα σαν νάταν ένοχος έγωισμός ή φιλαργυρία.

«Όσο κι' αν έλεγε στον έαυτό της ότι ο Ροδόλφος ήταν έλεύ-
θερος να μοιρασθί μαζί της την ευμάρειά της, έν τούτοις είχε
την εντύπωση ότι έφταιγε αυτή για την χρηματική στενοχώ-
ρια που παρεμπόδιζε το έργο του νέου έφευρέτου.

Συλλογιζόταν πώς έπρεπε να το είχε προβλέψει, άφου ο ίδιος
ο άνδρας της της είχε πη πως βρισκόταν χωρίς περιου-
σία και εργασία και πως μόνος του έπρεπε να δημιουργήση
και τα δυο... Δεν ήταν καθήκόν της λοιπόν να προσφερθί να τον
βοηθήση για την εύδωση του έργου του ;

«Είμαι βεβαία πως δεν θα δεχόταν. Θα άρνιόταν με φρί-
κη κάθε χρηματική βοήθεια που θα προερχόταν από μένα».

Μολαταύτα, παρ' όλη την δικαιολογημένη αυτή πεποίθησή
της, ήταν δυσάρεστημένη με τον έαυτό της.

Τρεις μέρες στη σειρά έμεινε συλλογισμένη. Την βασάνι-
σε το ίδιο κρυφό αίσθημα της μεταμελείας. «Υστερα κάποιο βρά-
δυ, ένα άοριστο σχέδιο άρχισε να σχηματίζεται
στο ταραγμένο μυαλό της».

Τίποτε δεν ήταν ακόμα καθωρισμένο στην
σκέψη της, όπου στριφογύριζαν μπερδεμένες ι-
δέες, ένω στα χείλη της πλανιόταν ένα χαμόγε-
λο άκαθόριστο.

«Α ! Αν το σχέδιό της ή-
ταν ακατόρθωτο !»

Αφου μελέτησε πολύ την ι-
δέα της, έκανε συνδυασμούς και
την συζήτησε μόνη της επί πολύ :

το σχέδιό της άρχισε να παίρνη
μορφή.

«Όσο συλλογιζόταν, τόσο το
χαμόγελό της ζωήρευε. Σιγά-σι-
γά ή καινούργια αυτή σκέψις
της, έδιωχνε την κακοδιαθεσία
της, την ψυχική δυστυχία της
και στην φυσιογνωμία της πα-
ρουσίαζε την ένδόμυχη χαρά
της, την ικανοποίησή της και τον
θρίαμβό της».

Ναι, αξίζει να έπιτύχη το
τόλμημά της !

Μέσα στο σημειωματάριό
της, έγραψε την ήμερομηνία της
ημέρας εκείνης.

Μια λάμψις είχε φωτίσει τα
βήματά της και άνοιγε έναν
καινούργιο δρόμο μπροστά της.

Είχε ένα σκοπό ! Ο Θεός

θέλησε να βρεθί ένας σκοπός στην έρημη ζωή της.

«Υστερα, έπειδή ή χρονολογία που είχε σημειώσει δεν έ-
ξηγούσε άρκετα την σπουδαιότητα του σχεδίου που είχε στο νου
της, έγραψε τα έξης :

«Το ναυάγιο σκάλωσε σε κάτι... σε μια άγκυρα ίσως ;»

Την άλλη μέρα, πολύ πρού, ζωηρή, μ' ένα μυστηριώδες χα-
μόγελο στα χείλη, ή Ζιλμπέρτ βγήκε και γύρισε στις τέσσε-
ρες άκρες της πόλεως.

«Όλη την ήμερα, συζητούσε με καχύποπτους ανθρώπους, άν-
τέκρουε τις προκαταλήψεις τους, τους δισταγμούς των, ώσπου
στο τέλος, επέβαλε την τρέλλη, αλλά και θαυμαστή ιδέα της που
από λίγες μέρες τώρα, είχε πλημμυρίσει με ήλιο την ψυχή της.

Της παρουσίαζαν την τρέλλα, τους κινδύνους, την άσκοπη
τόλμη, αλλά όλοι αναγκάσθησαν να ύποχωρήσουν μπροστά στην
γοητεία μιας θελήσεως έτοιμης για κάθε θυσία. Μόρσεως και νί-
κησε όλες τις αντίστασεις και τέλος την τεράτρη ήμερα, όταν
βεβαιώθηκε πιά ότι ή έπιθυμία της θα έπραγματοποιείτο, έλαμ-
πε όλη από χαρά».

Μέσα στο ατύχινητό της καθώς ξαναγύριζε στο σπίτι της,
το γέλιο της έξοπασε σαν ένας ύμνος θριάμβου. Τόση μάλιστα
ήταν ή χαρά της, που για να την έκδηλώση κάτω, στα-
μάτησε το άμάξι της. «Ηθελε να έκμυστηρευθί κάπου την
κρυφή χαρά της... Το σημειωματάριό της δέχθηκε λοιπόν, την
έξής σημείωση :

«Το ναυάγιο εξακολουθεί να έπιπλή, αλλά τώρα παρασύρεται
σε καθωρισμένο δρόμο. Φτωχό ναυάγιο, για το όποιον κανείς δεν
ένδιαφέρεται πού πηγαίνει».

«Όταν έγραψε με το μολύβι τα λόγια αυτά της έλπίδος και
της άμφιβολίας, ένα γλυκό χαμόγελο άνθισε στα χείλη της, ένω
από τα μεγάλα μάτια της, που τόσο συχνά ήταν θλιμμένα τον
τελευταίο καιρό, κύλισαν άργά δυο χονδρά δάκρυα.

—Μά, φίλε μου, όχι, δεν μπορώ να συμφωνήσω μαζί σου.

Είσαι περίεργος αλήθεια ! Αν ήθελα να ζητήσω την βοήθεια
της γυναίκας μου, φαντάζεσαι πως θα το είχα αναβάλει ως σή-
μερα για να τελειώσω την δουλειά μου.

—Είσαι γελοίος ! Θυμώνω όταν σε βλέπω να ζητάς έδω κι'
έκει τα χρήματα που σου χρειαζότανι ένω ξέρεις πού θ' τα βρης
και δεν έχεις παρά να τα ζητήσεις.

Ο Βερλαίν με την φόρα που είχε πάρει δεν είχε προσέξει το
άγριο ύφος του φίλου του.

Ο Ντέ Φραγκόν ανασήκωσε τους ώμους άνυπόμονα. «Η έπι-
μονή του φίλου του ήταν παράκαιρη και άστοχη... προ πάντως
στην περίπτωση αυτή !

Αλλά μήπως μπορούσε να του εξηγήση
γιατί δεν είχε το δικαίωμα να ζητήσει την χρηματική ένισχυση
της γυναίκας του ; Γιατί ή Ζιλμπέρτ ήταν ο τελευταίος άνθρω-
πος στον όποιον μπορούσε ν' άπευθυνθί ;

—Θα σε παρακαλέσω Βερλαίν, ν' αλλάξεις ιδέ-
μα συζητήσεως, έλεε κάπως βάνουσα. Κι' αν θέλεις
να κρατήση ή φίλιά μας όπως ήταν έως τώρα, καλά
θα κάνης να μη μου ξαναμιλήσης γι' αυτό το
ζήτημα.

Ο άλλος κατάλαβε επί τέλους,
την δυσαρέσκεια του.

—Μπιά ! έλεε ξαφνιασμένος κά-
πως με το άποτομο ύφος του φί-
λου. Τί υπερευαισθησία ! Αν αυτό
είν' το μόνο που έχεις να πης στα έπι-
χειρήματά μου, το άποτέλεσμα είναι
οίκτρο !

—Δεν δίνω σε κανένα το δι-
κάτωμα ν' ανακατεύεται στην ιδιω-
τική ζωή μου.

—Τί χονδρά λόγια !

«Ας
είναι, μη θυμώνης, φίλε μου !
Η γυναίκα σου είναι πιά ά-
φελής, όταν πρόκειται για σένα !

—Η γυναίκα μου !

Νευριασμένος από την έπιμονή του
Βερλαίν, ο Ροδόλφος ένοιωσε μονομιάς
τόν θυμό να βράξη μέσα του. Με ύφος
έχθρικό γύρισε και τον κύτταξε.

—Πότε την είδες ;

—Την Τρίτη.

—Την Τρίτη, έλεε ο Ντέ Φραγκόν και

—Κανείς να μην ανακατεύεται στην ιδιωτική μου ζωή.

ΠΑΝΘΕΟΝ

ἀκούμπισέ τον ἀγκῶνά του ἐπάνω στὸ γραφετὸ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ κυττάξῃ καλλίτερα τὸν ὑπολογιστὴ. Διάβολε ! Βλέπω πῶς συχνὰ πηγαίνεις στὴς κυρίας Ντὲ Φραγκὸν !

— Ἀν καὶ δὲν ἔφταίγες σὲ τίποτε, ἡ παρατήρησις τοῦ φίλου του καὶ τὸ ὕψος ποὺ μεταχειρίσθηκε, ἔφεραν ἕνα ζωηρὸ χρώμα στὸ ἡλιοκαμμένο πρόσωπο τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποὺ ὁ ἄλλος τὸ παρατήρησε.

— Δὲν τὴν ξαναεἶδα ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὴν κλινική, ἀπῆντησε ὁ Βερλαῖν ἥρεμα. Πῆρα λοιπὸν τὸ θάρρος νὰ πάω πρὶν λίγες μέρες γιὰ νὰ ζητήσω εἰδήσεις της.

— Καὶ αὐτὴ ἐνόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ σοῦ κάνῃ μιὰ ἐπίδειξη τῆς περιουσίας καὶ τῆς γενναιοδωρίας της.

— Ὡ !

— Ὁ ὑπολοχαγὸς δυσανεστήμενος σηκώθηκε ἀπ' τὴν θέση του.

— Μεταχειρίζεσαι, εἶπε ὕστερα κατὰ λόγια ! Ἦταν μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα ποὺ ἡ κυρία Ντὲ Φραγκὸν μὲ δέχθηκε, ἀλλὰ οὐτε ἔγινε λόγος γιὰ τὴν περιουσία της ἢ γιὰ τὴν ἐπέμβασή της.

— Μήπως ἔχω ἐγὼ τί εἰπατε.

— Τώρα ὁ Βερλαῖν ἀγρίεψε.

— Δὲν εἶπαμε τίποτε ποὺ δὲν θὰ μπορούσες νὰ τὸ ἀκούσης καὶ σὺ, ἀπῆντησε ζωηρά. Καὶ μπροσὶ νὰ σοῦ πῶ πῶς δὲν τὸ βρίσκω λιγώτερο φυσικὸ νὰ πάω τώρα νὰ ζητήσω νέα γιὰ τὴν ὑγεία τῆς γυναίκας σου, ὅσο τίς ἄλλες φορές ποὺ πήγαινα γιὰ νὰ πάω τὰ γραμματὰ σου ἢ γιὰ νὰ δώσω ἕνα κλειδάκι.

— Ἐχεις δίκιο.. Δὲν ἔπρεπε νάχα κάνει χρήση τῶν ὑπηρεσιῶν σου.

— Ὁ Βερλαῖν ἀναπήδησε ἔξαλλος.

— Ἀ ! Ὅλα κι' ὅλα, ἀγαπητέ μου ! Δὲν περνοῦν τέτοια λόγια μεταξύ μας ! φώναξε. Σέρβοι πολὺ τὴν κυρία Ντὲ Φραγκὸν καὶ ὁμολογῶ ὅτι μὲ κολακεῖτε πού μὲ δέχεται στὸ σπίτι σου, ἔμένα ἔναν ἀδέκαρο ἀξιωματικῷ. Ἀν ὅμως παραξηγῇ τίς ἐπισκέψεις μου θὰ περιορισθῶ στὸ σπίτι μου. Ἡ φιλία μας βαστά ἀπὸ τότε ποὺ εἴμαστε παιδιὰ μαζί στὸ κολλέγιο. Ἀν ἀρχίσεις τώρα νὰ μὲ ὑποψιάζεις, πέστο ἀμέσως καθάρα.

— Ὁ Ροδόλφος ἔκλεισε τὰ μάτια. Εἶχε χλωμίσει ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητο σφίξιμο τῆς καρδιάς του.

— Κάνεις λάθος, εἶπε μὲ κάποια προσπάθεια γιὰ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταρσχή του. Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ ἡ γυναίκα μου σὲ δέχεται μ' εὐχαρίστηση... Θὰ λυπόμουν κατάκαρδα ἂν σοῦ φερνόταν ὁσχημα... Εἶναι οἱ παρατηρήσεις σου... σ' αὐτὸ τὸ χρηματικὸ ζήτημα ποὺ μὲ νεurioάζουν... Ἐχω τίς ιδέες μου, τίς ἀρχές μου. Ἐπὶ τέλους, μὴν μοῦ ξαναμιλήσεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα ἂν θέλεις νὰ μ' εὐχαριστήσης.

— Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο, ὁ Βερλαῖν κύτταξε τὸν φίλο του παρῶν ἐνεμένως γιὰ τὴν ἐκφρασὴ του καὶ τὴν χλωμάδα του. Ὑστερα ἀναπόλησε τὴν γλυκεῖα καὶ μελαγχολικὴ μορφὴ τῆς Ζιλμπέρτ ποὺ ὠρθωνόταν μπροστὰ σ' ἕνα πεπρωμένο ποὺ καὶ αὐτὴ ἤθελε νὰ τὸ νικήσῃ. Μιὰ μεγάλη λύπη γέμισε τὴν καρδιά του γιὰ τὰ δυὸ αὐτὰ ὄντα ποὺ ἦσαν τὸ ἴδιο πολῦτιμα στὴν φιλία του, ἐπειδὴ καταλάβαινε πῶς κάποια ἄγνωστη σ' αὐτὸν παρεξήγησις τὰ χωρίζε. Πλησίασαν τὸν Ντὲ Φραγκὸν καὶ ἀκούμισε φιλικά τὸ χεῖρ του ἀπάνω στὸν ὄμο του.

— Συγχώρεσέ με γιὰ τὴν ἐπέμβασή μου ἀφοῦ σὲ πειράζει, ἀλλὰ μὴ εἴχνης τὸ βάρος στὴν γυναίκα σου... Σοῦ δίνω τὸ λόγο μου ὅτι μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμένα ποτὲ δὲν ἔλεγχθη μιὰ λέξις ποὺ νὰ μπορῇ νὰ σὲ δυσανεστήσῃ. Ἐπιθυμῇ εὐκρινῶς τὴν ἐπιτυχίαν σου αὐτὸ μοῦ εἶπε μονάχα...

— Πάλι, τὸ παγερὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου τὸν ἔκανε νὰ σσίσῃ. Ὁ Βερλαῖν σάπασε γιὰτὶ κατάλαβε ὅτι ὁ Ντὲ Φραγκὸν δὲν ἤθελε νὰ ἀκούσῃ οὔτε κἀν ἕνα καλὸ λόγο γιὰ τὴν γυναίκα του.

— Ἐπὶ τέλους, ἂς μὴ μιλάμε πιά γι' αὐτὸ, εἶπε ὁ ἀξιωματικὸς συμβιβαστικά. Ἦμουν κουτὸς ποὺ μίλησα ἀσυλλόγιστα καὶ λυποῦμαι κατάκαρδα ἂν σὲ στενοχώρησα.

— Τὴν ἴδια στιγμὴ κτύπησαν τὴν πόρτα. Ἐκεῖνος τοῦ κτύπησε, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπάντησιν μῆκε. Ἦταν ἕνας νέος ὄχι περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι πέντε χρονῶν, μετρίου ἀναστήματος, κάπως παχὺς καὶ ντυμένος κομψά.

— Θὰ ἤθελα νὰ μιλήσω στὸν κ. Ντὲ Φραγκὸν, εἶπε στὸν Ροδόλφο ντὲ Φραγκὸν.

— Ἐγὼ εἶμαι, κύριε ἀπῆντησε ὁ Ροδόλφος πλησιάζοντας.

— Χαίρω πολὺ πού κάνω τὴν γνωριμία σας, κύριε, εἶπε ὁ ἄλλος μὲ εὐγένεια.

— Μὲ ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ μιῶν ;

— Ἐπιτρέψατέ μου νὰ συστηθῶ Γαστάνος ντὲ Μπιγκάρ, ὁ γυιὸς τοῦ ἄλλοτε γνωστοῦ σιδηροβιομηχάνου ποὺ πέθανε πρὶν λίγα χρόνια.

— Χαίρω γιὰ τὴν γνωριμία σας, κύριε. Σ' ἐγὼ μὲ πορῶ νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος ;

— Θὰ σὰς πῶ ἀμέσως, κύριε, εἶπε ὁ νέος καὶ ἀπρόσκλητος καθίσσε. Ἐσεῖς εἰσθε ὁ κύριος Ντὲ Φραγκὸν ποὺ ἀνεκάλυψε ἕνα νέο σύστημα ἀεροπλάνου γιὰ τὸ ὁποῖον ἄκουσα νὰ λέγονται πολὺ καλά ;

— Ἐνα βλέμμα καταπλήξεως φάνηκε στὰ μάτια τοῦ ἐφευρέτου.

— Πραγματικῶς ! εἶπε ἀργὰ καὶ κάπως ἐπιφυλακτικά.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε τὰ σχέδιά σας ;

— Καθὼς μιλοῦσε ὁ νεαρὸς διώρωνε προσεκτικὰ τὴν τσάκιση τοῦ πανταλονιῦ του.

— Ἀ ! συγγνώμην, κύριε. Μὰ ἡ ἐρώτησίς σας μοῦ φαίνεται λίγο ἀδιόκριτη.

— Βέβαια, εἶσι εἶναι, ἀλλὰ δὲν καταλάβετε. Μίθετε λοιπὸν κύριε, ὅτι εἶμαι πολὺ πλούσιος, πολὺ πὺ πλούσιος ἀπ' ὅτι φαντάζεσθε, ἀλλὰ δυστυχῶς γιὰ τὴν μνήμη τοῦ καυμένου τοῦ πατέρα μου, εἶμαι τόσο ἀμαθὴς ὅσο εἶμαι πλούσιος...

— Ὁ νέος τοὺς κύτταξε σὰν νὰ ζητοῦσε μιὰ ἐπιδοκιμασία στὸ βλέμμα τῶν δύο φίλων ποὺ τὸν κυτοῦσαν κι' αὐτοὶ μὲ περιέργεια. Ὑστερα μὲ πεποῖθησι κι' ἀτάραχος, συνέχισε.

— Πρέπει νὰ ξέρετε, κύριε, ὅτι ἡ μελέτη μὲ κουράζει. Ποτὲ δὲν μπορέσα νὰ διαβάσω ἕνα βιβλίο ἕως τὸ τέλος, χωρὶς νὰ μὲ πιᾶσιν πόνοι στὸ κεφάλι. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ὑγεία μου, εἶναι κατὰ τὴν γνώμη μου, τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, γι' αὐτὸ προτίμησα νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὰ τόσα πλεονεκτήματα ποὺ θὰ μπορούσα ν' ἀποκτήσω κουράζοντας τὸ μυαλό μου.

— Εἶναι μιὰ ἰδέα κι' αὐτὴ ! εἶπε ὁ Ντὲ Φραγκὸν μὲ παγερὸ ὕψος, σαστισμένος ἀπὸ μιὰ τέτοια ὁμολογία ἀνικανότητος, γιὰτὶ κανεὶς δὲν ὑπερφανεύεται γιὰ τὴν ἀμάθειά του.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος πού συμφωνεῖτε μαζί μου, εἶπε ὁ νέος. Ἐνῶ ἔσφιγγε τὸ χεῖρ τοῦ Ροδόλφου καὶ τὸ κουνοῦσ. Ζωηρά. Εἶμαι κατενθουσιασμένος. Μαντεύω ὅτι θὰ συνηθισθῶτε λαμπρὰ οἱ δύο μας. Θὰ συμφωνήσωμε ἀμέσως.

— Μὰ σὲ τί κύριε ;

— Δὲν καταλάβατε λοιπὸν ἀκόμα, ἀγαπητέ μου ; Θέλω νὰ γίνω συνεργάτης σας.

— Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ντὲ Φραγκὸν τὸν κυτοῦσε μὲ κατάπληξη, ὁ νεαρὸς δανδῆς, ἐξηγήθηκε, ἐνῶ στροφογύριζε στὸ δάκτυλό του τὸ πελῶριο μονόπετρο δακτυλίδι ποὺ φοροῦσε.

— Εἶμαι πλούσιος, κύριε. Καὶ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς βοηθήσω χρηματικῶς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἔργου σας.

— Πῶς εἰπατε ;

— Θέλω νὰ γίνω γνωστός, ν' ἀκουσθῇ τ' ὄνομά μου, νὰ γράψουν γιὰ μένα στὶς ἐφημερίδες συνεπλήρωσε μὲ ἀπάθεια.

— Ἀ ! ἔκανε μονάχα ὁ Ντὲ Φραγκὸν, νευριασμένος μὲ τὴν ἀλαζυνεία τοῦ συνομιλητοῦ του.

— Ἀλλὰ ὁ Βερλαῖν, ἐπειδὴ φοβόταν καμμιὰ ἀδεξιότητα τοῦ φίλου του, ἐπενέβη ἐνεργητικά.

— Ὁ φίλος μου θὰ εὐχαριστηθῇ ἂν τοῦ ἀναπτύξετε καλλιτέρας τίς προτάσεις σας.

— Naί, ἐξακολουθῆσε ὁ νέος καὶ μὲ ἐπιτηδευμένη νοχέλεια σταύρωσε τὰ πόδια του. Ἐσεῖς, κύριε Ντὲ Φραγκὸν, θὰ ἐργασθῇτε, θ' ἀναλάβετε τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀεροπλάνου σας σύμφωνα μὲ τὰ σχέδιά σας χωρὶς ἐγὼ νὰ κοπιάσω σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν ἐξαντλητικὴ ἀγγareia.

— Ἀ !

— Μάλιστα ! Στὶς δοκιμὲς ποὺ θὰ κάνετε, δὲν ἀνακατεύομαι, φυσικὰ. Ἡ ζωὴ εἶναι παλὺ γλυκεῖα, ὥστε ν' ἀσχοληθῶ μὲ πράγματα ποὺ μοῦ εἶναι ἐντελῶς ἀγνωστα. Γιὰ σὰς τὸ ζήτημα τίθεται διαφορετικά.

— Βέβαια ! εἶπε ὁ Ροδόλφος ποὺ μὲ κόπο διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία του.

— Ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα τοῦ ἐρχόταν ἡ διάθεσις ν' ὁρπάξῃ αὐτὸν τὸν γελοῖο ἀπὸ τοὺς ὄμους καὶ νὰ τὸν γκρεμίσῃ ἀπ' τὴν σκάλα.

— Κατὰ συνέπειαν, συνέχισε ὁ περίεργος νέος, χωρὶς νὰ προτίσεται γιὰ ὅλα... Ἐγὼ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα θὰ σταθῶ στὰ σηκώματα.

— Εὐτυχῶς ! γρύλλισε ὁ ἄλλος.

— Ἐνα χαρούμενο χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ νεαροῦ ἀγνώστου.

— Βλέπω ὅτι συνεννοοῦμεθα περίφημα, κύριε Ντὲ Φραγκὸν, εἶπε.

— Ἀποτελειώσετε λοιπὸν τὴν σκέψιν σας, ἐπενέβη ὁ Βερλαῖν.

— Ἀ ! ναί. Λοιπὸν, αὐτὸ εἶναι ὅλο. Ἐσεῖς θὰ φροντίσετε γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ἀεροπλάνου σας. Κι' ἐγὼ θὰ παρουνσιασθῶ πάλι ὅταν ὅλα θὰ εἶναι ἐτοιμα.

— Ὅποτε ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΝΘΕΟΝ

Οἱ ἀστρονόμοι... Δημόσιοι κίνδυνοι !

Οἱ ἀστρονόμοι, τοῦ ἀστεροσκοπεῖου Μάντ Βερνὸν τῆς Καλιφορνίας κατ'ὀρθωσαν νὰ «ἰδοῦν» μὲ τὸ μεγαλειότερο τηλεσκόπιο τοῦ κόσμου τὴν κολοσσία καταστροφὴ ποὺ ἐδημιούργησε ἡ ἐκρηκτικὴ ἐνὸς ἀστρου τοῦ συστήματος τῆς Ἀφροδίτης κι' ἀπ' αὐτὴν ἐσχημάτισαν μιὰ ἰδέα τῆς τύχης ποὺ θὰ ἔχῃ ἡ Γῆ ὅταν ἐκρηκθῇ ὁ ἥλιος.

Ἡ ἐκρηκτικὴ τοῦ ἐν λόγω ἀστρου ἔγινε πρὸ 7 ἑκατομμυρίων ἐτῶν καὶ ἡ καιομένη ὕλη, εἰς θερμοκρασίαν 300 χιλιάδων βαθμῶν, ἔχει ταχύτητα ἐπτά χιλιάδων χιλιομέτρων κατὰ δευτερόλεπτον. Μέγα μέρος ἀπ' αὐτὴν ὅμως ἐξαφανίζεται καὶ ἐντὸς ὀλίγου τοῦ ἀστρου θὰ σβύσῃ.

Ἡ ἀπόστασις τοῦ ἀπὸ τὴν Γῆ εἶναι τόση, ὥστε ἐχρειάσθη ὅλο αὐτὸ τὸ χρονικὸ διάστημα γιὰ νὰ γίνῃ ὁρατὴ ἡ ἐκρηκτικὴ.

Ἀν ὁ ἥλιος πάθαινε καμμιὰ ἐκρηκτικὴ, λέγει ὁ δόκτωρ Ζβίκου, τοῦ Καλλιφορνιακοῦ Ἰνστιτούτου τῆς τεχνολογίας, ἡ Γῆ θὰ ἐγίνετο ἕνα τεράστιο σύννεφο καιομένου ἀερίου μέσα σὲ δέκα λεπτά τῆς ὥρας ! Δὲν ὑπάρχει ὁμως τέτοιος φόβος γιὰτὶ ὁ ἥλιος ἔχει ἀκόμη ζωὴ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος δισεκατομμυρίου ἐτῶν.

Χρυσὸς μέσα στὸ καλαμπόκι !

Στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πράγας ἔγινε μιὰ ἐνδιαφέρουσα ἀνακοίνωσις ἡ ὁποία ἐξέπληξε κυριολεκτικῶς τὸν ἐπιστημονικὸν κόσμον. Ὁ ὥριμος ἀραβοσίτος τῆς Σλοβακίας, ὅταν ἔκῃ ἀπεδείχθη χρυσοφόρος, ἀφοῦ εὐρέθησαν στὴν τέφρα τοῦ ἴχνη χρυσοῦ.

Ἐνα κιλό ἀραβοσίτου περιεῖχε κατὰ μέσον ὅρον ἕνα χιλιοστὸν τοῦ γραμμικοῦ χρυσοῦ.

Ἐνα σιδερένιο βιβλίο.

Στὸ Λονδίνον ὑπάρχει μιὰ βιβλιοθήκη ποὺ περιέχει ἀνεκτιμήτους θησαυροὺς τῆς ἀνατολικῆς φιλολογίας. Πρόκειται περὶ τῆς βιβλιοθήκης τοῦ γραφεῖου τῶν Ἰνδῶν, ποὺ περιλαμβάνει ὅλες τίς ἐκδόσεις ποὺ ἔγιναν σὲ ἁσιατικὰς γλώσσας.

Διάφοροι μελετηταὶ καταφθάνουν ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον γιὰ νὰ μελετήσουν τὴν σανακριτικὴν, τὴν ἀραβικὴν, τὴν περσικὴν κ.λ.π. Μεταξὺ τῶν 150000 τῶμων, χειρογράφων καὶ περιοδικῶν βρίσκονται κι' ἀρχετοὶ τῶν ὁποίων ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν ἀκόμη παρὰ ἐλάχιστα.

Τὸ μεγαλειότερον ὅμως ἐνδιαφέρον ἔχει ἕνα βιβλίον ἀποτελούμενον ἀπὸ πέντε... σιδερένιες σελίδες ποὺ συγκρατῶνται ἀπὸ ἕνα γερό δακτύλιο. Οἱ σελίδες ἔχουν διαστάσεις 22 ἑκατοστωμ. ὕψους καὶ 7 ἑκατοστωμ. φάρδος καὶ φέρουν χαραγμένον ἕνα ὕμνον πρὸς μίαν Ἰνδικὴν θεότητα.

Πουλί... ὑπναρᾶς !

Στὸν Ζωολογικὸ κήπο τοῦ Λονδίνου ὑπάρχει ἕνα πουλί ποὺ ἔχει τὸ ρεκόρ τοῦ ὕπνου. Εἶναι ἕνα νυχτοπούλι ποὺ κατὰ τὴν διάρκειά τῆς ἡμέρας, κοιμάται, τόσο βαθειὰ ὥστε μπορεῖ νὰ τὸ

ΠΑΝΘΕΟΝ

πάρῃ κανεὶς στὰ χεῖρα του χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ. Δὲν τὸ ξυπνᾷ οὔτε καὶ μὲ τουφεκιὰ κι' ἂν αὐτὴ τὸ πλήξῃ, περνᾷ ἀπὸ τὸν ὕπνον στὸν θάνατο χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ !

Ὁ πυρετὸς τῶν φυτῶν.

Ὁ βοτανολόγος Μπλάριγκεμ ἀνεκάλυψε ὅτι μερικὰ φυτὰ κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνθίσσεως των, κάτω ἀπὸ τὴν ἀνοξιότατη αὐρα, ὑποφέρουν ἀπὸ... πυρετό ! Ἡ θερμοκρασία π.χ. τῶν ναρκίσσων ἀνέρχεται εἰς 9 περίπου βαθμοὺς περισσότερον ἀπὸ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀέρος.

Ὁ κ. Φορεντιέ, ἀρχικηπουρὸς τῶν Παρισίων, ἔκανε τὴν ἴδια παρατήρησιν.

«Οἱ τριανταφυλλίες μου, εἶπε, κοιμιάζουν πολὺ τὴν Κυριακὴν, ἐπειδὴ ἔχουν πολλοὺς ἐπισκέπτας. Καὶ τὴν Δευτέρα φαίνονται πῶς ἔχουν πυρετό. Αὐτὸ ὀφείλεται στὴν προσπάθεια ποὺ κάνουν γιὰ ν' ἀναπνεύσουν μέσα σὲ τόσο κόσμον».

Ἐνα λάθος... 30 000 δολλάρια !

Ἐνας ἐκδότης τῆς Νέας Ὑόρκης γιὰ νὰ λανσάρῃ ἕνα βιβλίο του ἔκανε τὸ ἑξῆς τέχνασμα. Ἀνήγγειλε πῶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ βιβλίο ὑπῆρχε ἕνα τυπογραφικὸ λάθος. Ὁ ἀναγνώστης λοιπὸν ποὺ θὰ τὸ εὕρισκε θὰ ἐκέρδιζε 30 000 δολλάρια. Μέσα σὲ μιὰ ἐβδομάδα ἐπώλησε 200.000 ἀντίτυπα ἀπὸ δυὸ δολλάρια τὸ καθένα. Τὸ λάθος ἀνεκαλύφθη ἀπὸ ἕνα ἐργάτη.

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

— Τὸ στρεΐδια ἐκαλλιεργοῦντο σὲ στρεΐδοτροφεῖα πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

— Οἱ θόρυβοι φαίνονται πὺ δυνατοὶ τὴν νύκτα γιὰτὶ ἡ διασπορά των δὲν ἐμποδίζεται ἀπὸ ρεύματα ἀέρος ποὺ κατὰ τὴν διάκρισιν τῆς ἡμέρας δημιουργοῦνται ἀπὸ τὴν ἡλιακὴ θερμότητα.

— Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀντικειμένων ποὺ κατεσκευάσθησαν τελευταίως ἀπὸ γυαλὶ εἶναι λίγες ξυρίματος, ἀγκίστρια, ἐξώφυλλα βιβλίων, τσουκάλια, δίσκοι γραμμοφῶνων, κομπάνες καὶ βιολιά !

— Ὁ ἀνεμος δὲν μεταφέρει μόνον τίς μυῖγες, τίς μέλισσες, τὰ μυρμηγκία καὶ τὰ κουνούπια, ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ σηκώνει τέτοια ποσότητα ξηρῶν φύλων, ὥστε ἀπὸ μακρὰ φαίνονται σὰν καπνὸς σὲ καιόμενον δάσος.

— Οἱ Κινεζοὶ συνηθίζουν νὰ φέρουν τὰ νομίσματά των, βαρὺτατα καὶ διάτρητα, περασμένα σ' ἕνα μικρὸ σχοινὶ καὶ κρεμασμένα στὴν πλάτη των, ἄλλως θὰ τρυπούσαν οἱ τσέπες τους.

— Τὰ κόκκαλα τῆς χειρὸς εἶναι 27 ἐνῶ ἐκεῖνα τοῦ ποδιοῦ εἶναι 26.

— Ἡ λέξις «ἀμήν» δὲν εἶναι οὔτε ἐλληνικὴ οὔτε λατινικὴ ἀλλὰ ἑβραϊκὴ καὶ σημαίνει «ὡς εἶναι ἔστι».

— Ὁ μεγαλειότερος οὐρανοξύστης τῆς Νέας Ὑόρκης ἀριθμεῖ 115 πατώματα. Ὅταν φυσᾷ ἀνεμὸς ἀπὸ τὸ ἐννενηκοστὸ πάτωμα κι' ἐπάνω τὸ κτίριο κινεῖται !

ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΠΩΣ ΘΑ ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΑΡΜΟΝΙΚΟ ΣΩΜΑ

Άρθρον της κας DITA LUCCE

(Καθηγήτριας του Ίνστιτούτου Φυσικής Αγωγής της Ρώμης)

Ἡ ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία πολλὴ δικαίως φέρνει τὶς γυναῖκες σὲ ἀπελπιστικὴ κατά-
σταση καὶ θέλουν μὲ κάθε τρόπο
καὶ μέσον νὰ ἰδοῦν τὸ πρόσωπό τους καὶ
τὸ σῶμά τους ὅσον τὸ δυνατόν νὰ πλησιά-
ζῃ πρὸς τὸ ἰδεώδες ἐκεῖνο τῆς συγχρόνου
καλλονῆς ἢ ὅποια ἂν κ' ἀπομακρύνει κάθε
περιττὸ λίπος ἐν τούτοις ἐπιζητεῖ σχετικὴ
καμπυλότητα στὶς γραμμὲς τοῦ σώματος
καὶ τοῦ προσώπου κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ
παρουσιάζουν ἓνα ἁρμονικὸ καὶ εὐχάριστο
σύνολον. Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὴν ἀδυ-
ναμία, μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰσθητικὴν,
θὰ παρατηρήσωμε ἀμέσως ὅτι μιὰ γυναί-
κα ὑπερβολικὰ ἀδύνατη κ' ἂν ἀκόμη εἶναι
νέα, ἔχει πάντα τὸ πρόσωπο κουρασμένο
καὶ προάρας γηρασμένο. Κι' αὐτὸ εἶναι
ἓνα μεγάλο ἔμπόδιο γιὰτὶ σήμερα ἡ καλ-
λὸν ἡ βασίζεται ἐπὶ τὴν διατήρησιν τῆς νεότη-
τος.

Τὸ δέμα τῶν πολλῶν ἀδυνάτων γυναι-
κῶν δὲν εἶναι ποτὲ ὡρεῖο. Ἐπειδὴ τοῦ λεί-
πει ἡ ζωτικὴ θέρμῃς εἶναι συνήθως κιτρι-
νόχρωμο, χωρὶς διαφάνεια καὶ δὲν παρου-
σιάζει ἐκείνη τὴν φρεσκάδα τοῦ υγιοῦς
προσώπου ἢ δέματος.

Τὰ αἷτια τῆς ἀδυναμίας αὐτῆς εἶναι
διάφορα καὶ σὲ πολλὰς περιπτώσεις ὀφεί-
λονται πρὸς μιὰ ἀνώμαλη κατάστασιν ὑγιεινῆς
ἢ ὅποια δὲν ὑπάρχει πάντοτε ἀνάγκη ἰα-
τροῦ γιὰ νὰ καθορισθῇ.

Ἡ ἐξασθένησις τοῦ νευρικοῦ συστήμα-
τος καθὼς καὶ ἡ παγκρεατικὴ ἀνεπάρκεια,
εἶναι τὰ πλέον κοινὰ αἷτια τῆς ἀδυναμίας
καὶ μὲ τὴν σχετικὴν θεραπείαν θὰ σημειωθῇ
τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἀνάρρωσιν.

Στὶς περιπτώσεις ἐξασθενήσεως τοῦ
νευρικοῦ συστήματος ἐπιβάλλεται ἡ ὑπερ-
στίσις. Καὶ πρὶν ἂν ὅλα χρειάζεται νὰ
μασσᾶτε καλὰ καὶ ὀργὰ τὸ φαγητό σας
καὶ νὰ προτιμᾶτε τὰ φαγητὰ πού σᾶς ἀ-
ρέσουν. Κι' ἂν τὸ πολὺ φαγητὸ ἀπαιτεῖ
ἀπὸ σᾶς μιὰ προσπάθεια, τότε, συνηθίσα-
τε νὰ τρώτε πολλὰς φορὲς κ' ἀπὸ λίγο.
Βοηθεῖ πολὺ στὴν τόνωσιν τοῦ ὁργανισμοῦ
κι' ἓνα ποτήρι γάλα μετὰ τὸ φαγητὸ ἢ
καὶ κάθε δυὸ ὥρες. Τὸ γάλα ἔχει θαυμα-
σίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ δέματος τὸ ὁ-
ποῖον θὰ ἐμφανισθῇ μετὰ μιᾶς εβδομάδος
θεραπείαν, ἀναζωογονημένο καὶ διαφανές.

Ἐπίσης ἡ ἀνάπαυσις συντελεῖ πολὺ
στὸ πάχος, ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ σ' αὐτὴν
νὰ γίνεται κατάρχησις γιὰτὶ ἡ μεγάλη
κατάχρησις δύναται νὰ ἐπιφέρει κάποιαν
μυϊκὴν ἀτροφίαν, ἐνῶ ὁ σκοπὸς κάθε θερα-
πείας πρὸς ἀπόκτησιν πάχους πρέπει ν' ἀ-
ποβλέπῃ στὴν ἀνάπτυξιν τῶν μυῶν.

Ἡ ἐξασθένησις τῶν ἐκκριτικῶν ὄργων
ἐννέα ὥρων τὸ εἰκοσιτετράωρον εἶναι ἀ-
παραίτητος ἀναγκασμός καὶ πρέπει νὰ κατα-
πολεμεῖται κάθε αἷτιον ἀπνίας, παίρνων-
τας, ἀκόμη, πρὶν νὰ κατακληθῇ κανέναν ἐι-
δικὸ φάρμακο.

Ὑστερα ἀπὸ κάθε φαγητὸ πρέπει νὰ
ἐκπλώσῃτε στὸ κρεβάτι σας τοὐλάχιστον
ἐπὶ μισὴ ὥρα ἢ καὶ μιὰ ὥρα, χωρὶς νὰ
κοιμᾶσθε, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ὥστε ἡ πέψις
νὰ γίνεταί εἰς τὴν ὀριζόντιον θέσιν.

Ἡ γυμναστικὴ καὶ τὰ σπορ, συνιστῶν-
ται φυσικὰ ὅταν γίνονται μεθοδικῶς γιὰ-
τὶ βοηθοῦν τὴν μυϊκὴν ἀνάπτυξιν.

Ἀλλὰ ὅλες οἱ κινήσεις πού κάνουν, οἱ
παχεῖς καὶ σκεπάζονται μὲ ἀνέλλες γιὰ
νὰ ἰδρῶνουν πολὺ καὶ συνεπῶς ν' ἀδυνα-
τίζουν, πρέπει νὰ γίνονται βραδύτατα.
Συνιστῶνται ἐπίσης γυμναστικαὶ κινήσεις
τὸ βράδυ πρὸ τοῦ ὕπνου, γιὰτὶ ἡ φυσικὴ
ἀγωγή ἐκτελουμένη μεθοδικῶς συντελεῖ
πολὺ στὴν καταπολέμησιν τῆς ἀπνίας καὶ
φέρει ἐναν ὕπνον ἡρεμὸ καὶ πολὺ ἀνα-
παυτικόν. Ἐνα ποτήρι ζεστὸ γάλα, σοκολά-
τα ἢ ὀβολοματίνην πρὶν νὰ κοιμηθῇτε εἶναι
ἐνδεδειγμένο ὄχι μόνον κατὰ τῆς ἀπνίας
ἀλλὰ καὶ συντελεῖ στὴν γενικὴ τόνωσιν
τοῦ ὁργανισμοῦ.

Ἡ νεώτερα ἱατρικὴ χρησιμοποιεῖ σή-
μερα καὶ τὴν ἰνσουλίνη, ὑπὸ μορφῇ ἐνέ-
σεων μισὴ ὥρα πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ἀλλὰ
σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν μόνον ὁ ἱατρός
μπορεῖ νὰ καθορίσῃ τὴν ἑραρτίαν καὶ
τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐνέσεων πού χρειάζεται.

Πῶς νὰ ἔχετε ὠραίους ὤμους.

Οἱ ὀμορφοὶ ὤμοι ἀποτελοῦν γιὰ μιὰ
γυναῖκα ἓνα ἀπὸ τὰ σημαντικώτερα στοι-
χεῖα τῆς καλλονῆς τῆς. Τώρα ἰδίως τὸν
χειμῶνα, πού ἀρχίζουν οἱ χοροὶ καὶ οἱ ἐ-
σπερίδες καὶ οἱ βραδυνὲς τουαλέτες ἀφή-
νουν ἀκάλυπτον ἓνα μεγάλο μέρος τῶν ὤ-
μων, πρέπει κάθε γυναῖκα νὰ δόσῃ ἐξαιρ-
τικὴ σημασίαν στὸ μέρος αὐτὸ τοῦ σώμα-
τός της πού τόσο συντελεῖ στὴν ὀμορφίαν
τῆς ἐμφανισθῶς της.

Ἐὰν θέλετε λοιπὸν νὰ ἀποκτήσετε ὀ-
μοπλάτες ὀμορφες καὶ ἁρμονικὰς πρέπει
νὰ ἐξετάσετε ἐν πρῶτοις πού ὀφείλεται τὸ
τυχρὸν ἐλάττωμά τους, ἂν ὑπάρχῃ.

Ἐὰν πρόκειται περὶ ἐλαττωματικῶν κα-
ταρῶν ἀνατομικοῦ, τότε ἄλλο μέσον πρὸς
θεραπείαν του ἐκτός ἀπὸ τὴν προσφυγὴν
σὲ πλαστικὴ ἐγχείρησιν δὲν ὑπάρχει.

Συμβαίνει ὅμως πολλὰς φορὲς ἡ φύσις
νὰ σᾶς ἔχει χαρίσει ὤμους θαυμασίους
καὶ τὴν ὀμορφίαν τους νὰ τὴν καταστρέ-
φετε σῆς οἱ ἴδιες μὲ τὴν κακομεταχείρι-
σιν ἢ τὴν στέρησιν κάθε φροντίδος γιὰ τὴν
ἐμφάνισίν τους.

Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσιν δὲν εἶναι ποτὲ
ἀργὰ γιὰ νὰ διορθωθῇ τὸ κακόν, χωρὶς
προσφυγὴν σὲ γιατρό. Κάνετε γυμναστικὴν.
Μὲ ἀργές, ἡρεμὰ καὶ μετρημένους ἀσκήσεις
ἰδίως μ' ἐκτείνεις πού ἡ ἐπιστήμη ὑποδει-
κνύει γιὰ τὰ μπράτσια μπορεῖτε νὰ ξα-
ναδώσετε στοὺς ὤμους σας τὴν ἁρμο-
νικὴν γυμναστικὴν πού χάθηκε χάρις στὴν
ἀμέλειάν σας.

ΣΥΝΤΑΓΕΣ ΓΙΑ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΦΑΓΗΤΩΝ

ΚΟΥΚΙΑ ΠΛΑΚΙ.—Παίρνομε ὅσα
ξερὰ κουκιά μᾶς χρειάζονται, τὰ βά-
ζομε ἀπὸ τὸ βράδυ στὸ νερὸ νὰ μου-
σκέψουν καὶ τὸ πρωτὶ ἂν οὐ τὰ στραγ-
γίσωμε, τὰ βάζομε σ' ἓνα γιουβέτσι
μὲ ἄλλο καθαρὸ νερὸ, ρίχνοντες μέσα
λίγα χανδροκομμένα κρεμμύδια, λίγα
καρόττα, λίγο σέλινο καὶ ἀνάλογο λάδι
καὶ ἀλατοπίπερο. Τὸ νερὸ ὅμως πού θὰ
ρίξωμε δὲν πρέπει νὰ εἶναι πολὺ, γιὰτὶ
πρέπει μετὰ τὸ ψήσιμο νὰ μείνῃ τόσο
ὅσο χρειάζεται γιὰ τὴν σάλτσα μόνον.

ΨΑΡΙ ΦΟΥΡΝΟΥ.—Ὅλα σχεδὸν
τὰ ψάρια εἶναι κατὰλληλα νὰ ψηθοῦν
στὸ φούρνο. Συναγρίδα, σφυρίδα, τσι-
πούρα, γουφάρι, ἀκόμη καὶ οἱ σαρδέ-
λες καὶ μαρίδες. Ἄν εἶναι μεγάλα τὰ
κόβομε φέτες. Ἄν ὀχι, τὰ βάζομε ὁ-
λόκληρα, ἂν οὐ τὰ καθαρίσωμε καὶ τὰ
πλύνωμε. Ψιλοκόβομε, γιὰ μιὰ ὀκτὴ ψά-
ρι, 2 χούφτες μανιτᾶν καὶ τὸν ἀνσκα-
τῶνομε μὲ 3 καλὰς χούφτες γαλέττα,
3-4 ψιλοκομμένα δόντια σκόρδο, ἂν
θέλωμε καὶ τὸ ἀνάλογο ἀλατοπίπερο.
Παίρνομε τὸ ταψὶ καὶ τὸ στρώνωμε μὲ
τὸ μισὸ μίγμα, ἐπάνω βάζομε τὰ ψάρια
καὶ ἐπάνω τους τὸ ἄλλο μισὸ μίγμα.
Κόβομε 200 δράμια φρέσκους τομάτες
καὶ σκεπάζομε ὅλη τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ
ταψιοῦ (ἂν εἶναι φέτα ψάρι, βάζομε σὲ
κάθε φέτα κ' ἓνα κομμάτι τομάτα).
Ἐπειτα βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη 150 δρᾶ-
μια λάδι, τὸ ζουμὶ ἐνὸς λεμονιοῦ καὶ
λίγη τομάτα πελτέ. Τ' ἀναμειγνύομε ὅλα
καὶ περιλούζομε τὸ φαγητό. Βάζομε
τὸ ταψὶ στὸ φούρνο καὶ σὲ μισὴ ὥρα
ἢ τρία τέταρτα εἶναι ἑτοιμό.

ΑΡΝΙ ΓΙΟΥΒΕΤΣΙ ΠΑΣΤΑ.—Διὰ 6-8 ἄτομα παίρνομε μιὰ
ὀκτὴ κρέας, τὸ κόβομε σὲ μερίδες, τὸ βάζομε σὲ ταψί, τοῦ ρί-
χνομε ἀνάλογο βούτυρο, πιπέρι, πελτέ ἀπὸ τομάτα φρέσκη ἢ
κονσέρβα καὶ τὸ βάζομε στὸ φούρνο. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν
πρέπει νὰ γυρίζομε τὸ κρέας νὰ μὴ καῖ. Ὅταν ψηθῇ βγάζομε
τὸ κρέας καὶ στὴν σάλτσα ρίχνομε νερὸ ἢ ζουμὶ ἀπὸ κρέας καὶ τὸ
ξαναβάζομε στὸ φούρνο. Ὅταν τὸ νερὸ πάρῃ βράση τότε ρίχνο-

Κεφτέδες—Πατάτες τηγ.
Τυρί—Φρούτα

Μπακαλιάρο πλακί
Τυρί—Φρούτα

Κταπόδι πατάτες
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι
Ἐλῆς—Φρούτα

ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΕΝΟΥ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Μεσημέρι ΠΕΜΠΤΗ Βράδυ

Γουρουνόπουλο πατάτες Αὐτὰ τηγανιτὰ

Τυρί—Φρούτα Γιαούρτι—Κομπόστα

Κουκιά πλακί Φασόλια γιαχνί

Ἐλῆς—Ρέγκα—Φρούτα Ἐλῆς—Φρούτα

ΣΑΒΒΑΤΟ

Ψάρι φούρνου Πιλάφι σκετὸ

Σαλάτα—Φρούτα Τυρί—Κομπόστα

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἀρνὶ γιουβέτσι μακαρ. Λουκάνικα τηγανιτὰ

Σαλάτα—Τυρί Τυρί—Γλυκὸ

Γλυκὸ σοκολάτα Φρούτα

ΔΕΥΤΕΡΑ

Κεφτέδες—Πατάτες τηγ. Μακαρόνια κνυᾶ

Τυρί—Φρούτα Γιαούρτι—Κομπόστα

ΤΡΙΤΗ

Ἀντίδια αὐγολέμονο

Τυρί—Κομπόστα

ΤΕΤΑΡΤΗ

Κοῦνουπίδι γιαχνί

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

Καπνιστὸν ψάρι

Ἐλῆς—Φρούτα

με 300 δράμια πάστα τῆς ἀρεσκείας
μας καὶ λίγη τομάτα ἀκόμη. Ἡ σάλ-
τσα πρέπει νὰ εἶναι τόσο, ὥστε νὰ σκε-
πάζεται ἡ πάστα. Κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπο μείνει τὸ ταψὶ στὸ φούρνο μὲ
τὴν πᾶστα, ἕως ὅτου ψηθῇ. Ὅταν κον-
τεῖ νὰ εἶναι ἑτοιμό, ξαναρίχνομε τὸ
κρέας, παίρνετε λίγη βράση μαζί, καίνομε
λίγο βούτυρο, τὸ ζεματίζομε κ' εἶναι
ἑτοιμό γιὰ σερβίρισμα.

ΓΛΥΚΟ ΣΟΚΟΛΑΤΑ.—Τρίβομε
40 δράμια σοκολάτα μὲ τὴν ψιλὴ ξύ-
στρα. Βάζομε σὲ μιὰ λεκάνη 75 δρᾶ-
μια φρέσκο βούτυρο καὶ τὸ δουλεύομε
μαζί μὲ 75 δράμια ψιλὴ ζάχαρη ἐπὶ
ἓνα τέταρτο τῆς ὥρας. Σπάζομε 5 αὐγά
καὶ τοὺς μὲν κροκοὺς τοὺς ρίχνομε
στὸ μίγμα πού φτιάξαμε καὶ ἐξοκολου-
θοῦμε τὸ δούλεμα ἐπὶ 10 λεπ' α τῆς ὥ-
ρας προσθέτοντες καὶ τὴν σοκολάτα. Τὰ
ἀσπράδια τὰ κάνομε μαρέγκα. Ὅταν
πράξομε τὴ μαρέγκα, ρίχνομε τὴ μισή
στὸ μίγμα, ὕστερα προσθέτομε 75 δρᾶ-
μια ἀλεύρι, τὰ ἀνακατώνομε καλὰ ὅλα
μαζί καὶ προσθέτομε καὶ τὴν ὑπόλοιπὴ
μαρέγκα. Παίρνομε μιὰ φόρμα ἢ μικρὴ
βαθεῖα κατσαρόλα καὶ τὴν γεμίζομε κα-
τὰ τέτοιον τρόπον ὥστε νὰ μείνῃ κενὸ
ἀπάνω 3-4 δάχτυλα καὶ τὴ βάζομε νὰ
ψηθῇ σὲ ἀδύνατο φούρνο.

ΑΝΤΙΔΙΑ ΑΥΓΟΛΕΜΟΝΟ.—Διὰ
6 ἄτομα παίρνομε μιὰ ὀκτὴ ἀντίδια τὰ
καθαρίζομε ἀπὸ τὰ πράσινα καὶ σκλη-
ρὰ φύλλα τους καὶ τὸ κόβομε σὲ μικρὰ
συμμετρικὰ κομμάτια. Κατόπιν τὰ πλέ-
νομε καλὰ σὲ ἀφθονο νερὸ καὶ ἂν θέ-
λωμε νὰ λευκάνουν, τὰ ζεματίζομε πρὶν

τὰ βράσωμε, σὲ βραστὸ νερὸ. Κατόπιν τὰ βράζομε καλὰ. Ὅταν
βράσουν τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἢ τη-
γάν' ἂν οὐ προηγουμένως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τὰ
τοιγαρίζομε μὲ τὸ βούτυρο ρίχνοντες, ἂν ἔχωμε, καὶ ζουμὶ ἀπὸ
κρέας. Ἀπ' οὐ τοιγαριθθοῦν καλὰ, φτιάχνομε τὸ αὐγολέμονο, τὸ
ρίχνομε στὴν κατσαρόλα κατεβαρμένη καὶ τὸ σερβίζομε.

τὸ βράσωμε, σὲ βραστὸ νερὸ. Κατόπιν τὰ βράζομε καλὰ. Ὅταν
βράσουν τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἢ τη-
γάν' ἂν οὐ προηγουμένως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τὰ
τοιγαρίζομε μὲ τὸ βούτυρο ρίχνοντες, ἂν ἔχωμε, καὶ ζουμὶ ἀπὸ
κρέας. Ἀπ' οὐ τοιγαριθθοῦν καλὰ, φτιάχνομε τὸ αὐγολέμονο, τὸ
ρίχνομε στὴν κατσαρόλα κατεβαρμένη καὶ τὸ σερβίζομε.

τὸ βράσωμε, σὲ βραστὸ νερὸ. Κατόπιν τὰ βράζομε καλὰ. Ὅταν
βράσουν τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἢ τη-
γάν' ἂν οὐ προηγουμένως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τὰ
τοιγαρίζομε μὲ τὸ βούτυρο ρίχνοντες, ἂν ἔχωμε, καὶ ζουμὶ ἀπὸ
κρέας. Ἀπ' οὐ τοιγαριθθοῦν καλὰ, φτιάχνομε τὸ αὐγολέμονο, τὸ
ρίχνομε στὴν κατσαρόλα κατεβαρμένη καὶ τὸ σερβίζομε.

τὸ βράσωμε, σὲ βραστὸ νερὸ. Κατόπιν τὰ βράζομε καλὰ. Ὅταν
βράσουν τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἢ τη-
γάν' ἂν οὐ προηγουμένως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τὰ
τοιγαρίζομε μὲ τὸ βούτυρο ρίχνοντες, ἂν ἔχωμε, καὶ ζουμὶ ἀπὸ
κρέας. Ἀπ' οὐ τοιγαριθθοῦν καλὰ, φτιάχνομε τὸ αὐγολέμονο, τὸ
ρίχνομε στὴν κατσαρόλα κατεβαρμένη καὶ τὸ σερβίζομε.

τὸ βράσωμε, σὲ βραστὸ νερὸ. Κατόπιν τὰ βράζομε καλὰ. Ὅταν
βράσουν τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἢ τη-
γάν' ἂν οὐ προηγουμένως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τὰ
τοιγαρίζομε μὲ τὸ βούτυρο ρίχνοντες, ἂν ἔχωμε, καὶ ζουμὶ ἀπὸ
κρέας. Ἀπ' οὐ τοιγαριθθοῦν καλὰ, φτιάχνομε τὸ αὐγολέμονο, τὸ
ρίχνομε στὴν κατσαρόλα κατεβαρμένη καὶ τὸ σερβίζομε.

τὸ βράσωμε, σὲ βραστὸ νερὸ. Κατόπιν τὰ βράζομε καλὰ. Ὅταν
βράσουν τὰ στραγγίζομε καὶ τὰ ρίχνομε σὲ μιὰ κατσαρόλα ἢ τη-
γάν' ἂν οὐ προηγουμένως λυώσωμε μέσα 50 δράμια βούτυρο. Τὰ
τοιγαρίζομε μὲ τὸ βούτυρο ρίχνον

έντυπωσιακός κινήσεις. Άνυπόμονος, ανήσυχος και τολμηρός. Άν ζούσε στον μεσαιώνα θα μονομαχούσε 10 φορές την ημέρα. Σήμερα μαλώνει και αγαπίζει άμέσως πάλι. Άγαπάζ τα κορίτσια που δεν σ' αγαπούν και σ' αγαπούν εκείνες που δεν κυττάς ποτέ.

Άπελπισμένη υπαρέξιν. — Θάρρος και αναίδεια σε όλα, αλλά και μετανοήματα συχνά σε κάθε σου πράξη. Όρεξιν για δουλειά άπέραντη, λιγούλακι υποκρισία, λίγη ψευτιά, πολλή όμως καλωσύνη και συμπόνια για κείνους που υποφέρουν. Είσαι ένα μωσαϊκό από προτερήματα κ' ελαττωματάκια. Πετάξε μερικά από τα δεύτερα και θα γίνεις τελειότητα.

Εαστεριά. — Τι τάξη που έχεις σ' όλα σου και τι μέθοδο. Σε θαυμάζουν οι φίλοι σου και σε ζηλεύουν οι έχθροί σου. Είσαι όμως πεισματάρη. Αυτό σε άδικεί λιγάκι. Μιλάς πολύ και φυσικά λες και μερικές ελαφρότητες που δεν πρέπει.

Βελλε-γίη. — Πολλή πρωτοτυπία σ' όλα σου, σε τόσο που να παρεξηγηθείς. Βιασύνη πολύ και παραμέλησις της εμφάνισής σου. Άπλότης, άφέλεια και έξω νοῦ. Άποφασίζεις κάτι και το εκτελείς χωρίς πολλούς δισταγμούς.

Άλίκη Φ. — Κακό γούστο, αλλά καλωσύνη άπειρη, λίγη κουταμάρα μαζί με μεγαλομανία. Έχεις τη μανία της γυναίκας που έρωτεύεται με την πρώτη και ξεχνάει εύκολα. Μιά πεταλούδα που φεύγει από το ένα λουλούδι στο άλλο χωρίς πολύ θλίψη γιατί αφήνει πίσω της άναμνήσεις.

Ζοξεφίνα Μπαϊκερ. — Τι παιδικό μυαλό! Δεν είνε κρόπος να σοβαρευτείς λίγο; Γελάς, μιλάς, φωνάζεις χωρίς κανένα μέτρο. Ένα τρελλό πουλάκι που σφυρίζει αλλά δεν κατορθώνει να τρα

γουδάη ποτές. Προσοχή στους κυνηγούς!

Γιασεμάκι λευκό. — Άπειρη και άμάθευτη σε όλα. Άνοίγεις τα μάτια στη ζωή τώρα μόλις και σου φαίνονται όλα όμορφα και εύκολα. Πρόσεχε. Υπάρχουν άγκάθια και λάκκοι στο δρόμο μας. Μην έχεις έμπιστοσύνη σε κανένα.

Σανθό διαβολάκι. — Εύθυμη από κάθε τι. Δεν παίρνεις μέσα σου τις πίκρες. Πρόσχαρη και γελαστή, λιγάκι ζηλιάρη και παραπονιάρη αλλά ειλικρινής, κολή και νοικοκυρά. Εύγειική και γεμάτη λεπτότητα.

Αίγυπτιά. — Πόσο σάς αγαπούν. Πολλές φορές χωρίς να το ξέρετε γίνεσθε σκία να υποφέρει κόσμος και κοσμάκης. Γούστα έκλεκτά, κόρφωσις και άνατροφή. Υπάρχουν δελτία διεθνή εις το ταχυδρομείο σας.

Κύριος Περίεργος. — Καθόλου περίεργος άπ' εναντίας μάλιστα είσθε άδιάφορος για πολλά πράγματα και αγαπάτε την ευτυχία σας και την καλοπέραση. Τόν ξρωτα τον θεωρείτε βάρος και υποχρέωση και όμως δεν θα ξεφύγετε από τα βέλη του. Δεν είσθε οικονομός.

Ζέππε λι ν. — Σοφό κεφαλάκι λιγάκι εξημέμένο μυαλό, αλλά τόσο συμπαθητικό για όλους. Φιλοκαλία πρώτης, καρδιά χρυσή και συμπεριφορά άμεμπτη. Πολλές χάρες και λίγες κακιές σάς κάνουν στόχο ζήλειας εκ μέρους των φίλων σας.

Γιαννάκη ν. — Αισθηματικός άνθρωπος με πολλήν αυτοθυσία για τους άλλους. Έχετε καλή καρδιά και συμπαθείτε κάθε τι που είναι όμορφο. Υποφέρετε από υπερρωμαντισμό και άπογορευτική ευκολία. Μην δίνετε μεγάλη σημασία στα μικροαισθηματάκια και μην αφήνετε τη μελέτη και τις εργασίες σας γι' αυτά.

Μου ν. Σουλ. — Είσθε από

τους τύπους που έχουν έμπιστοσύνη στον εαυτό τους και δεν μετανοούν για ότι δήποτε άποφασίσουν. Γλεντζές και εύθυμος αλλά και λιγάκι εγωιστής. Δεν σάς λείπει ή πρωτοβουλία και σάς άρέσει πολύ κάθε διασκεδαστικό παιχνίδι. Άποφεύγετε τα χαρτιά.

Κάποιο παιδί. — Είσθε ζωηρό και εύθυμο παιδί, με ψυχή άφελή και θερμά αισθήματα. Συστητής, πολυλογάς και λιγάκι έκαφρός. Ξεχνάτε τις υποσχέσεις που δίνετε σήμερα και συνάπτετε νέες συμφωνίες παραμελώντας τις παλιές.

Νανά. — Δεν είσθε σοβαρά, σάς λείπει το σθένος της ψυχής και παρασύρεσθε από ξένες γνώμες και πολλές φορές μετανοώνετε πικρά. Κανένα πράγμα δεν σάς άρέσει. Είσθε άνεργδείκτης σωστός. Προσοχή γιατί θα υποφέρετε και θα φταίτε σείς.

Φίλος του Γιαννάκη. — Χρυσή καρδιά, σωστό παιδί σε όλα. Τρελλός για τα κορίτσια και κάθε ήδονή. Δεν πολυστοχάζεται το κάθε τι. Άφήνει το ένα και πιάνει το ένα και πιάνει το άλλο. Χρειάζεται προσοχή μεγάλη, γιατί μπορεί να άπομακρυνθή εύκολα και να μη γυρίσει ποτέ πίσω.

Παύλο β. — Έχεις ιδανικά αλλά δεν μελέτησες άκόμα τον κόσμο. Άφελής και άθώα δεν ξέρεις τι έχθρους συναντά κανέναν στο δρόμο της ζωής. Η καλλιτεχνική σου όρμη είναι παιδαριώδης φαντασιοπληξία που θα περάσει. Μην κάνης τίποτα πριν συνεννοηθείς με τους δικούς σου.

ΜΠΕΝ ΧΟΥΡ

ΣΧΟΛΗ

ΚΟΠΤΙΚΗΣ & ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΜΑΡΙΚΑΣ Ν. ΤΡΙΓΚΑ

ΛΕΩΝΙΔΟΥ 8 ΑΘΗΝΑΙ

Άναλαμβάνει υπευθύνως να διδάξη, την κοπτικήν, έντες τριών μηνών το πολύ. Είς όλα τα μαθήματα εφαρμόζεται νέα μέθοδος της Μεγάλης Γαλλικής Άκαδημίας.

Το ΑΤΕΛΙΕΡ γυναικείων φορεμάτων λειτουργεί ως πάντοτε με τα μοντέλα των οίκων των Παρισίων ΡΑΤΟΥ και ΔΕΝΙ

Τμήμα μοντέλων διαμοδίστας

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΙΑ ΖΗΤΙΑΝΑ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(συνέχεια από τη σελίδα 57)

Στάθηκαν μία στιγμή κυττάζοντας ο ένας τον άλλον σάν δυο έρασταί. 'Ο Καφέτουα κατάλαβε τότε ότι όλη ή ζωή του, ως εκείνη την ημέρα, δεν ήταν τίποτε άλλο παρά ένα άτέλειωτο κουρδισμα της καρδιάς του για να τραγουδήση τώρα—έπι τέλους—τόν πιδ άρμονικό σκοπό της.

—Πές μου το όνομά σου, της ψιθύρισε. —Πηγελόφων, άπήντησε εκείνη με φωνή μελωδική και τρυφερή.

‘Ο βασιλιάς προσπάθησε να μιλήσει, άλλ' ο νοῦς του ήταν διαρκώς στην τρελλή μουσική που παιζόταν μέσα στην καρδιά του. Και όταν, έπι τέλους, κατώρθωσε να βρῇ τις φράσεις του, ἤσαν άπλές και εξέφραζαν τα πραγματικά του αισθήματα:

—Σέ... βρῇκα. 'Επι τέλους! Δεν πρέπει πια να με έγκαταλείψης ποτέ. Θα είμαστε μαζί όλη μας τη ζωή.Θά 'γίνης γυναίκα μου.

Έκείνη δεν άπήντησε, ούτε χαμογέλασε. Μιά λάμψιν όμως φάνηκε μέσα στο βλέμμα της και το κύτταξε με μάτια τόσο σοβαρά,ώστε αὐτός δεν τόλμησε να προσθέσει τίποτε περισσότερο.

Τῆς έπιασε τὸ χέρι και τράβηξε προς το παλάτι. Περιπατούσαν σάν μέσα σε όνειρο, και αὐτός της διηγέθηκε με λαχτάρα για την άτέλειωτη αναζήτησή της, για την άγάπη που θα της χάριζε και για την άφοσίωση του και για την ταρινή του ευτυχία. Έκείνη εξακολουθούσε να σιωπά, μολονότι τα μάγουλά της είχαν κοκκινίσει.

Μόνον όταν έφθασαν μοροστά στο παλάτι, ή νέα στάθηκε, γύρισε προς αὐτόν και γονάτισε με έξαιρετική χάρη.

—Χαίρομαι, βασιλιά μου, που με βοήκεις. Αυτά είπε μόνον. Άλλά το ύπεροχο πρόσωπό της είχε πάρει μία υπερχόσμια λάμψη. Με μία χρυσή θριάμβου, ο βασιλιάς τη

βοήθησε να σηκωθεί, την άρπαξε στα γερά μπράτσα του και τη μετέφερε στο παλάτι.

Άς μάθουν οι κακεντρεχείς ότι το ύπεροχο αυτό ρωμάντζο έτέλειωσε όπως είχε άρχίσει. 'Η άγάπη του ξεύγουσ διήκωσε όσα χρόνια έζισαν. 'Η ζητιανούλα έγινε βασίλισσα της οποίας ή έξαιρετική χάρη και λεπτότης του πνεύματος έκαναν σχεδόν τόν γόρο του κόσμου.

Οι δυο έρασταί τάφηκαν στον ίδιο τάφο πάνω στον όποιον οι ύπηκοοί τους χάραξαν τα λόγια:

Γεννήθηκαν άταίριαχοι στην κοινωνία... άλλ' ήσαν ταιριασμένοι στην ψυχή...

‘Ο μεγάλος Άγγλος ζωγράφος Σέρ 'Εντουαρντ Μπέρν—Τζόνς άποθανάτισε την ιστορία τους στον ύπεροχο πίνακά του 'Ο βασιλιάς και ή ζητιανούλα, που είνε ένα από τα καυχήματα της πινακοθήκης Τέιτ, στο Λονδίνον. ΚΛΩΝΤ ΛΥΚ

ΔΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΓΕΛΗΤΡΟΝ

Μία άντισηπητική 'Οδοντοκρέμα ή όποία άφαιρεί τας κηλίδας και άποδίδει στα δόντια την φυσικήν των λευκότητα είναι ή

ΚΟΛΥΝΟΣ

εις την όποιαν άπενεμήθη υπό της Χ Διεθνούς Έκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβείον «έκτός συναγωνισμού».

Είς την κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ άπενεμήθη έπίσης υπό της αὐτῆς Έκθέσεως τὸ χρυσούν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

Με τας βαφάς ΑRΤΙ οὐδέποτε θα άποτύχετε εις την βαφήν των φορεμάτων σας

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ ούδεμιάς βλάβης του δέρματος άφαίρεσις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλασιόν ή πενθύνως υπό ειδικού λατρού όδδς Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων)

4—7½ μ.μ. τηλ. 27.420

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

‘Ο 'Ιατρός Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΙ ΔΗΣ ίδρυτής του αισθητικού κέντρου ELYSEE των Παρισίων, τ. διευθυντής της Κλινικής ST. CLOUD των Παρισίων, δέχεται τας

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

όλας τας δυσμορφίας, εγκαύματα, ούλας, στίγματα, άγγειώματα κ.λ.

ΤΗΝ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ

χωρίς ηλεκτρόλιον, άνευ στίγματος, άνευ πόνου

Βερανζέρου 12α — Τηλ. 31.434

ΔΙΤΣ

MENTIUM ΕΛΕΝΗ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟΥ

Έταιρίας Ψυχ. Έρευνών Δέχεται καθ' έκάστην 'Ο μήρου 46. Τηλ. 28.129

6 ΚΑΡΤΠΟΣΤΑΛ ΔΡΑΧ 40 ΣΤΟ ΦΩΤΟ-ΡΑΔΙΟ

ΓΕΩΡΓΑΛΑ

ΜΕΤΑΦΕΡΘΕΝ ΑΙΟΛΟΥ 63

Cras νεωτερισμός του ομιον L.T. PIVER

Η ΝΕΑ Κρέμα MATITÉ

ΗΓΥΗΜΕΝΩΣ ΧΩΡΙΣ ΓΛΥΚΕΡΙΝΗΝ 'Επιτευχθείσα κατόπιν πολυετών πειραμάτων, άποτελεί την καλλιτέραν δυνατήν βάση διά την πούδραν εις το μακιγιάρισμα. Είναι μία μη λιπαρά κρέμα, μελετηθείσα ειδικώς διά την όνομαστήν πούδραν χωρίς τάλκ (μάτ, διότι όλα τα συστατικά της είναι μάτ),

την πούδραν MATITÉ L. T. PIVER

PARIS

"ΜΗΝΥΤΕΡ"

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

«Φ. ΠΟΡΙΩΤΙΣΣΑΝ» Ένταυθα.—'Η καλλίτερα θεραπεία είναι ένα ειδικό και συστηματικό μασάζ από επιστήμονα masseur τόν οποίον γράφτε μου, εάν θέλετε, να σάς υποδείξω.

«Ν. Κ. Ν.» Θεσσαλονίκην.—Και σεις όπως και ή «ΑΔΕΛΑΪΣ» θα πλένεσθε με χλιαρό χαμομηλόνερο χωρίς σαπούνι. Διά τας ρυτίδας να κάμετε συστηματικό μασάζ, όπως περιγράφεται εις το τεύχος 139 με την ειδικήν διά τόν σκοπόν τούτον κρέμαν.

Νερό κρύο δέν θα μεταχειρίζεσθε στο πλύσιμο του προσώπου σας πολύ δε περισσότερο νερό. στο οποίον έχετε βράσει προηγουμένως καρυδόφυλιδες (;). Το μίγμα από λεμόνι, ροδόσταγμα κ. λ. π. καλό, θα ήτο όμως ακόμη καλλίτερο εάν όντι για γλυκερίνη έβάzaτε γάλα άβραστο. Από την χρήση του θα ιδήτε άσφαλώς όφέλειαν, χρειάζεται όμως ύπομονή. Το άμυγδαλόαδο, εάν δέν βλάπη πάντως δέν όφειλε στην δική σας περίπτωση. Εάν θέλετε την ειδικήν διά τού μασάζ κρέμαν αποστείλατε 75 δρ. και επί πλέον τα ταχυδρομικά εις γραμματόσημα διά να φρον-

τίσω να σάς αποσταλή.

«ΚΑΙΤΗΝ Δ.» Γούθειον. Θα λούζεσθε κάθε πέντε ήμέρες με σαπούνι μαύρο κα-
τραμιού, την παραμονήν δε του λουσίμα-
τος (τό βράδυ) θα τρίβετε έλαφρά τις ρί-
ξες με το κάτωθι υγρόν.

Teint de quillaya 20 gr.
> de romarin)
> de jaborandi) άά 10 gr.
Sulfate de quinine 1 gr.
Alcool a 60° 140 gr.
Eau de Cologne 20 gr.

«ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΝ» Ένταυθα.—Σκό υπ' αριθ. 139 τεύχος του «Πανθέου» γίνεται εύρύς λόγος διά τας ρυτίδας. Ακολουθή-
σατε λοιπόν τας οδηγίας και θα δήτε ό
πωσδήποτε καλό. Προς αυτόν όμως τόν
σκοπόν πρέπει να προμηθευθήτε την κρέ-
μαν Sol-Verex Νο 1 ή όποια τιμάται
75 δραχ. και τας όποιας αποστέλλετε εις
γραμματόσημα διά να φροντίσω να σάς
αποσταλή.

«ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΝ» Ί
ωάννινα.—'Η κρέμα που μου γράφετε τι-
μάται 75 δρ. έκαστον βαζάκι. Διά τελείαν
θεραπείαν χρειάζεσθε τρία βαζάκια, τό

άντίτιμον τών όποιων μου αποστέλλετε εις
γραμματόσημα διά να φροντίσω να σάς
αποσταλύν. Εις την τιμήν αυτήν πρέπει
να προσθέσετε και τα ταχυδρομικά. Διά τό
άλλο ζητήμα κάνετε γυμναστικήν.

«ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ» Άλεξάνδειαν.—
Θά πλένεσθε πρωί και βράδυ με χλιαρό
έλαφρό χαμομηλόνερο και χωρίς σαπούνι.
Τήν συνταγήν που έγραψα στην «Ζ. Κύπρον»
μπορείτε να την μεταχειρισθήτε και σεις.
Επίσης να παίρνετε τό έλαφρό καθαρτικό
που γράφω στην ιδίαν και να αποφεύγετε
τά παστά, τά άλμυρά, τις παχειές από
ντομάτα σάλτσες, τό κρασί κ. λ. π. Πού-
δρα μεταχειρισθήτε Ούμπιγκαν.

«ΒΑΝΔΑΝ» Ένταυθα. Δέν μπορώ δυ-
στυχώς να σάς απαντήσω από της παρού-
σης στήλης. Δι' αυτό ή στείλτε μου την
διεύθυνσίν σας να σάς απαντήσω ιδιαιτέ-
ρως ή κάμετε όλίγην ύπομονήν έως ότου
θα όρίσω τις ήμέρες που θα δέχωμαι τας
αναγνωστρίας του περιοδικού όποτε έρχε-
σθε να τα πούμε προφορικάς.

ΙΑΤΡΟΣ Γ. ΚΑΒΒΑΘΑΣ

ΣΕ ΣΥΛΛΑΜΒΑΝΩ!

(Συνέχεια από τη σελίδα 59)

Συστισμένοι, ντροπιασμένοι και χαλισμένοι ξαναβγήκαμε έξω.
Ο δρόμος ήταν γεμάτος από αυτοκίνητα πανόμοια σαν ά-
δέλφια.

Ποιό ήταν το δικό μας;

Αυτό; Όχι! Ούτε τό άλλο! Α! μάλιστα, εκείνο έ-
κει! Η

γυναίκα μου άνοιξε ήδη την πόρτα του, όταν ή φρενιασμένη φω-
νή του αστυνομικού διευθυντού την έκανε να παύσθ.

—Α! όχι, κυρία μου!

Προσέχετε λοιπόν! Τό αυ-
τοκίνητο αυτό είναι δικό
μου που να πάρη ό διάβο-
λος! Μ. ΜΠΕΡΖΕ

Η εκπληκτική ανακαήυψις
ένος Ιατρού
Επαναδίδει
την νεότητα
σε μιá επιδερμίδα
μαραμένη και ρυτιδωμένη

Οξεία
σχηματίζονται
σε κάθε στόμα

Η όδοντόβουρτσα δέν ήμπορεί
να άραιρέση όλα τα υπολείμματα
τροφών που κρύπτονται εις τας
μικροσκοπικές έσοχάς τών δον-
τιών. Παραμένουν εκεί, ύφίστανται
ζύμωσιν και αναπτύσσουν όξεία
που προσβάλλουν τό σμάλτο και
προκαλούν σήψιν. Κανένα στόμα
δέν είναι άπληλαγμένον από την
άπειλήν αυτήν κατά της υγείας
και της ωραιότητός του.

Καθαρίζετε τα δόντια σας τα-
κτικά με όδοντόκρεμα ΣΚΟΥΙΜΠ.
Η όδοντόπαστα ΣΚΟΥΙΜΠ είναι
άλκαλική συσκευασία που έξουδε-
τερώνει τα όξεία του στόματος.
Προφυλάσσει τα δόντια και κατα-
πολεμεί την σήψιν επιστημονικάς.
Είναι τελείως άκίνδυνη, εύγευστη
και οικονομική.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
38 ΟΜΗΡΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
SQUIBB
Η ΑΛΚΑΛΙΚΗ
Όδοντόπαστα

Μιά ιατρική έφημερίς της Βιέν-
νης αναγγέλει τόν τελευταίον θρίαμ-
βον της επιστήμης που θα εκπλήξη
τόν κόσμον. Όχι μόνον εύρε την ά-
φορηήν τών ρυτίδων, αλλά επίσης
τό μέσον να τις άφαιρούν. Μητέρες
άκόμη και γιαγιάδες δύνανται τώρα
τά ξαναύρουν τό φρέσκο και καθα-
τό χρώμα της νεότητός των. Γυναί-
κες 50 χρονών και πλέον μπορούν
τά ξαναύρουν την βελούτη επιδερμίδα
και χωρίς ρυτίδες της νεότητός των.

Αι ρυτίδες προέρχονται διότι έ-
νώ γηράσκονεν ή επιδερμίς χάνει
μερικά ζωτικά και θρεπτικά συστα-
τικά. Αύτα τα συστατικά τώρα προ-
έρχονται από νέα ζώα. Όταν τα έ-
παναδίδη τις εις την άνθρωπινήν
επιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου
φρέσκη και νέαν. Αύτα τα εκπλη-
κτικά άποτελέσματα τών δοκιμών
έπιδερμίδα την καθιστούν εκ νέου
φρέσκη και νέαν. Αύτα τα εκπλη-
κτικά άποτελέσματα τών δοκιμών
της Βιέννης υπό την διεύθυνσιν του
καθηγητού Dr. Stéjskal. Τα αποκλει-
στικά δικαιώματα έκμεταλλεύσεως
της αποκαλύψεως του έν λόγω καθη-
γητού ήγοράσθησαν παρά της Toka-

lon αντί μυθώδους ποσού. Τό «έ-
χείλισμα τών ζωντανών δερματικών
κυττάρων, όνομαζόμενον «Bio-cel»
δέν εύρίσκεται παρά έντός της κρέ-
μας Tokalon (χρώματος ρόζ). Κατά
τας γενομένας δοκιμάς εις Νοσοκο-
μεία επί γυναικών 60 ετών, αι ρυτί-
δες άφηρέθησαν έντός 6 εβδομάδων
(βλέπε την σχετικήν έκθεσιν εις την
Ιατρικήν Έφημερίδα της Βιέννης).
Μεταχειρίζεσθε την κρέμαν Το-
kalon, τροφήν διά την επιδερμίδα,
χρώματος ρόζ, κάθε βράδυ προτού
πλυνάσθε. Τρέφει και ξαναεώνει
την επιδερμίδα σας κατά τόν ύπνον
σας. Αι ρυτίδες εξαφανίζονται ταχέ-
ως. Έντός μερικών εβδομάδων θα
φαίνεσθε αρκετά χρόνια νεότερα.
Τήν ήμέραν μεταχειρίζεσθε την
Κρέμα Tokalon (χρώματος λευκού
μη λιπαρά). Διαλύει τα μαύρα στίγ-
ματα, ξανασφίγγει τούς διεσταλμέ-
νους πόρους, καθιστά λευκήν, γλυ-
κείαν και βελούτη την πλέον σκοτει-
νήν επιδερμίδα. έγγυώμεθα έπιτυχή
άποτελέσματα άλλως τα χρήματα έ-
πιστρέφονται.

ΚΥΡΙΑ!

Σας συνισ όμην να βάφετε μόνη
σας τα φορέματά σας, τα μαλλιά,
τα νηματά σας ως και τις ψάφες
σας μόνον με τας γνήσιές και πα-
γκοσμίου φήμης Γερμανικές Βα-
φάς «ARTI», διότι ούτω μόνον
θα είσθε βεβαία ότι θα έπιτύ-
χετε άπολύτως εις την βαφήν και
χωρίς να ύποστή την παρυσμικράν
φθοράν τό φορέμα σας. Μία βα-
φή διά να είνε καλή δέν άρκεί
μόνον τό να βάφη τό ύφασμα,
άλλά πρέπει προ πάντως και νό
μή τό καταστρέφη. Παλαιόν φό-
ρεμα βαφέν με «ARTI», ούδέπο-
τε άναγνωρίζεται ως βαμμένον
Αι βαφαί «ARTI» ούδέποτε ξε-
βάφουν.

Αι βαφαί «ARTI» πωλούνται
στα φαρμακεία και έμπορικά της
συνοικίας σας, εις 61 modérgrouς
χρωματισμούς.

ΕΠΙΠΛΑ ΠΕΤΡΙΚΑ

Ετοιμα και επί παραγγελία
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 38
(Ο πρώτος όροφος επί της πλευράς
Πατησίων 16)
Ντουλάπες μπίζουτέ Δρ. 1.250 και άνω
> δίφυλλες > 1.750 >
> τσίφυλλες >
> πομπές > 3.000 >
> Σιφωνιόρες modérgrouς > 1.250 >
> Μπουφέδες όλα τα >
> σχέδια > 2.500 >
> Τραπεζία μονόποδα > 1.500 >
> Βιβλιοθήκες τσίφυλλες > 1.000 >
> Γραφεία Π > 1.250 >
> Χαρτοθήκες ρολ-τόπ > 800 >
> Άρχειοθήκες διά- >
> φορα σχέδια > 750 >
> Πολυθρόνες περι- >
> στροφικές > 450 >
> Πολυθρόνες γραφείου > 300 >
> Πορτομαντώ λουξ > 1.000 >
> Σαλονάκια modérgrou > 6.000 >
> Κρεββατοκάμαρες πο- >
> λυτελείας > 10.000 >
> Τραπεζαρίες εκλογής > 5.000 >
> Είδη γραφείου εις μεγάλην ποικιλίαν

Με τας βαφάς ARTI
ούδέποτε θα άπο-
τύχετε εις την βα-
φήν τών φορεμά-
των σας

ΣΠΥΡΟΣ ΧΡΥΣΑΪΔΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ
ΙΑΤΡΟΣ & ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ
Γένος Βοηθός Ιατρος έν τφ
Νοσοκομείφ «Ευαγγελισμός»
Επίσκεψις έν τφ Ιατρείφ
καθ' έκάστην 4-6 μ.μ.
Οδός Σωζοупόλεως άρ. 27
Τηλέφωνον 81-014

Νατακλήσατε τον
μέ "ΦΥΣΙΚΑ
ΧΕΙΛΗ"

Ο Γό κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ άναδυ-
κνύει την πραγματική γυναικεία
σας χάρι... σάς ξεχωρίζει από τις
άλλες γυναίκες! Δέν σας δίδει
έκείνο τό κτυπητό, βαμμένο ύφος
που άποστρέφονται οι άνδρες.
Τό ΤΑΝΤΖΗ δέν είναι βαφή.
Απλώς τονώνει τό φυσικό ρόδινο
χρώμα τών χειλέων σας, συνάμα
τά διατηρεί μαλακά και λεία.
Ισχύς συμπλήρωσιν του καλ-
ωπισμού σας δοκιμάστε τις κρέ-
μες ΤΑΝΤΖΗ νυκτός και ήμέρας.

ΑΦΤΙΑΧΤΑ
ΒΑΜΜΕΝΑ
ΤΑΝΤΖΕ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
38 ΟΜΗΡΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΚΑΛΙΤΕΡΟ
ΚΡΑΓΙΟΝ
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
Καταργεί τό βαμμένο ύφος

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
38 ΟΜΗΡΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 28.104

ΦΥΣΙΚΟΤΑΤΗ

ΚΑΙ ΜΑΚΡΑΣ

ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11

ΤΗΛ. 27.975

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ

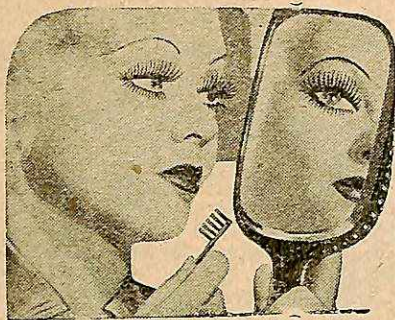
Ν. ΜΠΡΑΧΟΥ

Η πλουσιωτέρη συλλογή
καλτσών. Ποιότητες έξαι-
ρετικά.

Γυναικείαι, άνδρικήαι,
και παιδικήαι

Κυλότες και γάντια

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ-ΑΘΗΝΑΪ ΔΟΣ

**MOMON TO NEON COSMETIC
ΤΗΣ Μ^{ME} ASPLÉ**

δυναμώνει, μεγαλύνει και καλοπίζει τὰς βλεφαρίδας

Πωλείται εἰς ὅλα τὰ καλὰ κομμωτήρια ἐντὶ δραχ. 30 τὸ κυτίον

Γεν. Ἀντ. ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ, Χαλκοκονδύλη 11. τηλ 27 975

Μὲ τὰς βαφὰς ARTI οὐδέποτε θὰ ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφήν τῶν φορεμάτων σας

Διατηρήσατε τὸ ὀραιότερο στόλισμα τῆς κεφαλῆς

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Μὲ τὴν τελευταίαν ἀπλουστάτην μέθοδον τὴν **Brillantine Charmine**, διὰ τὰ μαύρα, καστανά καὶ ξανθὰ μαλλιά.

Ἀναζωογονεῖ τὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν σας χωρὶς νὰ εἶναι βαφή καὶ ἐντὸς 10 τῶν πάλυ ἡμερῶν ἔχετε τὸ φυσικὸν χρῶμα τῆς κόμης σας. Μαῦρο Καστανὸ ἢ Ξανθό.

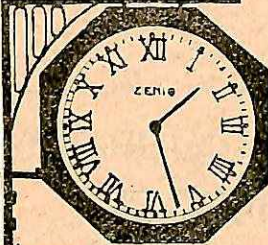
Καταργεῖ πλέον τὰ ἄσπρα μαλλιά καὶ δίδει, χωρὶς νὰ βιάπη καθόλου, τὴν ὀραιότεραν σιελπνότητα, ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα καὶ σταματᾷ τὴν τριχόπτωσην.

Δοκιμάσατε καὶ θὰ πεισθῇτε μόνοι σας. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεῖς.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος **Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ** Σοφοκλέους 10

ΩΡΟΛΟΓΙΑ

ΔΑΦΙΕΡΗΣ

Ἰκρονος,
ΕΠΙΣΚΕΝΑΙ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ
ὉΔΟΣ ΑΝΚΥΝΟΥΡΩΝ 4 - ΤΗΛ 31-606

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

ΕΛΠΙΣ ΠΑΥΛΑΤΟΥ

Ἑταίρειας Ψυχικῶν Ἑρευνῶν, ἐπιστημονικῶς κατηρτισμένη, Δέχεται ὁδὸς Κρήτης 6, πύραδος ὁδοῦ Λιούσιων, Στάσις Σουρμελῆ. Τηλ. 29.045

Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν Νοσημάτων

Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλ. 25 532

Ἰδιαίτερον διαμέρισμα δι' ἐκαστον ἀσθενῆ.

ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΟΔΟΣ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ 1 (ΚΑΠΝΙΚΑΡΕΑ)

“ΑΣΤΡΑ,”

Τὰ τελευταῖα μοντέλλα (**PATRON, CROQUIS**) σὲ **TOILES** ἀπ' εὐθείας ἐκ Παρισίων μόνον εἰς τὸν Οἶκον «ΑΣΤΡΑ» ὅπου ὑπάρχει μεγάλη ἐκθεσις νεωτερισμοῦ διευθυνομένη ὑπὸ τῆς ἰδίας τῆς **Mme «Ἀστρα»** διπλωματούχου τῆς **“ACADEMIE D'ARTS**, Κοπτικῆς καὶ Ραπτικῆς τῶν Παρισίων.

ΔΙΔΟΝΤΑΙ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ

Τὸ ζάρωμα τῆς κάλτσας.

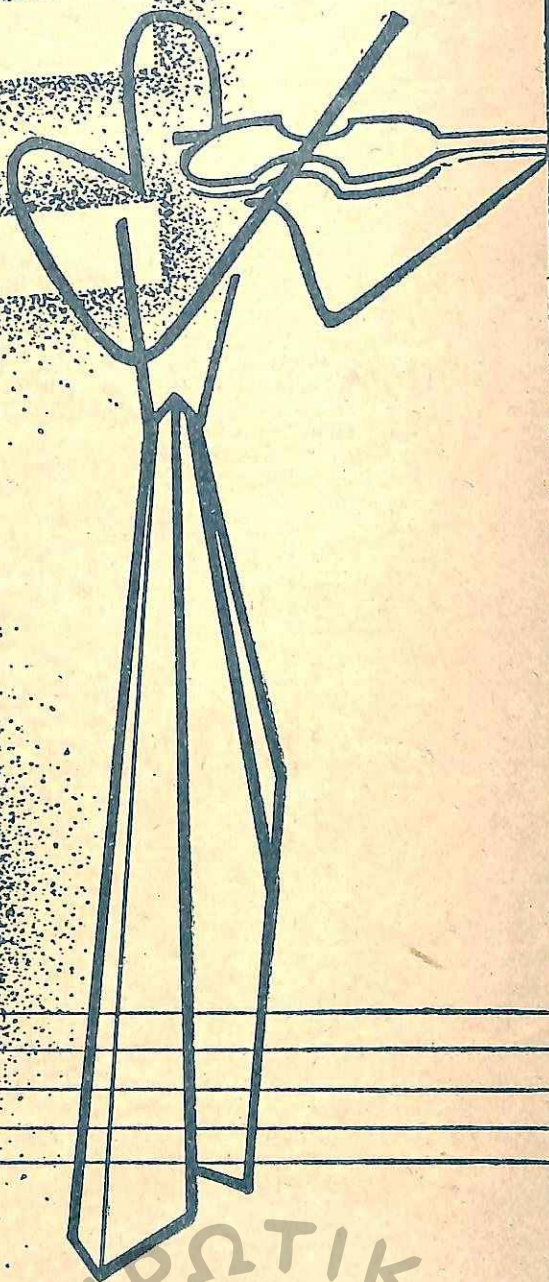
ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ στενῶτατο αὐτὸ σημεῖο τῆς κάλτσας ἀνοίγει δυσανάλογα τὴν στιγμὴν ποὺ τὴν φορεῖτε διότι προηγουμένως περνᾷ ἀπὸ τὸ μπροστινὸ μέρος τοῦ ποδιοῦ ποὺ εἶναι πολὺ πλατύτερον ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο—καὶ ἔτσι κάθε κάλτσα ποὺ δὲν εἶναι ἐλαστικὴ εἶναι φυσικὸ νὰ ξεχειλώσῃ πολὺ γρήγορα καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὸ ἀηδὲς ζάρωμα.

Ἡ κάλτσα **ELBEQ** ὁμῶς καὶ μετὰ τὸ τρίτακστὸ πλύσιμο δὲν ζαρώνει διότι εἶναι φτιαγμένη μὲ εἰδικὴ μέθοδο καὶ ἐξαιρετικὰ ἐλαστικὰ ὕλικά ὥστε νὰ ἐφαρμόζῃ στὸ πόδι καὶ νὰ τὸ περιβάλλῃ σὺν μιᾷ φυσικῇ ἐπίδερμίδι. Πωλεῖται εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα εἰς τιμὰς ἀπολύτως ὀριζόμενας. Ἀποθήκη μόνον χονδρικῆς πωλήσεως Μητροπόλεως 46, τηλεφ. 21-318.

ELBEQ

ΓΚΡΕΚΑ

GENERAL
ELECTRIC
Ραδιόφωνο

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Ε
ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 24-311